This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

A 468618 DUPL

FRANCIS BRODERIP.

878
L9
P55
1754

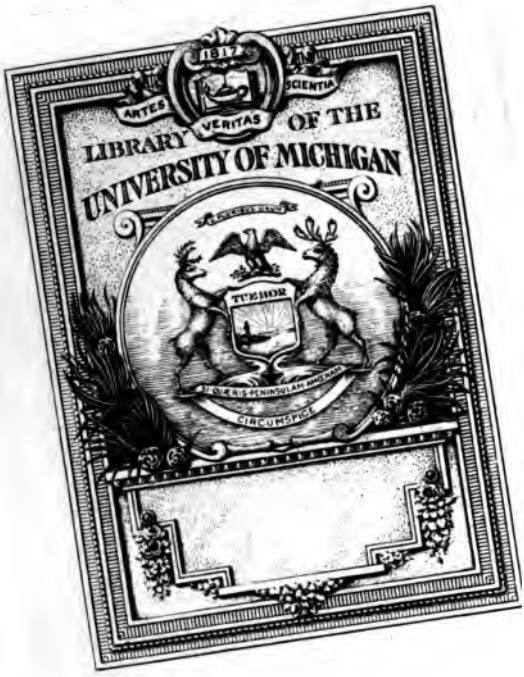
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

F. W. Kelsey
1883.

Franc. van Mieris inv. et del. — Cl. Duflos Sculp.

IV.
OF
WIGHT

Lucretius Carus, Titus

TITI LUCRETII CARI

DE

RERUM NATURA

LIBRI SEX.

Accedunt Selecta Lectiones dilucidando Poëmati appositæ.

LUTETIÆ PARISIORUM.

Typis JOSEPHI BARBOU.

M. DCC. LIV.

Frans van Mieris inv. et del. *Cl. Duflos Sculp.*

NIV.
OF
CH.

Lucretius Carus, Titus

TITI LUCRETII CARI DE RERUM NATURA LIBRI SEX.

Accedunt Selectæ Lectiones dilucidando Poëmati appositæ.

LUTETIÆ PARISIORUM.

Typis JOSEPHI BARBOU.

M. DCC. LIV.

Latin
E. Nelson
3-23-38
35984

EDITORIS PRÆFATIO.

PRODIT tandem nova Lucretii editio iis omnibus, quotquot adhuc prodierunt, & longè accuratior, & ad optimorum Codicum fidem diligentiùs explorata. Quamvis autem in hoc edendo opere proviſum à nobis ſtudioſiſſimè fuerit, ut ne quid deſideretur quod humana valeat præſtare ſedulitas, non defuturos tamen ſuſpicamur nonnullos homines, eoſque paulò religioſiores, quibus minimè arrideat noſter labor, impenſus ſcilicet ad evulgandum ejuſmodi poëtam qui, dum impiam Epicuri philoſophiam poëſeos ornamentis illuſtrat, ad impie-

tatem pariter ac nequitiam facem præferre non temerè judicatur. Et verò annon erat ſatius, exclamabunt illi, Scriptorem iſtum, à quo non levè Religioni vulnus infligatur, prorsùs omitti, quàm tantopere deſudare in revocando ad lucem poëtâ, iis præſertim inſtructo lenociniis, quæ ad legendum blandiùs proritent? Ea quidem eſt Lucretii doctrina, quæ auctoritatis plurimùm ac gratiæ apud quoſdam homines ſibi facilè conciliet, ex eo quòd poëticæ dictionis luminibus mirum in modum eluceſcat; neque illud diſſimulatum volumus, vel ipſa hujus poëtæ mendacia, ſplendidiſſimo ſermonis apparatu circumveſtita, non mediocre pondus habere. At cùm Lucretii, aut potiùs Epicuri Philoſophia à cordato quoque viro delirantis ingenii commentis annumeretur, non fuit quod vereremur, ne magis in rerum inanitate, quàm in poëſeos leporibus lector ſanæ mentis immoraretur. Quem enim

latet, ſi modò attenderit, quæcunque de Atomis effutit Epicurus, ea tam futilibus, imò tam nullis inniti rationum momentis, ut aut per ſeſe ipſa ruant funditùs, aut leviter impulſa dilabantur? Quotuſquiſque autem eſt eorum homuncionum, qui Chriſtianam Religionem apertiùs impugnant, qui non quamlibet aliam malit, quàm Epicuream opinionem tueri? adeò cum ratione & ſecum ipſa pugnat; quin etiam ne iis quidem argumentis philoſophus utitur, quæ ſi non vero proxima, ſaltem non omnino abſurda videantur.

Quapropter ad edendos Lucretii *de Rerum Naturâ* libros, eoſdemque ſedulò recognitos, induſtriam omnem conferre non dubitavimus, rati Epicuri doctrinam jampridem ita obſoleviſſe, nihil ut indè periculi rei Chriſtianæ immineat; Lucretii verò libros, qui arcana reconditioris Phyſicæ plu-

tima dilucidè ac ſubtiliter explicent; poëſimque ſimul offerant legentibus Latini Sermonis integritate ſaluberrimâ delibutam, non parùm ad politioris litteraturæ decus & utilitatem profuturos. Si quid tamen meticuloſis hominibus ſupereſſe videbitur, quod ab exquiſitis illis Lucretii carminibus timere Religio jure poſſit, faciet profectò ne error latiùs graſſetur, utque fidem, ſi quam invenit, amittat, expetitus ille tandiu Eminentiſſimi Cardinalis *Anti-Lucretius* mox emittendus in publicum ſingulari, nec ſatis prædicando Illuſtriſſimi & Eruditiſſimi Abbatis * beneficio.

Fruere interim, Lector benevole, noſtro, qualiſcunque eſt, labore; neque gratulari pigeat Bibliopolæ nobis

* M. l'Abbé DE ROTHELIN.

à teneris amiciſſimo, qui paterni in locupletando typis elegantioribus orbe litterario ſtudii hæres & æmulus, nec impenſæ, nec curis parcit, aut parcere deſinet.

Lutetiæ Pariſiorum, Kalendis Decembris, 1743.

TITI

LUCRETII CARI

PATRIA: GENUS: VITÆ ſtudium: ingenium: mortis genus, & tempus: librorum numerus: conſilium Poëtæ.

D. LAMBINO Auctore.

Patria.

DE Patriâ T. LUCRETII CARI conſtat inter omnes, idque vel ex ipſius Poëtæ teſtimonio intelligere licet, eum Romanum eſſe. Itaque quod de T. Pomponio Attico ſcripſit Cornelius Nepos, munus Fortunæ fuiſſe, quòd in eâ potiſſimùm Urbe natus eſt, in quâ domicilium Orbis terrarum eſſet

imperii; ut eandem patriam haberet, & dominam, &c. hoc idem de T. Lucretio dicere licet, eandem Urbem ejus patriam fuiſſe, & Gentium dominam; ſiquidem Roma patria ejus eſt, ut eſt. Atque hæc quidem de patriâ.

Genus.

De genere autem, gentis Lucretiæ fuiſſe T. LUCRETIUM, nomen ipſum declarat. Porrò autem gens Lucretia quàm clara atque antiqua fuerit, argumento ſunt Lucretii Tricipitini, Triones, Oſellæ, Veſpillones, Galli. Quòd verò ad cognomen attinet, tametſi rariùs in Faſtis, & cæteris monumentis compareat, Romanum eſſe tamen & ex Elegiis nonnullis P. Ovidii, & ex Epigrammatis M. Valerii Martialis intelligere licet. Sed credibile eſt, hujus familiæ Lucretios, equeſtri ordine contentos, populi honores non magnoperè expetiiſſe: quod nemo mirabitur, qui legerit C. Mæcenatem Vipſanium, cùm & Cæſari Auguſto, & M. Agrippæ cariſſimus, atque adeò intimus eſſet, ideòque ampliſſimos honores capere, atque ad Senatorium ordinem pervenire poſſet, anguſto tamen clavo contentum fuiſſe. Licet etiam dicere, Lucretium noſtrum è Veſpillonum aut Oſellarum familiâ fuiſſe, duoque cognomina habuiſſe; cùm ad

commune totius familiæ cognomen ai Veſpillonis, aut Ofellæ, cognomen Ca acceſſiſſet, vel propter ingenii magnitudi nem ac præſtantiam, vel propter morun ſuavitatem & comitatem, vel propter ali quid tale.

Quod ut faciliùs credam, facit vel Q. Lu cretius Veſpillo, juriſperitus, quem comme morat M. Tullius in Bruto: vel Q. Lucretiu Ofella, quem idem ibidem ſcribit aptioren fuiſſe concionibus, quàm judiciis; de qu fortaſsè & Velleius Paterculus lib. 2. verb facit: vel potiùs alter Lucretius Veſpillo, cu jus M. Tullius mentionem facit lib. 8. ad At tic. epiſt. 5. & C. Cæſar lib. 1. & 3. de bell civili; ut credibile ſit, Lucretium Poëtam ho rum alicujus fratrem germanum, aut patrue lem fuiſſe. Neque me movet, quòd Cæſa lib. 1. de bello civili, Lucretium illum Sena torem appellat. Fieri enim poterat, ut ex eâ dem familiâ alius eſſet equeſtris, aut etian Plebeii ordinis, alius Senatorii.

Quòd ſi cui mirum videatur, conſidere M. Tullium Ciceronem, & Q. Tullium eju fratrem, equeſtri loco eſſe natos. Finge igi tur, ex his duobus fratribus alterum ſe ad ho nores petendos, & Remp. gerendam contu

liſſe: alterum luce populari carere, ſuum negotium agere, intra pelliculam ſe continere voluiſſe, (quòd tamen ſecùs factum eſt;) ſed finge ita eveniſſe: procul dubio is, qui Ædilitatem majorem, Præturam, Conſulatum adeptus eſſet, ut Marcus, Senatorii ordinis factus eſſet; ille alter, qui nullum magiſtratum geſſiſſet, in equeſtri ordine manſiſſet. Hoc idem de noſtro Tito dicere licet, eum equeſtri ordine contentum fuiſſe, cùm ejûs propinqui, quòd ſe ad Remp. adminiſtrandam, & ad magiſtratus gerendos contulerant, Senatores facti eſſent. Quo poſito & conceſſo, licebit eum referre in familiam aut Veſpillonum, aut Oſellarum, ut præter prænomen Titi, & nomen Lucretii, & cognomen Cari, vel ſic appelletur T. Lucretius Veſpillo Carus: vel ſic, T. Lucretius Oſella Carus. De duobus cognomentis autem dubitari non debet. Nullum enim dubitandi locum relinquunt P. Cornelius Lentulus Sura, P. Cornelius Lentulus Spinther, Q. Fabius Maximus Verrucoſus, L. Cornelius Sylla Felix, L. Calpurnius Piſo Frugi; & alii, quos longum ſit enumerare.

Hæc ſunt quæ de T. Lucretii genere comperta ſunt. Euſebius autem Pamphili F. eum natum eſſe tradidit Olympiade CLXXI. hoc

eſt, Cn. Domitio Ahenobarbo, & C. Caſſio Longino Coſſ. an. ab U. C. IↃCVIII. Alii, Olympiade CLXXII. hoc eſt, L. Licinio Craſſo, & Q. Mucio Scævolâ Coſſ. an. U. C. IↃCLVIII. Ex quo apparet, eum M. Tullio Cicerone annis XII. aut XI. natu Minorem fuiſſe; ſiquidem M. Tullius natus eſt Q. Servilio Cæpione, & C. Attilio Sarano Coſſ. & ita T. Lucretium Carum, C. Julium Cæſarem, Q. Tullium Ciceronem, C. Valerium Catullum, T. Pomponium Atticum, & horum æquales, non longè admodum inter ſe ætatibus diſtitiſſe.

Vitæ ſtudium.

Quòd ad vitæ ſtudium attinet, credibile eſt Lucretium, cùm ad Poëticam, & Philoſophiam natus eſſet, ingenioque ſuo indulgens, & naturam ſuam ducem ſecutus, philoſophiam Epicuream approbâſſet, ut ſolutiore animo & commodiùs philoſophari poſſet, ſeſe Athenas contuliſſe, ibique Zenonem illum, Epicureorum Coryphæum, audiviſſe, atque hoc pacto totam Epicuri diſciplinam accuratè cognoviſſe ac perdidiciſſe.

Cùm eſſet igitur Lucretius ad Poëticam factus naturâ, ingeniique acumine excelleret,

contemptis popularibus honoribus, qui non ſolùm equeſtri ordini, verùm etiam plebeio patebant (certè majoribus ejus & propinquis patuerant) ſive quòd à populari levitate abhorreret naturâ, ſive quòd vitam ſuam ei diſciplinæ, quam ſequeretur, quamque amplexus eſſet, conſentaneam eſſe vellet, (ſapientem enim ad Remp. acceſſurum negabat Epicurus) conſtituit ſe intra fortunam ſuam continere, perpetuòque equeſtrem dignitatem retinere, neque longiùs progredi, idque multorum bonorum & clarorum virorum exemplo. Quamvis autem eſſent hi numero complures, unus Pomponius tamen multorum inſtar ei eſſe poterat; qui, cùm ei honores ampliſſimos in ſuâ civitate conſequi liceret, ita privatus, quandiu manſit in vitâ, vixit tamen, ut viris totius civitatis Romanæ ampliſſimis, & ornatiſſimis, & nobiliſſimis cariſſimus fuerit.

Ingenium.

Quantus autem Poëta ſit Lucretius, quàm acuto & acri ingenio, quanta ſit carminis ab eo ſcripti gravitas ac majeſtas, quantus ornatus, quàm pulchri & præclari verſus, quanta ſermonis elegantia, integritas, atque ut ita dicam, ſanitas: cùm omnes eruditi, qui hodiè vivunt, intelligunt; tum qui patrum no-

ſtrorum ætate floruerunt, eò maximè declarârunt, quòd hunc Poëtam imprimis amabant ac lectitabant. Sed ultima illa & maximè veneranda, utpotè nondum peregrinis ſordibus oblita, antiquitas non obſcurè id ſignificavit.

Satis verò interdum mirari non poſſum, quæ tanta fuerit in Quintiliano judicii perverſitas, ut primùm cum Macro Lucretium, hoc eſt cum muſcâ elephantum, comparârit, cùm ſint inter ſe maximè diſpares ac diſſimiles. Macrum autem eum ſignifico, quem Quintilianus noverat. Nam is, qui hodie eſt in manibus, non eſt Macer germanus, ſed alius quidam pſeudomacer, in antiqui & veri Macri locum ſubditus. Deinde ſcripſerit, utrumque eſſe quidem legendum, ſed non ut phraſin, id eſt corpus eloquentiæ, faciant. Poſtremò ſubjunxerit, elegantem eſſe utrumque in ſuâ materiâ; ſed alterum humilem, alterum difficilem. Nam primùm Lucretius non fuit cum Macro comparandus, propterea quòd nihil habent inter ſe ſimile. Deinde quod negat Lucretii lectionem Oratori prodeſſe poſſe ad corpus eloquentiæ conſtituendum; nihil unquam Quintilianus minùs verè locutus eſt. Nam ſive verba ſimplicia, ac propria, & elocutionem ipſam ſpectes, paucis admodum

verbis exceptis, quæ Poëta aut ſuo jure finxit, aut ab Ennio & aliis ficta uſurpavit, poteſt Orator ex ſermonis genere, quo Lucretius eſt uſus, orationem ſuam efficere primùm puriorem, atque elegantiorem, deinde uberiorem ac nitidiorem: ſive te ad rerum tractandarum rationem convertas, habet unde facere poſſit orationem elatiorem, grandiorem, excelſiorem.

Quemadmodum enim M. Jullius Periclem illum, qui fulgurare, tonare, permiſcere Græciam dicebatur, eò cæteris Oratoribus præſtitiſſe dicit, quòd Anaxagoræ Phyſici auditor fuiſſet; & Demoſthenem illum, quem Longinus ſcribit ignis inſtar, eorum, quos afficere velit, animos incendere, atque inflammare, tantò majorem evaſiſſe, quòd Platonem in Academiâ de rebus à ſenſu populari remotis diſputantem audiviſſet: ita arbitror eum Oratorem, qui ſtudiosè Lucretium legat, multò majores in dicendo ſonitus editurum, multòque vehementiùs animos auditorum quaſi percuſſurum, & quòcunque volet, impulſurum. Neque tamen hoc ita accipi velim, quaſi hoc ſentiam, diſputationem de Atomis, & de earum concurſione fortuitâ, & de earum motu triplici, & ſimilibus rebus, ad eloquentiæ incrementum ac pondus acquirendum Ora-

tori profuturam: ſed hoc ſentio, hoc dico, detractâ certorum librorum materiâ, ejus tractandæ rationem ac figuras Oratori magnos & uberes fructus allaturas, magnoque adjumento ad eloquentiam omnibus ſuis partibus abſolutam comparandam futuras; & Oratorem ab hujus Poëmatis lectione profectum, orationem confecturum longè grandiorem, magis ſonoram, magis arduam, & excelſam, magis denique, ut ita dicam, exſtructam, atque exaggeratam.

Jam quòd idem Quintilianus ait, Lucretium eſſe difficilem, quid diceret, ſi his temporibus natus eſſet, quibus à certis hominibus ita depravatus eſt, ut vix ejus priſtina facies agnoſcatur, cùm & ætati Lucretii pænè vicinus, & Lucretii exemplaria integra & emendata, aut certè quàm minimè corrupta & mendoſa habens, hæc ſcripſerit tamen? Atqui nihil eſt in Lucretio magnoperè difficile homini tolerabiliter erudito, & in diſciplinâ Epicuri non omnino hoſpiti: quia pleraque in eo ſunt, quæ non debet ignorare homo honeſto loco natus, & liberaliter educatus, & bonis artibus eruditus, nedum is, qui eſt Orator aliquandò futurus, & apud Pontifices, apud Imperatores, apud Reges, apud Populos opulentos ac potentes magnis de rebus verba facturus.

Tali

Tali igitur ingenio præditus atque ornatus, talibuſque adjumentis partim à naturâ, partim à ſtudio & doctrinâ inſtructus Lucretius, ſeſe ad ſcribendum de naturâ rerum contulit, ſcribendi quidem genus, & figuras, & grandiloquentiam Empedoclis ſecutus; materiam verò, & res ab Epicuro, cujus diſciplinam & decreta adamarât, mutuatus.

Mortis genus & tempus.

Quo mortis genere extinctus ſit Lucretius, difficile dictu eſt; neque multò facilius eſt dicere, quoto ſuæ ætatis anno è vitâ diſceſſerit. Plerique mortuum eſſe ferunt anno ætatis XLIII. Cn. Pompeio Magno III. Cæcilio Metello Pio Coss. an. ab U. C. DCLI. eodem die quo P. Virgilium Maronem natum eſſe nonnulli ſcriptum reliquerunt. Nolunt autem eum, aut ſuâ ſponte mortem obiiſſe, aut alicujus morbi vi, ut fit, conſumptum eſſe, ſed, ut ejus obitum τραγικώτερον faciant, ſcribunt eum ſibi ipſum manus attuliſſe. Alii tædio vitæ, quòd patriam ſuam, ambitione, avaritiâ, luxuriâ, diſcordiâ, & ſimilibus civitatum, quæ diu floruerunt, & jam ſeneſcunt, morbis æſtuare atque afflictari videret. Alii ægritudine animi, quòd Memmii ſui, qui in exilium pulſus erat, triſtem caſum æquo animo ferre

non poſſet. Alii furore percitum, in quem Lucilla, ſive uxor, ſive amica, amatorio poculo porrecto, eum imprudens adegerat, cùm ab eo amari, non ei necem inferre, aut bonam mentem adimere, vellet.

Librorum à Lucretio ſcriptorum numerus.

Quoniam autem de numero librorum à Lucretio ſcriptorum nonnulli dubitârunt, & leviſſimis argumentis adducti, plures quàm ſex ab eo ſcriptos eſſe exiſtimârunt, videtur hic error minuendus, atque hæc dubitatio tollenda. Omnino igitur ſex libros duntaxat de naturâ rerum ſcripſit T. Lucretius Carus. Cujus rei cùm ſint mihi illa quoque argumenta non imbecilla; primùm, quòd Grammatici veteres, aliique ſcriptores, Feſtus, Nonius, Diomedes, Priſcianus, Probus, Cariſius, Donatus, Servius, Tertullianus, Arnobius, Lactantius, nullum Lucretii librum ultrà ſextum commemorant. Deinde, quòd his ſex libris ſolis tota Epicuri ratio, ſententia, ac doctrina, quæ quidem ad Naturæ explicationem pertineat, continetur; neque quidquam ampliùs, quod quis de eâ dicere queat, reliquum eſt. Et tamen multa de continentiâ, & parcimoniâ in victu, de honoribus contemnendis, de luxuriâ, & mollitie aſpernandâ, & de cæte-

ris rerum ad Philoſophiam moralem pertinentibus accedunt.

Conſilium Poëtæ.

Conſilium denique Lucretii eſt, animi tranquillitatem, & ἀταξίαν illam, quam crebrò habebat in ore Epicurus, hominibus afferre. Quoniam autem duæ res imprimis homines ſollicitant, & conturbant, ut ille putabat, Religio, hoc eſt, timor Deorum inanis, vitæque beatæ inimicus, atque infeſtus; & metus mortis: his duobus animorum quaſi peſtibus & crucibus cõnatur eos liberare, oſtendendo primùm, nullam eſſe Deorum providentiam, deinde nullum ſenſum poſt vitam remanere, animoſque eſſe mortales. Quibus vehementer errat Epicurus, & nos Chriſtiani ab eo valdè diſſentimus.

Quoniam igitur neutrum horum facilè expedire poterat Lucretius, niſi naturâ rerum perſpectâ, & cognitâ, omnem operam ſuam in explicandâ ratione Naturæ ponit. Itaque docet Mundum ſine conſilio Deorum, Atomorum concurſu fortuito, eſſe factum; & Mundos eſſe innumerabiles, eodem modo creatos, eoſque omnes eſſe interituros. Ac

rotum quidem librum tertium in disputatione de animâ consumpsit : cæteros verò in diversis, ac variis quæstionibus, quas Lector ex indice earum rerum, quæ in singulis libris tractantur, facilè cognoscet.

VETERUM
ET RECENTIUM
VIRORUM DOCTORUM
DE
T. LUCRETIO CARO
TESTIMONIA.

M. Cicero ad Q. Cicer. fratrem lib. 2. ep. 11.

LUCRETII Poëmata, ut ſcribis, non ita ſunt multis luminibus ingenii, multæ tamen artis.

P. Victorius Var. lect. lib. 17. cap. 16.

In Lucretio maximè puritas Latinæ Linguæ copiaque apparet.

Idem caſtig. in Cic. Epiſt.

Lucretius candidiſſimus, & facundiſſimus Romanæ Linguæ ſcriptor.

Barthius adverſar. lib. 1. cap. 9.

Multa ſunt in Lucretio, quæ alibi fruſtrà quæras.

Idem ibid. lib. 23. c. 1.

Illibatæ, ſimpliciſque, hoc eſt, priſcæ, & velut unicæ Latinitatis, ea gratia eſt, ut vel tranſmarinas delicias, fuco oblitas, & picturatas, præ ſe facilè contemnere faciat Lectores non ineptos, aut ſuperſtitioſos. Id quod in mentem mihi venit, cùm Catulli, & Lucretii Poëmata lego præcipuè: ſiquidem hi duo ſunt omnium Latinorum Scriptorum, qui ad nos pervenerunt, principes; ideòque nulla cura iis ſupervacua impendi poteſt, niſi quâ vel non capiuntur, vel corrumpuntur.

Cornelius Nepos, in vitâ Attici.

Lucium Julium calidum, quem poſt Lucretii Catullique mortem, multò elegantiſſimum Poëtam noſtram tuliſſe ætatem, verè videor poſſe contendere, &c.

Lactantius lib. de Opif. c. 6.

Epicuri ſunt omnia, quæ delirat Lucretius.

Petrus Crinitus Florentinus.

T. Lucretius Carus ex Lucretiorum fa-

miliâ natus creditur, quæ Romæ inſignis, & pervetuſta habita eſt. Paulò antiquior fuit Terentio Varrone, & M. Tullio, ut quidam ſcripſerunt; quod eſt obſervatum diligenter, quoniam in his annalibus, quos à Græcis habemus, complura falsò expoſita ſunt, contraque rationem temporum perversè ſignata. Ingenio ſummo traditur fuiſſe, & in ſcribendis carminibus maximè excitato. Solebat enim per intervalla temporum ad carmen accedere, non ſine quodam animi furore, ut veteres Auctores oſtendunt. Fabius Quintilianus Æmilium Macrum, & T. Lucretium præſtare elegantiâ teſtatur, ſed ipſius Lucretii carmen multum difficultatis retinere. Quæ res non modò propter ipſam materiam illi contigit, ſed propter egeſtatem linguæ, & rerum novitatem, ut ille inquit.

Scripſit libros ſex de naturâ rerum, in quibus doctrinam Epicuri, & Empedoclem Poëtam ſecutus eſt, cujus carmen atque ingenium admiratur. Neque deſunt, qui ſcribant fuiſſe Lucretii opus à M. Tullio emendatum. Quocirca veriſimile eſt, propter importunum obitum, ab eo imperfectum atque inemendatum relictum. Q. Frater plurimùm Lucretii verſibus conceſſit, & in ejus opere multùm eſſe artis, atque ingenii refert; neque mirari

oportere, ſi Lucretii verſus duriores interdùm videntur, & quaſi Orationi ſolutæ ſimile Fuit hoc proprium illis temporibus, ut opt mè teſtatur apud Macrobium Furius Albinus cujus verba hæc ſunt: nemo debet antiqui res Poëtas eâ ratione viliores putare, quòd e rum verſus nobis ſcabri videntur. Ille eni ſtylus tum maximè placebat; diuque labor vit ætas ſecuta, ut magis hinc molliori ſty acquieſceret. Itaque minimè defuerunt, imp rantibus etiam Veſpaſianis, qui Lucretium p Virgilio, & Lucilium pro Horatio legerent

Ovid. lib. 1. Amor. eleg. 15.

Carmina ſublimis tunc ſunt peritura Lucreti,
Exitio terras cùm dabit una dies.

Thomas Scauranus.

Auſonios inter vates Lucretius unus
Scrutator veri ſedulus ipſe fuit:
Abdita Naturæ cupiens irrumpere clauſtra,
Et ſuperos acie mentis adire Deos.
Sæpè tamen recto deflectit tramite, & errat,
Deceptus dictis, ô Epicure, tuis.

Franciſcus Floridus Sabinus lectioni Subſic. cap. 1.

Titus Lucretius Carus, excellens Philoſophus, ejuſmodi rerum quæ contra nat

ra

ram fieri videntur, rationem libentiſſimè reddere ſolet.

Aldus Pius in epiſt. ad Albert. Pium Carporum Principem, ac Cæſareum Oratorem apud Pontif. Max.

Lucretius & Poëta, & Philoſophus quidem maximus, vel antiquorum judicio: ſed plenus mendaciorum. Nam multò aliter ſentit de Deo, de creatione rerum, quàm Plato, quàm cæteri Academici; quippè qui Epicuream ſectam ſecutus eſt. Quamobrem ſunt qui ne legendum illum quidem cenſent Chriſtianis hominibus, qui verum Deum adorant, colunt, venerantur. Sed quoniam veritas, quantò magis inquiritur, tantò apparet illuſtrior, & venerabilior, Lucretius, & qui Lucretio ſunt ſimiles, legendi quidem mihi videntur, & mendaces, & ut certè ſunt. Hæc autem attigimus, ut, ſi quis neſciat deliramenta Lucretii, id diſcat è nobis.

Adrianus Turnebus adverſ. lib. 18. cap. 6.

Lucretius, in jucundo ſuo poëmate, quodam antiquitatis ſapore condit ſuos verſus.

Hieronymus Mercurialis Var. Lect. lib. 4. cap. 16.

Lucretius primus rerum naturas Romanâ

linguâ explanavit, ac plurima ab Epicuro, Democrito, & Hipocrate mutuatus eſt.

J. Scaliger in Ariſtot. hiſt. anim. lib. 10. §. 35.

Lucretius divinus vir, atque incomparabilis Poëta.

Caſaubon. not. in Johan. c. 5.

Lucretius Latinitatis auctor optimus.

J. Lipſius Var. lect. lib. 1. *c.* 14.

Antiquiora quædam verba, & penè obſoleta, in Lucretio, Ennio, aliiſque vetuſtioribus invenire eſt, ab uſu ſanè noſtro, & ſermone remota: ſed in veterum tamen ſcriptis antiquitatis reverentiâ diligenter retinenda, & religiosè conſervanda.

Melchior Junius method. Eloq. c. 8.

Lucretius auctor purus, nitidus, elegans; licet Epicuri ille dogmata defendat.

Dionyſius Lambinus in Epiſt. Dedicatoriâ ad Carolum IX. Regem Chriſtianiſſimum.

Si quod eſt in his paucis Scriptorum veterum tanquam ex naufragio reliquiis, liteta-

rum genus, unde multæ magnæque utilitates ad nos permanàrint, Poëmata ſunt, &c.... At, inquies, Lucretius animorum immortalitatem oppugnat, Deorum providentiam negat, religiones omnes tollit, ſummum bonum in voluptate ponit. Sed hæc Epicuri, quem ſequitur Lucretius, non Lucretii culpa eſt. Poëma quidem ipſum, propter ſententias à religione noſtrâ alienas, nihilominùs Poëma eſt. Tantumne? Imò verò Poëma venuſtum, Poëma præclarum, Poëma omnibus ingenii luminibus diſtinctum, inſignitum, atque illuſtratum, &c....

At Epicurus & Lucretius impii fuerunt. Quid tum poſtea? Num idcircò nos quoque, qui eos legimus, impii ſumus? Primùm, quàm multa ſunt in hoc Poëmate cum aliorum Philoſophorum ſententiis, ac decretis conſentanea! Quàm multa probabilia! Quàm multa denique præclara, ac propè divina! Hæc ſumamus, hæc arripiamus, hæc approbemus.... Deinde, adeòne faciles, & credùli ſumus, ut, quæ ſunt à quibuſlibet Scriptoribus memoriæ prodita, literiſque mandata, ea, tanquam ex Apollinis oraculo edita, vera eſſe judicemus? Quòd ſi multa quotidie fabuloſa, incredibilia, falſa denique legimus, vel ut animos relaxemus, vel

ut in iis, quæ ſine controverſiâ vera ſunt, libentiùs acquieſcamus, conſtantiùſque maneamus, quid eſt, quòd Lucretium elegantiſſimum, cultiſſimumque Poëtam aſpernemur?...

Ad Lucretium noſtrum revertor, Poëtam egregium ac præſtantem, Scriptoremque omnium Latinorum politiſſimum, vetuſtiſſimum, elegantiſſimum; ex quo Virgilius, & Horatius non ſolùm dimidiatos, ſed integros ſæpè verſus mutuari ſolent. Hic, ubi de rerum primordiis, ſeu corpuſculis individuis: de eorum motu, & figuris: de inani: de imaginibus, ſeu ſimulacris, quæ è ſummo rerum corpore mittuntur: de Animorum naturâ: de ortu, obituque ſiderum: de Solis & Lunæ defectu: de fulminis naturâ: de Arcu cœleſti: de Avernis: de cauſis morborum, & multis de aliis rebus diſputat, ſubtilis, argutus, enucleatus, limatus eſt. In librorum proœmiis: in nonnullis ſimilitudinibus: in exemplis: in diſputationibus de morte contemnendâ; de amore fugiendo; de ſomno & inſomniis, gravis, copioſus, amplus, magnificus, elatus, ornatus eſt.... Quid enim? Homerum, propterea quòd in quibuſdam Fabularum partim turpium, partim abſurdarum involucris, omnium rerum naturalium, atque humanarum

cognitionem inclúſam continere exiſtimatur, non ſolùm legimus, verumetiam ediſcimus: Lucretium ſine Fabularum taliumque nugarum integumentis, de principiis, & cauſis rerum: de Mundo: de Mundi partibus: de vitâ beatâ: de rebus cœleſtibus ac terrenis, non verè illum quidem, neque piè, ſed tamen ſimpliciter, & apertè, & ut Epicureum, ingeniosè, & acutè, & eruditè, & puriſſimo ſermone loquendi non audiemus?

Non enim, ſi multis locis à Platone diſſidet, non, ſi multa cum religione noſtrâ pugnantia dicit, idcircò ea etiam, quæ cum illorum & Chriſtianorum ſententiâ congruunt, ſpernere debemus. Quàm præclarè de coërcendis voluptatibus, de ſedandis animorum motibus, de mentis tranquillitate comparandâ diſputat! Quàm ſubtiliter, & argutè eos, qui nihil percipi, nihilque ſciri poſſe affirmant, qui ſenſus omnes fallaces eſſe dicunt, coarguit, ac refellit! Quàm copiosè ſenſus defendit! &c.... Quàm pulcræ ſunt apud eum deſcriptiones! Quàm venuſta, ut Græci appellant, Epiſodia! Bellæ de coloribus, de ſpeculis, de Magnete, de Avernis, diſputationes! Quàm graves ad continenter, juſtè, moderatè, innocenter vivendum, cohortationes!.... Quid de ejus ſermone ſtatuemus?

Quo quid purius, quid incorruptius, quid nitidius, quid elegantius dici aut cogitari poteſt? Equidem hoc non dubitanter affirmabo, nullum in totâ Linguâ Latinâ Scriptorem Lucretio Latinè meliùs eſſe locutum: non M. Tullii, non C. Cæſaris orationem eſſe puriorem.

CATALOGUS.

Editionum T. Lucretii Cari de Rerum Naturâ.

1486. VEronæ, apud Paulum *Fridenperger*, curante Hieronymo *Avantio*: in-folio.
1495. Venetiis, per Theodorum *de Ragazonibus de Aſulâ*: in-4.
1500. Venetiis, per Hieronymum *Avantium*, Veronenſem, apud *Aldum*: in-4.
1511. Bononiæ, cum Commentario Joannis-Baptiſtæ *Pii*: in-folio.
1512. Florentiæ, Philippi *Juntæ*, cum præfatione Petri *Candidi*: in-folio.
1512. Florentiæ: in-12.
1512. Venetiis, cum præfatione Petri *Candidi*, ex editione *Aldi*: in-8.
1514. Pariſiis, apud *Aſcenſium*, cum Commentario Joan. Baptiſtæ *Pii*: in-folio.
1515. Venetiis, ex recognitione *Aldi*, & ejus typis in-8.
1531. Baſileæ, apud Henr. *Petri*: in-8.
1536. Lugduni, *Gryphius*: in-8.

1540. Lugduni : *in*-8.
1542. Lovanii : *in*-4.
1546. Lugduni : *in*-12.
1558. Lugduni : *in*-12.
1563. Parisiis, cum commentariis Dionysii *Lambini* : in-4.
1564. Lugduni : *in*-8.
1565. Parisiis, cum emendationibus Adriani *Turnebi* : in-12.
1566. Antwerpiæ, cum commentariis Oberti *Giffanii* : in-8.
1570. Parisiis, cum commentariis locupletioribus Dionysii *Lambini* : in-4.
1576. Lugduni : *in*-12.
1583. Francofurti, ex editione *Lambini* : in-8.
1589. Antwerpiæ : *in*-12.
1595. Lugduni Batavorum, ex editione Oberti *Giffanii*, apud *Plantin* : in-8.
1597. Lugduni Batavorum, apud *Rapheleng* : in-8.
1606. Lugduni : *in*-12.
1611. Lugduni Batavorum, apud *Rapheleng* : in-12.
1611. Genevæ, in corpore Poëtarum Latinorum in-4.
1616. Amstelodami : formâ minore.
1616. Lugduni, in corpore Poëtarum Latinorum ab Alexandro *Ficheto*, Jesuitâ, edito : in-4.
1620. Amstelodami, *Janſſon* : in-24.
1626. Amstelodami : formâ minore.
1627. Genevæ, in corpore Poëtarum Latinorum : *in*-4.
1631. Amstelodami : formâ minore.
1631. Francofurti, curante Daniele *Pareo* : in-8.
1647. Florentiæ, cum expositione paraphrasticâ & notis Joannis *Nardii*, Florentini : in-4.
1650. Parisiis, cum versione Gallicâ Michaëlis *de Marolles* : in-8.
1662. Salmurii, cum brevibus notis *Tan. Fabri* : in-4.

1663. Parisiis, cum Gallicâ Versione Michaëlis *de Marolles;* addito libro decimo Laertii Gallicè translato: *in*-8.

1675. Cantabrigiæ, cum notis *Tan. Fabri:* in-12.

1680. Parisiis, in usum Delphini, cum interpretatione & notis Michaëlis *Fayi:* in-4.

1685. Parisiis, cum gallicâ versione Baronis *des Coutures:* in-12.

1686. Cantabrigiæ, cum notis *Tan. Fabri:* in-12.

1692. Amstelodami, cum gallicâ versione Baronis *des Coutures:* in-12.

1693. Neapoli, cum notis *Tan. Fabri*, & argumentis *Fayi:* in-12.

1695. Oxonii, curante Thomâ *Creech.* in-8.

1701. Amstelodami, cum belgicâ versione Joannis *de Wit*, apud Sebastianum *Petzoldum:* in-8.

1708. Parisiis, cum gallicâ versione Baronis *des Coutures:* in-12.

1709. Londini: *in*-4.

1712. Londini, Tonson: *in*-4.

1712. Londini, Tonson, cum variis lectionibus: *in*-folio.

1713. Londini, Tonson: *in*-12.

1717. Londini, ex interpretatione & cum notis Thomæ *Creech:* in-8.

1721. Londini, in corpore Poëtarum Latinorum, apud Isaacum *Vaillant:* in-folio.

1725. Lugd. Bat. cum variorum notis, curante Sigeberto *Havercampo*: in-4.

1744. Lutetiæ Parisiorum. Accedunt selectæ Lectiones dilucidando operi appositæ. Curante Stephano Andreâ *Philippe.* Sumptibus Ant. *Coustelier:* typis C. F. *Simon:* in-12. Cum figuris elegantissimis.

1754. Lutetiæ Parisiorum, typis *J. Barbou*: in-12. Cum figuris elegantissimis.

ARGUMENTUM

LIBRI PRIMI.

DIcturus Poëta de primo rerum exortu atque natura, I. De Venere rerum Genitrice pauca præfatur; cujus Numine invocato, non ſolùm Memmii clariſſimi Romani cui ſuum hoc opus dedicat, ſed etiam Epicuri, ex cujus ſententiâ & doctrinâ ſcribit, laudes non ineleganti carmine breviter proſequitur; laudatque in primis Epicurum, quòd primus metu ac religione Deorum mentes humanas ſolverit.

II. Explicatis ex occaſione variis ſceleribus impiis, atque factis, in quæ crudeles mortalium mentes ipſa ſuperſtitio induxerit, docet quæ prima rerum principia ſtatuat, quorum duo

præcipua hæc variis aſſerit exemplis atque argumentis: *Ex nihilo nihil fieri*, & *in nihilum nihil poſſe reverti.*

III. Probat *Atomos*, quæ rerum vult eſſe principia, corpora quidem eſſe, ſed cæca, hoc eſt, quæ ſub oculos non cadant: ſententiamque hanc variis exemplis de vento, de odore, de calore, de frigore, de voce, deque aliis ejuſmodi rebus, quæ conſtat eſſe corpora, repetitis confirmat.

IV. Contendit Atomos non unas eſſe rerum primordia: ſed *Inane* addit, ex quo & ex Atomis tota & omnis rerum natura coaleſcat; negatque præter hæc duo tertiam poſſe dari primam rerum naturam, ſed horum duorum cætera dici *Conjuncta* & *Eventa*, quas vulgò rerum proprietates & accidentia vocant.

V. Atomorum hanc eſſe naturam

ait, ut insecabilia, æterna, & solida sint corpora, ex quibus tamen res molles, interjecto *Inani*, æquè ac duræ fiant. Cùm autem ea sint minima corpora, docet indè quid sit, quod in rebus *Minimum quid* vulgò vocatur.

VI. Explicatis ita ac statutis suis principiis, Poëta veterum Philosophorum de rerum primis primordiis opiniones explodit: sed in primis Heraclìti, qui unum ignem; Empedoclis, qui Terram, Aquam, Aërem, & Ignem; Anaxagoræ, qui Homœomeriam, quam Græci vocant, hoc est quasi similaritatem partium in rebus genitis, tanquam prima rerum principia statuerunt.

VII. Contendit Totum, seu Universum infinitum quidem esse, cùm ex Atomorum multitudine innumerâ, tum ex *Inanis* immensâ magnitudine: sed arguit in corporibus frangendis, rebus-

que concretis diſſolvendis mod
nemque dari. Undè colligit pri
rum corpora eſſe individua, ſoli
immortalia; ex quibus rerum fiar
cretiones, & in quæ res concre
ſolvantur.

VIII. Denique monet nullu
Totius, ſeu Univerſi medium,
ræve centrum, in quod omnia
nitantur; cùm univerſum ſit infin
in quo ſicut nec extremum, ita n
dium eſſe poſſit.

Frans van Mieris inv. et del. I. *Cl. Duflos*

TITI
LUCRETII CARI
DE
RERUM NATURA
LIBER PRIMUS.

AENEADUM genitrix, hominum Divûmque voluptas,
Alma Venus, Cœli ſubter labentia ſigna
Quæ mare navigerum, quæ terras frugiferentes
Concelebras; per te quoniam genus omne animantum
Concipitur, viſitque exortum lumina Solis:
Te, Dea, te fugiunt venti, te nubila Cœli,
Adventumque tuum: tibi ſuaves Dædala tellus
Submittit flores, tibi rident æquora ponti,
Placatumque nitet diffuſo lumine Cœlum.
Nam ſimul ac ſpecies patefacta eſt verna diei,

Et reſerata viget genitabilis aura Favoni:
Aëriæ primùm volucres te, Diva, tuumque
Significant initum perculſæ corda tuâ vi.
Indè feræ pecudes perſultant pabula læta,
Et rapidos tranant amnes: ita capta lepore,
Illecebriſque tuis omnis natura animantum
Te ſequitur cupidè, quò quamque inducere pergis.
Denique per maria, ac montes, fluviòſque rapaces,
Frondiferaſque domos avium, campoſque virentes,
Omnibus incutiens blandum per pectora amorem,
Efficis, ut cupidè generatim ſæcla propagent.

Quæ quoniam rerum naturam ſola gubernas,
Nec ſine te quidquam dias in luminis oras
Exoritur, neque fit lætum, neque amabile quidquam:
Te ſociam ſtudeo ſcribundis verſibus eſſe,
Quos ego de RERUM NATURA pangere conor
Memmiadæ noſtro: quem tu, Dea, tempore in omni
Omnibus ornatum voluiſti excellere rebus.
Quò magis æternum da dictis, Diva, leporem:
Effice ut interea fera mœnera militiaï
Per maria ac terras omnes ſopita quieſcant.
Nam tu ſola potes tranquillâ pace juvare
Mortales: quoniam belli fera mœnera Mavors
Armipotens regit, in gremium qui ſæpe tuum ſe
Rejicit, æterno devinctus vulnere amoris:
Atque ita ſuſpiciens tereti cervice reposta
Paſcit amore avidos inhians in te, Dea, viſus:
Eque tuo pendet reſupini ſpiritus ore.
Hunc tu, Diva, tuo recubantem corpore ſancto
Circumfuſa ſuper, ſuaves ex ore loquelas
Funde, petens placidam Romanis, Inclita, pacem.
Nam neque nos agere hoc patriaï tempore iniquo
Poſſumus æquo animo: neque Memmi clara propago
Talibus in rebus communi deeſſe ſaluti.

Quod ſupereſt, vacuas aures mihi, Memmiada, & te
Semotum à curis adhibe veram ad rationem,
Ne mea dona tibi ſtudio diſpoſta fideli,
Intellecta priùs quàm ſint, contempta relinquas.
Nam tibi de ſummâ Cœli ratione Deûmque
Diſſerere incipiam, & rerum primordia pandam,
Unde omnes Natura creet res, auctet, alatque:
Quòve eadem rurſum Natura perempta reſolvat:
Quæ nos materiem, & genitalia corpora rebus
Reddundâ in ratione vocare, & ſemina rerum
Appellare ſuemus, & hæc eadem uſurparè
Corpora prima, quòd ex illis ſunt omnia primis.

Omnis enim per ſe Divûm natura neceſſe eſt
Immortali ævo ſummâ cum pace fruatur,
Semota ab noſtris rebus, ſejunctaque longè;
Nam privata dolore omni, privata periclis,
Ipſa ſuis pollens opibus, nihil indiga noſtri,
Nec bene promeritis capitur, nec tangitur irâ.

Humana ante oculos fœdè cùm vita jaceret
In terris oppreſſa gravi ſub Religione,
Quæ caput à Cœli regionibus oſtendebat,
Horribili ſuper aſpectu mortalibus inſtans;
Primùm Graïus homo mortales tollere contrà
Eſt oculos auſus, primuſque obſiſtere contrà:
Quem nec fama Deûm, nec fulmina, nec minitanti
Murmure compreſſit Cœlum, ſed eò magis acrem
Virtutem inritât animi, confringere ut arcta
Naturæ primus portarum clauſtra cupiret.
Ergo vivida vis animi pervicit, & extra
Proceſſit longè flammantia mœnia Mundi:
Atque Omne immenſum peragravit mente animoque:
Unde refert nobis victor, quid poſſit oriri,
Quid nequeat; finita poteſtas denique cuique

Quânam ſit ratione, atque altè terminus hærens,
Quare Religio pedibus ſubjecta viciſſim
Obteritur, nos exæquat victoria Cœlo.

Illud in his rebus vereor, ne fortè rearis
Impia te rationis inire elementa, viamque
Endogredi ſceleris; quod contrà, ſæpiùs illa
Religio peperit ſceleroſa atque impia facta:
Aulide quo pacto Triviaï virginis aram
Iphianaſſaï turpârunt ſanguine fœdè
Ductores Danaûm delecti, prima virorum.
Cui ſimul infula virgineos circumdata comptus
Ex utrâque pari malarum parte profuſa eſt,
Et mœſtum ſimul ante aras adſtare parentem
Senſit, & hunc propter ferrum celare miniſtros;
Aſpectuque ſuo lacrymas effundere cives:
Muta metu terram genibus ſummiſſa petebat:
Nec miſeræ prodeſſe in tali tempore quibat,
Quòd patrio princeps donârat nomine Regem.
Nam ſublata virûm manibus tremebundaque ad aras
Deducta eſt, non ut, ſolenni more ſacrorum
Perfecto, poſſet claro comitari Hymenæo:
Sed caſta inceſtè, nubendi tempore in ipſo,
Hoſtia concideret mactatu mœſta parentis,
Exitus ut claſſi felix fauſtuſque daretur.
Tantum Religio potuit ſuadere malorum!

Tutemet à nobis jam quovis tempore, vatum
Terriloquis victus dictis deſciſcere quæres?
Quippe etenim quàm multa tibi jam fingere poſſum
Somnia, quæ vitæ rationes vertere poſſint,
Fortunaſque tuas omnes turbare timore?
Et meritò: nam ſi certam finem eſſe viderent
Ærumnarum homines, aliquâ ratione valerent
Religionibus, atque minis obſiſtere vatum.

Nunc ratio nulla eſt reſtandi, nulla facultas;
Æternas quoniam pœnas in morte timendum.
Ignoratur enim quæ ſit natura Animaï;
Nata ſit, an contrà naſcentibus inſinuetur;
Et ſimul intereat nobiſcum morte dirempta;
An tenebras Orci viſat, vaſtaſque lacunas;
An pecudes alias divinitùs inſinuet ſe,
Ennius ut noſter cecinit, qui primus amœno
Detulit ex Helicone perenni fronde coronam,
Per gentes Italas hominum quæ clara clueret?
Etſi præterea tamen eſſe Acheruſia templa
Ennius æternis exponit verſibus; edens,
Quò neque permanent animæ, neque corpora noſtra,
Sed quædam ſimulacra modis pallentia miris.
Unde ſibi exortam ſemper florentis Homeri
Commemorat ſpeciem, lacrymas & fundere ſalſas
Cœpiſſe, & rerum naturam expandere dictis.

Quapropter bene cùm, ſuperis de rebus, habenda
Nobis eſt ratio; Solis Lunæque meatus
Quâ fiant ratione; & quâ vi quæque genantur
In terris: tum, cumprimis, ratione ſagaci
Unde anima atque animi conſtet natura videndum:
Et quæ res nobis vigilantibus obvia mentes
Terrificet, morbo affectis, ſomnoque ſepultis,
Cernere uti videamur eos, audireque coram,
Morte obitâ, quorum tellus amplectitur oſſa.

Nec me animi fallit, Graïorum obſcura reperta
Difficile illuſtrare Latinis verſibus eſſe:
[Multa novis verbis præſertim cùm ſit agendum,]
Propter egeſtatem linguæ, & rerum novitatem.
Sed tua me virtus tamen, & ſperata voluptas
Suavis amicitiæ, quemvis perferre laborem
Suadet, & inducit noctes vigilare ſerenas,

Quærentem dictis quibus, & quo carmine demum
Clara tuæ poſſim præpandere lumina menti,
Res quibus occultas penitùs conviſere poſſis.

Hunc igitur terrorem animi, tenebraſque neceſſe eſt
Non radii Solis, neque lucida tela diei
Diſcutiant, ſed Naturæ ſpecies, Ratioque;
Principium hinc cujus nobis exordia ſumet:
Nullam rem è nihilo gigni divinitùs unquàm.
Quippe ita formido mortales continet omnes,
Quòd multa in Terris fieri, Cœloque tuentur,
Quorum operum cauſas nullâ ratione videre
Poſſunt, ac fieri divino numine rentur.
Quas ob res, ubi viderimus, nil poſſe creari
De nihilo, tum, quod ſequimur, jam rectiùs indè
Perſpiciemus, & unde queat res quæque creari,
Et quo quæque modo fiant operâ ſine Divûm.

Nam ſi de nihilo fierent, ex omnibu' rebus
Omne genus naſci poſſet; nil ſemine egeret.
E mare primùm homines, è terrâ poſſet oriri
Squammigerum genus, & volucres: erumpere Cœlo
Armenta, atque aliæ pecudes: genus omne ferarum,
Incerto partu, culta ac deſerta teneret:
Nec fructus iidem arboribus conſtare ſolerent,
Sed mutarentur: ferre omnes omnia poſſent.
Quippe, ubi non eſſent genitalia corpora cuique,
Qui poſſet mater rebus conſiſtere certa?
At nunc ſeminibus quia certis quidque creatur,
Indè enaſcitur, atque oras in luminis exit,
Materies ubi ineſt cujuſque & corpora prima.
Atque hâc re nequeunt ex omnibus omnia gigni,
Quòd certis in rebus ineſt ſecreta facultas.

Præterea, cur Vere roſam, frumenta calore,

Vites Autumno fundi ſudante videmus:
Si non, certa ſuo quia tempore ſemina rerum
Cùm confluxerunt, patefit quodcumque creatur,
Dum tempeſtates adſunt, & vivida tellus
Tutò res teneras effert in luminis oras?
Quòd ſi de Nihilo fierent, ſubitò exorerentur
Incerto ſpatio, atque alienis partibus anni:
Quippe ubi nulla forent primordia, quæ genitali
Concilio poſſent arceri tempore iniquo.

Nec porrò augendis rebus ſpatio foret uſus
Seminis ad coïtum, è Nihilo ſi creſcere poſſent.
Nam fierent juvenes ſubitò ex infantibu' parvis:
E terrâque exorta repentè arbuſta ſalirent.
Quorum nil fieri manifeſtum eſt, omnia quandò
Paulatim creſcunt, ut par eſt, ſemine certo:
Creſcendoque genus ſervant; ut noſcere poſſis
Quæque ſuâ de materiâ grandeſcere, alique.

Huc accedit, uti ſine certis imbribus anni
Lætificos nequeat fœtus ſummittere tellus:
Nec porrò ſecreta cibo natura animantum
Propagare genus poſſit, vitamque tueri:
Ut potiùs multis communia corpora rebus
Multa putes eſſe, ut verbis Elementa videmus,
Quàm ſine principiis ullam rem exiſtere poſſe.
Denique cur homines tantos Natura parare
Non potuit, pedibus qui pontum per vada poſſent
Tranſire, & magnos manibus divellere montes,
Multaque vivendo vitalia vincere ſæcla:
Si non materies quia rebus reddita certa eſt
Gignundis, è quâ conſtat quid poſſit oriri?
Nil igitur fieri de Nilo poſſe fatendum eſt:
Semine quandò opus eſt rebus, quo quæque creatæ
Aëris in teneras poſſint proferrier auras.

Poſtremò, quoniam incultis præſtare videmus
Culta loca, & manibus meliores reddere fœtus:
Eſſe videlicet in terris primordia rerum,
Quæ nos, fœcundas vertentes vomere glebas,
Terraïque ſolum ſubigentes, cimus ad ortus.
Quòd ſi nulla forent, noſtro ſine quæque labore
Sponte ſuâ multò fieri meliora videres.

Huc accedit, uti quidque in ſua corpora rurſum
Diſſolvat Natura, neque ad nihilum interimat res.

Nam, ſi quid mortale è cunctis partibus eſſet,
Ex oculis res quæque repentè erepta periret;
Nullâ vi foret uſus enim, quæ partibus ejus
Diſcidium parere, & nexus exſolvere poſſet.
At nunc, æterno quia conſtant ſemine quæque,
Donec vis obiit, quæ res diverberet ictu,
Aut intùs penetret per inania, diſſolvatque,
Nullius exitium patitur Natura videri.

Præterea, quæcumque vetuſtate amovet ætas,
Si penitùs perimit conſumens materiem omnem,
Unde animale genus generatim in lumina vitæ
Reducit Venus? aut reductum Dædala tellus
Unde alit, atque auget, generatim pabula præbens;
Unde mare, ingenui fontes, externaque longè
Flumina ſuppeditant? Unde æther ſidera paſcit?
Omnia enim debet, mortali corpore quæ ſunt,
Infinita ætas conſumpſe, anteacta dieſque.
Quòd ſi in eo ſpatio, atque anteactâ ætate fuêre,
E quibus hæc rerum conſiſtit ſumma refecta,
Immortali ſunt naturâ prædita certè.
Haud igitur poſſunt ad Nilum quæque reverti.

Denique res omnes eadem vis cauſaque volgò
Conficeret, niſi materies æterna teneret
Inter ſe nexas minùs aut magis endopeditè.
Tactus enim lethi ſatis eſſet cauſa profectò:
Quippe, ubi nulla forent æterno corpore, eorum
Contextum vis deberet diſſolvere quæque.
At nunc, inter ſe quia nexus principiorum
Diſſimiles conſtant, æternaque materies eſt,
Incolumi remanent res corpore, dum ſatis acris
Vis obeat pro texturâ cujuſque reperta.
Haud igitur redit ad Nihilum res ulla, ſed omnes
Diſcidio redeunt in corpora materiaï.

Poſtremò pereunt imbres, ubi eos pater Æther
In gremium matris Terraï præcipitavit.
At nitidæ ſurgunt fruges, ramique vireſcunt
Arboribus; creſcunt ipſæ, fœtuque gravantur.
Hinc alitur porrò noſtrum genus, atque ferarum:
Hinc lætas urbes pueris florere videmus,
Frondiferaſque novis avibus canere undique ſilvas.
Hinc feſſæ pecudes pingues per pabula læta
Corpora deponunt, & candens lacteus humor
Uberibus manat diſtentis: hinc nova proles
Artubus infirmis teneras laſciva per herbas
Ludit, lacte mero mentes percuſſa novellas.
Haud igitur penitùs pereunt quæcumque videntur:
Quandò alid ex alio reficit Natura, nec ullam
Rem gigni patitur, niſi morte adjutam alienâ.

Nunc age, res quoniam docui non poſſe creari
De Nihilo, neque item genitas ad Nil revocari,
Ne quà fortè tamen cœptes diffidere dictis,
Quòd nequeunt oculis rerum primordia cerni;
Accipe præterea, quæ corpora tute neceſſe eſt

Confiteare esse in rebus, nec posse videri.

Principiò, Venti vis verberat incita pontum;
Ingentesque ruit naves, & nubila differt:
Interdum rapido percurrens turbine campos
Arboribus magnis sternit, montesque supremos
Sylvifragis vexat flabris: ita perfurit acri
Cum fremitu, sævitque minaci murmure coortus.
Sunt igitur Venti nimirum corpora cæca,
Quæ mare, quæ terras, quæ denique nubila cœli
Verrunt, ac subitò vexantia turbine raptant.
Nec ratione fluunt aliâ, stragemque propagant,
Ac cùm mollis aquæ fertur natura repentè
Flumine abundanti, quod largis imbribus auget
Montibus ex altis magnus decursus aquaï,
Fragmina conjiciens sylvarum, arbustaque tota:
Nec validi possunt pontes venientis aquaï
Vim subitam tolerare: ita magno turbidus imbri
Molibus incurrens validis cum viribus amnis,
Dat sonitu magno stragem, volvitque sub undis
Grandia saxa, ruit quà quidquid fluctibus obstat.
Sic igitur debent Venti quoque flamina ferri,
Quæ, veluti validum flumen, cùm procubuere,
Quamlibet in partem trudunt res antè, ruuntque
Impetibus crebris; interdum vertice torto
Corripiunt, rapidoque rotantia turbine portant.
Quare etiam atque etiam sunt Venti corpora cæca:
Quandoquidem factis ac moribus, æmula magnis
Amnibus inveniuntur, aperto corpore qui sunt.

Tum porrò varios rerum sentimus Odores:
Nec tamen ad nares venientes cernimus unquam:
Nec calidos Æstus timur, nec Frigora quimus
Usurpare oculis, nec Voces cernere suemus:
Quæ tamen omnia corporeâ constare necesse est

Naturâ: quoniam ſenſus impellere poſſunt.
TANGERE ENIM ET TANGI, NISI CORPUS, NULLA POTEST RES.

Denique fluctifrago ſuſpenſæ in littore Veſtes
Uveſcunt, eædem diſpanſæ in Sole ſereſcunt.
At neque quo pacto perſederit humor aquaï
Viſu eſt, nec rurſum quo pacto fugerit æſtu;
In parvas igitur partes diſpergitur humor,
Quas oculi nullâ poſſunt ratione videre.

Quin etiam multis Solis redeuntibus annis
Annulus in digito ſubtertenuatur habendo:
Stillicidî caſus lapidem cavat: uncus aratri
Ferreus occultè decreſcit Vomer in arvis:
Strataque jam volgi pedibus detrita viarum
Saxea conſpicimus: tum portas propter ahenas
Signa manus dextras oſtendunt attenuari
Sæpe ſalutantum tactu, præterque meantum.
Hæc igitur minui, cùm ſint detrita, videmus:
Sed quæ corpora decedant in tempore quoque,
Invida præcluſit ſpeciem Natura videndi.

Poſtremò, quæcumque dies, Naturaque rebus
Paulatim tribuit moderatim creſcere cogens,
Nulla poteſt oculorum acies contenta tueri:
Nec porrò quæcumque ævo, macieque ſeneſcunt:
Nec mare quæ impendent veſco ſale ſaxa pereſa,
Quid quoque amittant in tempore, cernere poſſis.
Corporibus cæcis igitur Natura gerit res.

Nec tamen undique corporeâ ſtipata tenentur
Omnia naturâ; namque eſt in rebus Inane.
Quod tibi cognoſſe in multis erit utile rebus:
Nec ſinet errantem dubitare, & quærere ſemper

De Summâ rerum, & noſtris diffidere dictis;
Quapropter locus eſt intactus, Inane, vacanſque.

Quod ſi non eſſet, nullâ ratione moveri
Res poſſent: namque officium, quod corporis extat,
Officere, atque obſtare, id in omni tempore adeſſet
Omnibus: haud igitur quidquam procedere poſſet,
Principium quoniam cedendi nulla daret res.
At nunc per maria, ac terras, ſublimaque cœli,
Multa modis multis variâ ratione moveri
Cernimus ante oculos: quæ, ſi non eſſet Inane,
Non tam ſollicito motu privata carerent,
Quàm genita omninò nullâ ratione fuiſſent:
Undique materies quoniam ſtipata quieſſet.

Præterea quamvis ſolidæ res eſſe putentur,
Hinc tamen eſſe licet raro cum corpore cernas:
In ſaxis, ac ſpeluncis permanat aquarum
Liquidus humor, & uberibus flent omnia guttis:
Diffupat in corpus ſeſe cibus omne animantum:
Creſcunt arbuſta, & fœtus in tempore fundunt,
Quòd cibus in totas uſque ab radicibus imis
Per truncos, ac per ramos diffunditur omnes:
Inter ſepta meant voces, & clauſa domorum
Tranſvolitant: rigidum permanat frigus ad oſſa.
Quod, niſi Inania ſint, quà poſſent corpora quæque
Tranſire, haud ullâ fieri ratione videres.

Denique cur alias aliis præſtare videmus
Pondere res rebus, nihilo majore figurâ?
Nam, ſi tantundem eſt in lanæ glomere quantum
Corporis in plumbo eſt, tantundem pendere par eſt:
Corporis officium eſt quoniam premere omnia deorſum:
Contrà autem natura manet ſine pondere Inanis.
Ergo quod magnum eſt æquè, leviuſque videtur,

irum plus eſſe ſibi declarat Inanis:
ontrà gravius plus in ſe corporis eſſe
icat, & multo Vacui minùs intus habere.
gitur nimirum id, quod ratione ſagaci
rimus, admiſtum rebus quod Inane vocamus.

lud in his rebus, ne te deducere vero
it, quod quidam fingunt, præcurrere cogor.
ere ſquammigeris latices nitentibus aïunt,
quidas aperire vias; quia poſt loca piſces
nant, quò poſſint cedentes confluere undæ:
lias quoque res inter ſe poſſe moveri,
iutare locum, quamvis ſint omnia plena.
cet id falsâ totum ratione receptum eſt.
quò ſquammigeri poterunt procedere tandem;
patium dederint latices? concedere porrò
poterunt undæ, cùm piſces ire nequibant?
igitur motu privandum eſt corpora quæque;
eſſe admiſtum dicendum eſt rebus Inane,
initum primum capiat res quæque movendi.

oſtremò duo de concurſu corpora lata
ta diffiliant, nempe aër omne neceſſe eſt
r corpora quod fuerat, poſſidat Inane.
orrò, quamvis circùm celerantibus auris
fluat, haud poterit tamen uno tempore totum
ipleri ſpatium: nam primum quemque neceſſe eſt
upet ille locum, deinde omnia poſſideantur.
d ſi fortè aliquis, cùm corpora diffiluere,
putat id fieri, quia ſe condenſeat aër,
t: nam Vacuum, tunc fit, quod non fuit antè,
pletur item, Vacuum quod conſtitit antè;
tali ratione poteſt denſarier aër:
, ſi jam poſſet, ſine inani poſſet, opinor,
ſe in ſe trahere, & partes conducere in unum.

Nec per ſe quemquam Tempus ſentire fatendum eſt
Semotum ab rerum motu, placidâque quiete.

Denique Tyndaridem raptam, belloque ſubactas
Trojugenas gentes cùm dicunt eſſe, videndum eſt
Ne fortè hæc per ſe, cogant nos eſſe fateri:
Quandò ea ſæcla hominum, quorum hæc Eventa fuer
Irrevocabilis abſtulerit jam præterita ætas.
Namque aliud rebus, aliud regionibus ipſis
Eventum dici poterit, quodcumque erit actum.

Denique materies ſi rerum nulla fuiſſet,
Nec Locus, ac Spatium, res in quo quæque gerunt
Nunquam Tyndaridis formæ conflatus amore
Ignis Alexandri Phrygio ſub pectore gliſcens
Clara accendiſſet ſævi certamina belli:
Nec clam durateus Trojaï Pergama partu
Inflammaſſet equus nocturno Grajugenarum;
Perſpicere ut poſſis res geſtas funditùs omnes,
Non ita uti corpus per ſe conſtare, nec eſſe:
Nec ratione cluere eâdem, quâ conſtat Inane:
Sed magis ut meritò poſſis Eventa vocare
Corporum, atque Loci, res in quo quæque geranta

Corpora ſunt porrò partim primordia rerum,
Partim concilio quæ conſtant principiorum.
Sed quæ ſunt rerum primordia, nulla poteſt vis
Stringere: nam ſolido vincunt ea corpore demum:
Etſi difficile eſſe videtur credere, quidquam
In rebus ſolido reperiri corpore poſſe.
Tranſit enim fulmen cœli per ſepta domorum;
Clamor ut, ac voces: ferrum candeſcit in igne:
Diffiliuntque fero ferventia ſaxa vapore,
Conlabefactatus rigor auri ſolvitur æſtu:
Tum glacies æris flammâ devicta liqueſcit:

Perman

Permanat calor argentum, penetraleque frigus,
Quandò utrumque, manu retinentes pocula ritè,
Senſimus infuſo lympharum rore ſupernè.
Uſque adeò in rebus ſolidi nihil eſſe videtur.
Sed quia vera tamen ratio, naturaque rerum
Cogit, ades, paucis dum verſibus expediamus,
Eſſe ea, quæ ſolido, atque æterno corpore conſtent,
Semina quæ rerum, primordiaque eſſe docemus:
Unde omnis rerum nunc conſtet ſumma creata.

Principiò, quoniam duplex natura duarum
Diſſimilis rerum longè conſtare reperta eſt,
Corporum atque Loci, res in quo quæque geruntur:
Eſſe utramque ſibi per ſe, puramque neceſſe eſt.
Nam quàcumque vacat Spatium, quod Inane vocamus;
Corpus eà non eſt: quà porrò cunque tenet ſe
Corpus, eà Vacuum nequaquam conſtat Inane.
Sunt igitur ſolida, ac ſine Inani corpora prima.

Præterea quoniam genitis in rebus Inane eſt,
Materiem circùm ſolidam conſtare neceſſe eſt:
Nec res ulla poteſt verâ ratione probari
Corpore Inane ſuo celare, atque intùs habere,
Si non, quod cohibet, ſolidum conſtare relinquas.
Id porrò nihil eſſe poteſt, niſi materiaï
Concilium, quod Inane queat rerum cohibere.
Materies igitur, ſolido quæ corpore conſtat,
Eſſe æterna poteſt, cùm cætera diſſolvantur.

Tum porrò ſi nil eſſet, quod Inane vacaret,
Omne foret ſolidum; niſi contrà corpora cæca
Eſſent, quæ loca complerent, quæcunque tenerent,
Omne, quod eſt, Spatium vacuum conſtaret Inane.
Alternis igitur nimirum Corpus Inani
Diſtinctum eſt, quoniam nec plenum naviter extat:

Nec porrò Vacuum : ſunt ergo corpora cæca,
Quæ ſpatium pleno poſſint diſtinguere Inane.

Hæc neque diſſolvi plagis extrinſecùs icta
Poſſunt : nec porrò penitùs penetrata retexi :
Nec ratione queunt aliâ tentata labare,
Id quod jam ſuperà tibi paulò oſtendimus antè.
Nam neque conlidi ſine Inani poſſe videtur
Quidquam, nec frangi, nec findi in bina ſecando :
Nec capere humorem, neque item manabile frigus,
Nec penetralem ignem, quibus omnia conficiuntur.
Et quàm quæque magis cohibet res intùs Inane,
Tam magis his rebus penitùs tentata labaſcit.
Ergo, ſi ſolida, ac ſine Inani corpora prima
Sunt, ita uti docui, ſint hæc æterna neceſſe eſt.

Præterea, niſi Materies æterna fuiſſet,
Antehàc ad Nihilum penitùs res quæque rediſſent ;
De Nihiloque renata forent quæcunque videmus.
At quoniam ſuperà docui nil poſſe creari
De nihilo, neque quod genitum eſt, ad nil revocari ;
Eſſe immortali primordia corpore debent,
Diſſolvi quò quæque ſupremo tempore poſſint,
Materies ut ſuppeditet rebus reparandis.
Sunt igitur ſolidâ primordia ſimplicitate :
Nec ratione queunt aliâ ſervata per ævum
Ex infinito jam tempore res reparare.

Denique, ſi nullam finem Natura paraſſet
Frangendis rebus, jam corpora materiaï
Uſque redacta forent, ævo frangente priore,
Ut nihil ex illis à certo tempore poſſet
Conceptum, ſummum ætatis pervadere florem ;
Nam quidvis citiùs diſſolvi poſſe videmus,
Quàm rurſus refici. Quapropter longa diei

Infinitæ ætas anteacti temporis omnis
Quod fregiſſet adhuc, diſturbans, diſſolvenſque,
Id nunquam reliquo reparari tempore poſſet.
At nunc nimirum frangendi reddita finis
Certa manet: quoniam refici rem quamque videmus,
Et finita ſimul generatim tempora rebus
Stare, quibus poſſint ævi contingere florem.

Huc accedit, uti ſolidiſſima materiai
Corpora cùm conſtant, poſſint tamen omnia reddi
Mollia, quæ fiant aër, aqua, terra, vapores,
Quo pacto fiant, & quâ vi cumque genantur;
Admiſtum quoniam ſimul eſt in rebus Inane.
At contrà, ſi mollia ſint primordia rerum,
Unde queant validi ſilices, ferrumque creari,
Non poterit ratio reddi: nam funditùs omnis
Principio fundamenti Natura carebit.
Sunt igitur ſolidâ pollentia ſimplicitate,
Quorum condenſo magis omnia conciliatu
Arctari poſſunt, validaſque oſtendere vires.

Denique jam quoniam generatim reddita finis
Creſcendi rebus conſtat, vitamque tuendi,
Et quid quæque queant per fœdera Naturai,
Quid porrò nequeant, ſancitum quandoquidem exſtat:
Nec commutatur quidquam; quin omnia conſtant
Uſque adeò, variæ volucres ut in ordine cunctæ
Oſtendant maculas generales corpori ineſſe,
Immutabile materiæ quoque corpus habere
Debent nimirum. Nam ſi primordia rerum
Commutari aliquâ poſſent ratione revicta,
Incertum quoque jam conſtet, quid poſſit oriri,
Quid nequeat; finita poteſtas denique cuique
Quânam ſit ratione, atque altè terminus hærens;
Nec toties poſſent generatim ſæcla referre

Naturam, motus, victum, morèsque parentum.

Tum porrò, quoniam extremum cujuſque cacumen
Corporis eſt aliquod, noſtri quod cernere ſenſus
Jam nequeunt; id nimirum ſine partibus exſtat,
Et minimâ conſtat naturâ: nec fuit unquam
Per ſe ſecretum, neque poſthac eſſe valebit:
Alterius quoniam eſt ipſum pars, primaque, & ima:
Inde aliæ, atque aliæ ſimiles ex ordine partes,
Agmine condenſo, naturam corporis explent.
Quæ quoniam per ſe nequeunt conſtare, neceſſe eſt
Hærere, ut nequeant ullâ ratione revelli.
Sunt igitur ſolidâ primordia ſimplicitate:
Quæ minimis ſtipata cohærent partibus arctè,
Non ex ullorum conventu conciliata,
Sed magis æternâ pollentia ſimplicitate:
Unde neque avelli quidquam, neque deminui jam
Concedit Natura reſervans ſemina rebus.

Præterea niſi erit Minimum, parviſſima quæque
Corpora conſtabunt ex partibus infinitis.
Quippe ubi dimidiæ partis pars ſemper habebit
Dimidiam partem, nec res perfiniet ulla.
Ergo rerum inter ſummam, minimamque quid eſcit?
Non erit ut diſtent: nam quamvis funditùs omnis
Summa ſit infinita, tamen parviſſima quæ ſunt
Ex infinitis conſtabunt partibus æquè.
Quoi quoniam ratio reclamat vera, negatque
Credere poſſe animum, victus fateare neceſſe eſt,
Eſſe ea quæ nullis jam prædita partibus exſtent,
Et minimâ conſtent naturâ: quæ quoniam ſunt,
Illa quoque eſſe tibi ſolida, atque æterna fatendum.

Denique ni minimas in partes cuncta reſolvi
Cogere conſuëſſet rerum Natura creatrix;

Jam nihil ex illis eadem reparare valeret:
Propterea quia, quæ multis ſunt partibus aucta,
Non poſſunt ea, quæ debet genitalis habere
Materies, varios connexus, pondera, plagas,
Concurſus, motus, per quæ res quæque geruntur.

Porrò, ſi nulla eſt frangendis reddita finis
Corporibus, tamen ex æterno tempore quædam
Nunc etiam ſuperare neceſſe eſt Corpora rebus,
Quæ nondum clueant ullo tentata periclo.
At quoniam fragili naturâ prædita conſtant,
Diſcrepat æternum tempus potuiſſe manere
Innumerabilibus plagis vexata per ævum.

Quapropter, qui materiem rerum eſſe putarunt
Ignem, atque ex igni Summam conſiſtere ſolo,
Magnopere à verâ lapſi ratione videntur.
Heraclitus init quorum dux prælia primus,
Clarus ob obſcuram linguam magis inter inanes,
Quàmde graves inter Graïos, qui vera requirunt.
Omnia enim ſtolidi magis admirantur, amantque
Inverſis quæ ſub verbis latitantia cernunt:
Veraque conſtituunt, quæ bellè tangere poſſunt
Aures, & lepido quæ ſunt fucata ſonore.

Nam cur tam variæ res poſſent eſſe, requiro,
Ex vero ſi ſunt Igni, puroque creatæ.
Nil prodeſſet enim calidum denſarier ignem,
Nec rarefieri, ſi partes Ignis eaſidem
Naturam, quam totus habet ſuper Ignis, haberent.
Acrior ardor enim conductis partibus eſſet:
Languidior porrò disjectis, diſque ſupatis.
Amplius hoc fieri nihil eſt, quod poſſe rearis
Talibus in cauſis, nedum variantia rerum
Tanta queat denſis rariſque ex ignibus eſſe.

Atque hi, ſi faciant admiſtum rebus Inane,
Denſari poterunt ignes, rarique relinqui:
Sed, quia multa ſibi cernunt contraria, muſſant,
Et fugitant in rebus Inane relinquere purum, &,
Ardua dum metuunt, amittunt vera viaï:
Nec rurſum cernunt, exempto rebus Inani,
Omnia denſari, fierique ex omnibus unum
Corpus, nil ab ſe quod poſſit mittere raptim,
Æſtifer ignis uti lumen jacit, atque vaporem:
Ut videas non è ſtipatis partibus eſſe.

Quòd ſi fortè ullâ credunt ratione poteſſe
Ignes in cœtu ſtingui, mutareque corpus:
Scilicet ex ullâ facere id ſi parte reparcent,
Occidet ad nihilum nimirum funditùs ardor
Omnis, & ex Nihilo fient quæcunque creantur.
Nam quodcunque ſuis mutatum finibus exit,
Continuò hoc mors eſt illius, quod fuit antè:
Proinde aliquid ſuperare neceſſe eſt ineolume ollis,
Ne tibi res redeant ad Nilum funditùs omnes,
De Nihiloque renata vireſcat copia rerum.

Nunc igitur, quoniam certiſſima corpora quædam
Sunt, quæ conſervant naturam ſemper eandem,
Quorum abitu, aut aditu, mutatoque ordine, mutant
Naturam res, & convertunt corpora ſeſe:
Scire licet non eſſe hæc ignea corpora rerum.
Nil referret enim quædam decedere, abire,
Atque alia attribui, mutarique ordine quædam,
Si tamen ardoris naturam cuncta tenerent.
Ignis enim foret omnimodis, quodcunque crearent.
Verùm, ut opinor, ita eſt: ſunt quædam corpora, quorum
Concurſus, motus, ordo, poſitura, figuræ,
Efficiunt ignes, mutatoque ordine mutant
Naturam: neque ſunt igni ſimulata, neque ullæ

Præterea rei, quæ corpora mittere poſſit
Senſibus, & noſtros adjectu tangere tactus.

Dicere porrò Ignem res omnes eſſe, neque ullam
Rem veram in numero rerum conſtare, niſi Ignem:
Quod facit hic idem, perdelirum eſſe videtur.
Nam contrà ſenſus ab ſenſibus ipſe repugnat,
Et labefactat eos, unde omnia credita pendent:
Unde hic cognitus eſt ipſi, quem nominat Ignem.
Credit enim Senſus ignem cognoſcere verè;
Cætera non credit; nihilo quæ clara minùs ſunt:
Quod mihi cùm vanum, tum delirum eſſe videtur.
Quò referemus enim? quid nobis certius ipſis
Senſibus eſſe poteſt, quo vera ac falſa notemus?

Præterea, quare quiſquam magis Omnia tollat,
Et velit Ardoris naturam linquere ſolam,
Quam neget eſſe Ignis, Summam tamen eſſe relinquat?
Æqua videtur enim dementia dicere utrumque.

Quapropter qui materiem rerum eſſe putârunt
Ignem, atque ex Igni Summam conſiſtere poſſe:
Et qui principium gignundis Aëra rebus
Conſtituêre: aut Humorem quicunque putârunt
Fingere res ipſum per ſe: Terramve creare
Omnia, & in rerum naturas vertier omnes:
Magnopere à vero longèque erraſſe videntur.

Adde etiam, qui conduplicant primordia rerum;
Aëra jungentes Igni, Terramque Liquori:
Et qui quatuor ex rebus poſſe omnia rentur,
Ex Igni, Terrâ, atque Animâ procreſcere, & Imbri.

Quorum Acragantinus cumprimis Empedocles eſt,
Inſula quem Triquetris terrarum geſſit in oris,

Quam fluitans circùm magnis amfractibus æquor
Ionium glaucis aſpergit virus ab undis:
Anguſtoque fretu rapidum mare dividit undis
Italiæ terraï oras à finibus ejus.
Hîc eſt vaſta Charybdis, & hîc Ætnæa minantur
Murmura flammarum rurſum ſe colligere iras,
Faucibus eruptos iterum ut vis evomat ignes,
Ad Cœlumque ferat flammaï fulgura rurſum.
Quæ cùm magna modis multis miranda videtur
Gentibus humanis regio, viſendaque fertur,
Rebus opima bonis, multâ munita virûm vi,
Nil tamen hoc habuiſſe viro præclarius in ſe,
Nec ſanctum magis, & mirum, carumque videtur.
Carmina quin etiam divini pectoris ejus
Vociferantur, & exponunt præclara reperta:
Ut vix humanâ videatur ſtirpe creatus.

Hic tamen, & ſuperà quos diximus, inferiores
Partibus egregiè multis, multòque minores,
Quanquam multa bene, ac divinitùs invenientes
Ex adyto tanquam cordis reſponſa dedêre
Sanctiùs, & multò certâ ratione magis, quàm
Pythia, quæ tripode ex Phœbi, lauroque profatur;
Principiis tamen in rerum fecêre ruinas,
Et graviter magni magno cecidêre ibi caſu.

Primùm, quòd motus, exempto rebus Inani,
Conſtituunt, & res molles, rariſque relinquunt,
Aëra, Solem, Ignem, Terras, Animalia, Fruges:
Nec tamen admiſcent in eorum corpus Inane.

Deinde quòd omninò finem non eſſe ſecandis
Corporibus faciunt, neque pauſam ſtare fragori:
Nec prorſum in rebus minimum conſiſtere quidquam:
Cùm videamus id extremum cujuſque cacumen

Eſſe,

Eſſe, quod ad ſenſus noſtros minimum eſſe videtur:
Conjicere ut poſſis ex hoc, quod cernere non quis,
Extremum quod habent, minimum conſiſtere rebus.

Huc accedit item, quòd jam primordia rerum
Mollia conſtituunt, quæ nos nativa videmus
Eſſe, & mortali cum corpore funditùs; atqui
Debeat ad Nihilum jam rerum ſumma reverti,
De Nihiloque renata vireſcere copia rerum:
Quorum utrumque quid à vero jam diſtet, habebas.

Deinde inimica modis multis ſunt, atque venena
Ipſa ſibi inter ſe; quare aut congreſſa peribunt,
Aut ita diffugient, ut tempeſtate coortâ,
Fulmina diffugere, atque imbres ventoſque videmus.

Denique quatuor ex rebus ſi cuncta creantur,
Atque in eas rurſum res omnia diſſolvuntur,
Qui magis illa queunt rerum primordia dici,
Quàm contrà res illorum, retroque putari?
Alternis gignuntur enim, mutantque colorem,
Et totam inter ſe naturam tempore ab omni.
Sin ita fortè putas, ignis, terræque coire
Corpus, & aërias auras, roremque liquorum,
Nil in concilio naturam ut mutet eorum:
Nulla tibi ex illis poterit res eſſe creata,
Non animans, non exanimo quid corpore, ut arbos;
Quippe ſuam quidque in cœtu variantis acervi
Naturam oſtendet, miſtuſque videbitur aër
Cum terrâ ſimul, atque ardor cum rore manere:
At primordia gignundis in rebus oportet
Naturam clandeſtinam, cæcamque adhibere,
Ineat ne quid, quod contrà pugnet, & obſtet,
Quò minùs eſſe queat propriè, quodcunque creatur.

Quin etiam repetunt à Cœlo, atque ignibus ejus;
Et primùm faciunt ignem se vertere in auras
Aëris: hinc imbrem gigni, terramque creari
Ex imbri, retroque à terrâ cuncta reverti;
Humorem primum, post aëra, deinde calorem:
Nec cessare hæc inter se mutare; meare
De cœlo ad terram, de terrâ ad sidera Mundi:
Quod facere haud ullo debent primordia pacto.
Immutabile enim quiddam superare necesse est;
Ne res ad nihilum redigantur funditùs omnes.
Nam quodcunque suis mutatum finibus exit,
Continuò hoc mors est illius, quod fuit antè.
Quapropter, quoniam quæ paulò diximus antè,
In commutatum veniunt, constare necesse est
Ex aliis ea, quæ nequeant convertier unquam:
Ne tibi res redeant ad nilum funditùs omnes;
Quin potiùs tali naturâ prædita quædam
Corpora constituas, ignem si fortè crearint,
Posse eadem demptis paucis, pauciſque tributis,
Ordine mutato, & motu, facere aëris auras:
Sic alias aliis rebus mutarier omnes.

At manifesta palam res indicat, inquis, in auras
Aëris è terrâ res omnes crescere, alique:
Et nisi tempestas indulget tempore fausto,
Imbribus, & tabe nimborum arbusta vacillant,
Solque suâ pro parte fovet, tribuitque calorem:
Crescere non possint fruges, arbusta, animantes.
Scilicet & nisi nos cibus aridus, & tener humor,
Adjuvet, amisso jam corpore, vita quoque omnis
Omnibus è nervis atque ossibus exsolvatur.
Adjutamur enim dubio procul, atque alimur nos
Certis ab rebus, certis aliæ atque aliæ res:
Nimirum quia multa modis communia multis

Multarum rerum in rebus primordia mista
Sunt: ideò variis variæ res rebus aluntur.
Atque eadem magni refert primordia sæpe
Cum quibus, & quali positurâ contineantur:
Et quos inter se dent motus, accipiantque.
Namque eadem Cœlum, mare, terras, flumina, Solem
Constituunt: eadem fruges, arbusta, animantes:
Verùm aliis, alioque modo commista moventur.

Quin etiam passim nostris in versibus ipsis
Multa elementa vides multis communia verbis:
Cùm tamen inter se versus, ac verba necesse est
Confiteare & re, & sonitu distare sonanti.
Tantùm elementa queunt permutato ordine solo:
At rerum quæ sunt primordia, plura adhibere
Possunt, unde queant variæ res quæque creari.

Nunc & Anaxagoræ scrutemur Homœomeriam
Quam Græci memorant, nec nostrâ dicere linguâ
Concedit nobis patrii sermonis egestas:
Sed tamen ipsam rem facile est exponere verbis,
Principium rerum quam dicit Homœomeriam.
Ossa videlicet è pauxillis atque minutis
Ossibu', sic & de pauxillis atque minutis
Visceribus viscus gigni, sanguenque creari,
Sanguinis inter se multis coeuntibu' guttis:
Ex aurique putat micis consistere posse
Aurum, & de terris terram concrescere parvis:
Ignibus ex ignem, humorem ex humoribus esse;
Cætera consimili fingit ratione, putatque.

Nec tamen esse ullâ parte idem in rebus Inane
Concedit, neque corporibus finem esse secandis.
Quare in utrâque mihi pariter ratione videtur
Errare, atque illi, superà quos diximus antè.

Adde quòd imbecilla nimis primordia fingit,
Si primordia sunt, simili quæ prædita constant
Naturâ, atque ipsæ res sunt; æquèque laborant,
Et pereunt, neque ab exitio res ulla refrenat.
Nam quid in oppressu valido durabit eorum,
Ut mortem effugiat lethi sub dentibus ipsis?
Ignis, an humor? an aura? quid horum? sanguis, an ossa?
Nil, ut opinor, ubi ex æquo res funditùs omnis
Tam mortalis erit, quàm quæ manifesta videmus
Ex oculis nostris aliquâ vi victa perire.
At neque recidere ad Nihilum res posse, neque autem
Crescere de Nihilo, testor res antè probatas.

Præterea quoniam cibus auget corpus, alitque:
Scire licet, nobis venas, & sanguen, & ossa,
Et nervos alienigenis ex partibus esse:
Sive cibos omnes commisto corpore dicent
Esse, & habere in se nervorum corpora parva,
Ossaque, & omninò venas, parteisque cruoris:
Fiet, uti cibus omnis & aridus, & liquor ipse,
Ex alienigenis rebus constare putetur,
Ossibus, & nervis, venisque, & sanguine misto.

Præterea quæcunque è terrâ corpora crescunt,
Si sunt in terris, terras constare necesse est,
Ex alienigenis quæ terris exoriuntur.
Transfer item, totidem verbis utare licebit:
In lignis si flamma latet, fumusque, cinisque,
Ex alienigenis consistant ligna necesse est.

Linquitur hic tenuis latitandi copia quædam:
Id quod Anaxagoras sibi sumit, ut omnibus omnes
Res putet immistas rebus latitare: sed illud
Apparere unum, cujus sint pluria mista,

magis in promptu, primâque in fronte locata:
id tamen à verâ longè ratione repulsum est.
veniebat enim fruges quoque sæpe minutas,
ore cùm saxi franguntur, mittere signum
uinis, aut aliúm, nostro quæ corpore alúntur:
lapidi lapidem terimus, manare cruorem.
similí ratione herbas quoque sæpe decebat,
tices, dulces guttas, similique sapore
ere, lanigeræ quali sunt ubera lactis:
cet & glebis terrarum sæpe friatis
arum genera, & fruges, frondesque videri
ertita, atque in terris latitare minutè;
remò, in lignis cinerem fumumque videri,
præfracta forent, igneſque latere minutos.
rum nil fieri quoniam manifesta docet res,
licet non esse in rebus res ita mistas:
m semina multimodis immista latere
arum rerum in rebus communia debent.

t sæpe in magnis sit montibus, inquis, ut altis
ribus vicina cacumina summa terantur
se, validis faceré id cogentibus Austris,
c flammaï fulserunt flore coorto:
et, & non est lignis tamen insitus ignis;
m semina sunt ardoris multa, terendo
cùm confluxêre, creant incendia silvis.
si tanta foret silvis abscondita flamma,
possent ullum tempus celarier ignes:
cerent vulgò silvas, arbusta cremarent.

nne vides igitur, paulò quod diximus antè,
agni referre, eadem primordia sæpe
quibus, & quali positurâ contineantur?
os inter se dent motus, accipiantque?
: eadem paulò inter se mutata creare

Ignes è lignis? quo pacto verba quoque ipsa
Inter se paulò mutatis sunt elementis,
Cùm ligna, atque ignes distinctâ voce notemus?

Denique jam quæcunque in rebus cernis apertis
Si fieri non posse putas, quin materiaï
Corpora consimili naturâ prædita fingas,
Hâc ratione tibi pereunt primordia rerum:
Fiet uti risu tremulo concussa cachinnent,
Et lacrymis salsis humectent ora, genasque.

Nunc age, quod supereſt, cognoſce, & clariùs a
Nec me animi fallit, quàm sint obscura, sed acri
Percussit thyrso laudis spes magna meum cor,
Et simul incussit suavem mî in pectus amorem
Musarum: quo nunc instinctus, mente vigenti
Avia Pieridum peragro loca, nullius antè
Trita solo: juvat integros accedere fontes,
Atque haurire; juvatque novos decerpere flores,
Insignemque meo capiti petere indè coronam,
Unde priùs nulli velârint tempora Musæ:
Primùm, quòd magnis doceo de rebus, & arctis
Religionum animos nodis exsolvere pergo:
Deinde, quòd obscurâ de re tam lucida pango
Carmina, Musæo contingens cuncta lepore.
Id quoque enim non ab nullâ ratione videtur:
Sed veluti pueris absinthia tetra medentes
Cùm dare conantur, priùs oras pocula circùm
Contingunt mellis dulci flavoque liquore,
Ut puerorum ætas improvida ludificetur
Labrorum tenus, interea perpotet amarum
Absinthî laticem, deceptaque non capiatur,
Sed potiùs tali facto recreata valescat:
Sic ego nunc, quoniam hæc ratio plerumque vide
Tristior esse, quibus non est tractata, retroque

Volgus abhorret ab hâc : volui tibi ſuaviloquenti
Carmine Pierio rationem exponere noſtram,
Et quaſi Muſeo dulci contingere melle ;
Si tibi fortè animum tali ratione tenere
Verſibus in noſtris poſſem, dum perſpicis omnem
Naturam rerum, quâ conſtet compta figurâ.

Sed quoniam docui, ſolidiſſima materiaï
Corpora perpetuò volitare invicta per ævum,
Nunc age, ſummaï ecquænam ſit finis eorum,
Necne ſit, evolvamus : item, quod Inane repertum eſt,
Seu Locus, ac Spatium, res in quo quæque genantur,
Pervideamus utrùm finitum funditùs omne
Conſtet, an immenſum pateat vel aduſque profundum.

Omne quod eſt igitur nullâ regione viarum
Finitum eſt : namque extremum debebat habere ;
Extremum porrò nullius poſſe videtur
Eſſe, niſi ultra ſit quod finiat, ut videatur,
Quò non longiùs hæc ſenſûs natura ſequatur.
Nunc extra ſummam quoniam nihil eſſe fatendum eſt,
Non habet extremum : caret ergò fine, modoque :
Nec refert quibus aſſiſtas regionibus ejus.
Uſque adeò quem quiſque locum poſſedit, in omnes
Tantùmdem partes infinitum omne relinquit.

Præterea, ſi jam finitum conſtituatur
Omne quod eſt ſpatium, ſi quis procurrat ad oras
Ultimus extremas, jaciatque volatile telum,
Id validis utrùm contortum viribus ire
Quò fuerit miſſum, mavis, longèque volare,
An prohibere aliquid cenſes, obſtareque poſſe ?
Alterutrum fatearis enim, ſumaſque neceſſe eſt :
Quorum utrumque tibi effugium præcludit, & omne
Cogit ut exemptâ concedas fine patere.

Nam ſive eſt aliquid, quod prohibeat, officiatque
Quo minùs, quò miſſum eſt veniat, finique locet ſe;
Sive foràs fertur, non eſt ea fini' profectò.
Hoc pacto ſequar, atque oras ubicumque locâris
Extremas, quæram quid telo denique fiat.
Fiet, uti nuſquam poſſit conſiſtere finis,
Effugiumque fugæ prolatet copia ſemper.

Præterea ſpatium ſummaï totius omne
Undique ſi incluſum certis conſiſteret oris,
Finitumque foret, jam copia Materiaï
Undique ponderibus ſolidis confluxèt ad imum;
Nec res ulla geni ſub cœli tegmine poſſet:
Nec foret omninò Cœlum, neque lumina Solis:
Quippe ubi Materies omnis cumulata jaceret
Ex infinito jam tempore ſubſidendo.
At nunc nimirum requies data principiorum
Corporibus nulla eſt: quia nil eſt funditùs imum,
Quò quaſi confluere, & ſedes ubi ponere poſſint;
Semper & aſſiduo motu res quæque geruntur
Partibus in cunctis, æternaque ſuppeditantur
Ex infinito cita corpora Materiaï.

Poſtremò ante oculos rem res finire videtur:
Aër diſſepit colles, atque aëra montes:
Terra mare, & contrà mare terras terminat omnes.
Omne quidem verò nihil eſt quod finiat extra:
Eſt igitur natura loci, ſpatiumque profundi,
Quod neque clara ſuo percurrere flumina curſu
Perpetuo poſſint ævi labentia tractu:
Nec prorſum facere, ut reſtet minùs ire, meando:
Uſque adeò paſſim patet ingens copia rebus,
Finibus exemptis, in cunctas undique partes.

Ipſa modum porrò ſibi rerum Summa parare

Ne poſſit, Natura tenet; quia corpus Inani,
Et quod Inane autem eſt, finiri corpore cogit:
Ut ſic alternis infinita omnia reddat.
Aut etiam, alterutrum niſi terminet alterum eorum,
Simplice naturâ & pateat tantùm immoderatum:
Nec Mare, nec Tellus, nec Cœli lucida templa,
Nec mortale genus, nec Divûm corpora ſancta
Exiguum poſſent horaï ſiſtere tempus.
Nam diſpulſa ſuo de cœtu Materiaï
Copia ferretur magnum per Inane ſoluta,
Sive adeò potiùs nunquam concreta creâſſet
Ullam rem, quoniam cogi disjecta nequiſſet.
Nam certè neque conſilio primordia rerum
Ordine ſe quæque, atque ſagaci mente locârunt:
Nec quos quæque darent motus pepigêre profectò:
Sed quia multimodis multis mutata per omne
Ex infinito vexantur percita plagis,
Omne genus motûs, & cœtûs experiundo,
Tandem deveniunt in tales diſpoſituras,
Qualibus hæc rebus conſiſtit Summa creata:
Et multos etiam magnos ſervata per annos,
Ut ſemel in motus conjecta eſt convenientes,
Efficit, ut largis avidum mare fluminis undis
Integrent amnes; & Solis Terra vapore
Fota novet fœtus, ſummiſſaque gens animantum
Floreat, & vivant labentes Ætheris ignes.
Quod nullo facerent pacto, niſi Materiaï
Ex infinito ſuboriri copia poſſet,
Unde amiſſa ſolent reparari in tempore quoque.

Nam veluti privata cibo natura animantum
Diffluit amittens corpus: ſic omnia debent
Diſſolvi, ſimul ac defecit ſuppeditare
Materies rectâ regione averſa viaï.

Nec plagæ poſſent extrinſecùs undique Summam
Conſervare omnem, quæcunque eſt conciliata.
Cudere enim crebrò poſſunt, partemque morari,
Dum veniant aliæ, ac ſuppleri Summa queatur.
Interdum reſilire tamen coguntur, & unà
Principiis rerum ſpatium, tempuſque fugaï
Largiri, ut poſſint à cœtu libera ferri.
Quare etiam atque etiam ſuboriri multa neceſſe eſt.
Et tamen ut plagæ quoque poſſint ſuppetere ipſæ,
Infinita opus eſt vis undique materiaï.

Illud in his rebus longè fuge credere, Memmi,
In medium Summæ [quod dicunt] omnia niti,
Atque ideò Mundi naturam ſtare ſine ullis
Ictibus externis, neque quoquam poſſe reſolvi
Summa atque ima, quòd in medium ſint omnia nixa,
[Ipſum ſi quidquam poſſe in ſe ſiſtere credis:
Et quæ pondera ſunt ſub terris, omnia ſurſùm
Nitier, in terrâque retro requieſcere pôſta:
Ut per aquas quæ nunc rerum ſimulacra videmus:]
Et ſimili ratione animalia ſubtu' vagari
Contendunt, neque poſſe è terris in loca Cœli
Recidere inferiora magis, quàm corpora noſtra
Sponte ſuâ poſſint in Cœli templa volare:
Illî cùm videant Solem, nos ſidera noctis
Cernere, & alternis nobiſcum tempora cœli
Dividere, & noctes pariles agitare, dieſque.

Sed vanus ſtolidis hæc omnia finxerit error,
Amplexi quòd habent perversè prima viaï.
Nam medium nihil eſſe poteſt, ubi Inane, locuſque
Infinita: neque omninò, ſi jam medium ſit,
Poſſit ibi quidquam hâc potiùs conſiſtere causâ,
Quàm quavis aliâ longè regione manere.

Omnis enim locus, ac ſpatium, quod Inane vocamus,
Per medium, per non medium concedat oportet
Æquis ponderibus, motus quacunque feruntur.
Nec quiſquam locus eſt, quò corpora cùm venêre,
Ponderis amiſsâ vi poſſint ſtare in Inani:
Nec quod Inane autem eſt, illis ſubſiſtere debet,
Quin, ſua quod natura petit, concedere pergat.
Haud igitur poſſunt tali ratione teneri
Res in concilio medii cuppedine victæ.

Præterea quoque jam non omnia corpora fingunt
In medium niti, ſed terrarum, atque liquorum,
Humorem ponti, magniſque è montibus undas,
Et quaſi terreno quæ corpore contineantur:
At contrà, tenues exponunt aëris auras,
Et calidos ſimul à medio differrier ignes,
Atque ideò totum circumtremere æthera ſignis,
Et Solis flammam per Cœli cærula paſci,
Quòd calor à medio fugiens ibi colligat ignes.
[Quippe etiam veſci è terrâ mortalia ſæcla:
Nec prorſum arboribus ſummos frondeſcere ramos
Poſſe, niſi à terris paulatim cuique cibatum
Terra det:] ac ſupra circùm tegere omnia Cœlum;
Ne, volucrum ritu flammarum, mœnia Mundi
Diffugiant ſubitò magnum per Inane ſoluta,
Et ne cætera conſimili ratione ſequantur:
Neve ruant Cœli tonitralia templa ſupernè,
Terraque ſe pedibus raptim ſubducat, & omnes
Inter permiſtas terræ, Cœlique ruinas
Corpora ſolventes, abeant per Inane profundum,
Temporis ut puncto nihil exſtet reliquiarum,
Deſertum præter ſpatium, & primordia cæca.
Nam quâcunque priùs de parti corpora cêſſe
Conſtitues, hæc rebus erit pars janua lethi:
Hàc ſe turba foràs dabit omnis Materiaï.

Hæc ſi pernoſces parvâ perfunctus opellâ,
(Namque alid ex alio clareſcet) non tibi cæca
Nox iter eripiet, quin ultima Naturaï
Pervideas; ita res accendent lumina rebus.

Finis Libri Primi.

RGUMENTUM

LIBRI SECUNDI.

RÆFATUS pauca Lucretius de
ientiæ laudibus, cujus ad ſtudia
nnium ſuum, quaſi alieno peri-
edoctum, ſuaviter allicit inducit-
fortiter, I. Futuram de Atomo-
qualitatibus, quas vocant, diſpu-
nem aggreditur: quarum prima
us eſt; quem triplicem aſtruit
rsùm, *Sursùm*, & *Declinationes*.
le pars exiguis intervallis repercuſ-
ondenſentur in res duras ac ſoli-
: pars magnis conflictæ ſpatiis con-
ntur in res raras & molles: pars
ique non ſociatæ volitent perpetuò
Inane magnum, ſicut ramenta pul-
s per Solis radios cernimus voli-
.

I. Stoïcos interim arguit & Acade-

micos, qui Mundum à Diis creatum; Divinâque providentiâ conſervatum iri voluerint; quem temerario Atomorum concurſu fabricatum, & fortuito earumdem diſcidio peremptum iri docuit Epicurus.

III. Tum reverſus ad rem unde orta eſt quæſtio, totus in id incumbit, ut aſtructo duplici Atomorum motu, naturali *Deorsùm*, violento *Sursùm*, tertium *Declinationis* præſertim motum Atomis aſſerat, ex quo cuncta generentur, & ſine quo libertas omnis hominibus adimatur. Quâ ex datâ occaſione breviter explicat, quid motus liber à neceſſario differat.

IV. Docet Atomos in immoto & quieto Univerſo ferri tamen irrequietis & mobilibus motibus, in quibus ſemper fuiſſe, nunc eſſe, ac olim fore neceſſe eſt. Quod quidem mirum videri non debet, cùm ejuſmodi motus Atomorum non minùs cæci ſint, quàm cæca ſunt earum corpora; hoc eſt, non ma-

gis ſub ſenſus noſtros cadant motus Atomorum, quàm earum corpora.

V. Explicato diverſo Atomorum motu, jam alteram earum qualitatem, quæ variæ ſunt figuræ, demonſtrat. Harum autem plurimas quidem ſpecies diverſas ac diſſimiles ſtatuit, numero tamen finitas: ſed ſub diversâ quâque figurarum ſpecie ponit infinitas Atomos. Quod longâ carminum ſerie explicat.

VI. Hinc res cunctas, non ex unius figurarum ſpeciei Atomis, ſed ex multis ac diſſimilibus figuris, conſtare oſtendit, vel unius Terræ exemplo, quæ, quia rerum omnium diverſa ſemina in ſe continet, Maternum nomen eſt adepta, *Magnaque Parens* Deorum pariter ac hominum eſt appellata.

VII. Denique de cæteris rerum qualitatibus, quas dicimus, fusè diſputat, puta de calore, frigore, humore, ſiccitate, colore, odore, ſapore, ac ſenſu. Quarum omnium affectionum expertes facit Atomos, quamvis ex his

res calidæ, frigidæ, humidæ, ſicca coloratæ, odoræ, ſaporæ ac ſenſil fiant atque coaleſcant.

VIII. Tandem non unicum hu Mundum in Univerſo, ſed infinit etiam alios eſſe fingit, quorum Dii ſic nec fabricam, ita nec curam agun ſed qui ſicut temerario Atomorum cc curſu coaluerunt, ita fortuito earu dem diſcidio diſſolventur, haud dil mili ratione, quàm plantæ & anima naſcuntur, adoleſcunt, ſeneſcunt demum intereunt.

Franc van Mieris inv. et del. II. *Cl.I*

TITI LUCRETII CARI DE RERUM NATURA

LIBER SECUNDUS.

SUAVE, mari magno turbantibus æquora ventis,
E terrâ magnum alterius ſpectare laborem:
Non quia vexari quemquam eſt jucunda voluptas,
Sed, quibus ipſe malis careas, quia cernere ſuave eſt.
Suave etiam belli certamina magna tueri
Per campos inſtructa, tuâ ſine parte pericli:
Sed nil dulcius eſt, bene quàm munita tenere
Edita doctrinâ ſapientum templa ſerenâ:
Deſpicere unde queas alios, paſſimque videre
Errare, atque viam palantes quærere vitæ;

Certare ingenio; contendere nobilitate;
Noctes atque dies niti præstante labore
Ad summas emergere opes, rerumque potiri.

O miseras hominum mentes, ô pectora cæca!
Qualibus in tenebris vitæ, quantisque periclis
Degitur hoc ævi, quodcunque est! Nonne videre
Nil aliud sibi Naturam latrare, nisi ut, cùm
Corpore sejunctus dolor absit, mente fruatur
Jucundo sensu, curâ semota, metuque?

Ergò corpoream ad naturam pauca videmus
Esse opus omninò, quæ demant cunque dolorem:
Delicias quoque uti nullas substernere possint;
Gratius interdum neque Natura ipsa requirit.
Si non aurea sunt juvenum simulacra per ædes
Lampadas igniferas manibus retinentia dextris,
Lumina nocturnis epulis ut suppeditentur;
Nec domus argento fulget, auroque renidet;
Nec citharis reboant laqueata auratæque templa:
Attamen inter se prostrati in gramine molli
Propter aquæ rivum, sub ramis arboris altæ,
Non magnis opibus jucundè corpora curant:
Præsertim cùm tempestas arridet, & anni
Tempora conspergunt viridantes floribus herbas.
Nec calidæ citiùs decedunt corpore febres,
Textilibus si in picturis, ostroque rubenti
Jactaris, quàm si plebeiâ in veste cubandum est.

Quapropter, quoniam nil nostro in corpore gaza
Proficiunt, neque nobilitas, neque gloria regni;
Quod supereſt, animo quoque nil prodesse putandum.
Si non, fortè tuas legiones per loca campi
Fervere cùm videas belli simulacra cientes;
Fervere cùm videas classem, latèque vagari;

His tibi tum rebus timefactæ Religiones
Effugiunt animo pavidæ, mortisque timores:
Tum vacuum pectus linquunt, curâque solutum.

Quòd si ridicula hæc, ludibriaque esse videmus,
Reverâque metus hominum, curæque sequaces,
Nec metuunt sonitus armorum, nec fera tela;
Audacterque inter Reges, rerumque potentes
Versantur; neque fulgorem reverentur ab auro,
Nec clarum vestis splendorem purpureai:
Quid dubitas, quin omne sit hoc rationis egestas,
Omnis cùm in tenebris præsertim vita laboret?

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia cæcis
In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus
Interdum, nihilò quæ sunt metuenda magis, quàm
Quæ pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.
Hunc igitur terrorem animi, tenebrasque necesse est
Non radii Solis, neque lucida tela diei
Discutiant, sed Naturæ species, ratioque.

Nunc age, quo motu genitalia Materiai
Corpora res varias gignant, genitasque resolvant,
Et quâ vi facere id cogantur, quæve sit ollis
Reddita mobilitas magnum per Inane meandi,
Expediam: tu te dictis præbere memento.

Nam certè non inter se stipata cohæret
Materies, quoniam minui rem quamque videmus;
Et quasi longinquo fluere omnia cernimus ævo,
Ex oculisque vetustatem subducere nostris:
Cùm tamen incolumis videatur Summa manere,
Propterea quia, quæ decedunt corpora cunque,
Unde abeunt, minuunt: quò venêre, augmine donant;
Illa senescere, ac hæc contrà florescere cogunt,

Nec remorantur ibi : ſic rerum ſumma novatur
Semper, & inter ſe mortales mutuà vivunt.
Augeſcunt aliæ gentes, aliæ minuuntur ;
Inque brevi ſpatio mutantur ſæcla animantum,
Et, quaſi curſores, vitaï lampada tradunt.

Si ceſſare putas rerum primordia poſſe,
Ceſſandoque novos rerum progignere motus ;
Avius à verâ longè ratione vagaris.
Nam, quoniam per Inane vagantur cuncta, neceſſe eſt
Aut gravitate ſuâ ferri primordia rerum,
Aut ictu fortè alterius : nam, cita ſuperne
Obvia cùm flixêre, fit, ut diverſa repentè
Diſſiliant : neque enim mirum, duriſſima quæ ſint,
Ponderibus ſolidis, neque quidquam à tergibus obſtet.

Et quò jactarî magis omnia Materiaï
Corpora perviděas, reminiſcere Totius imum
Nil eſſe in ſummâ ; neque habere ubi corpora prima
Conſiſtant : quoniam ſpatium ſine fine modoque eſt,
Immenſumque patere in cunctas undique partes,
Pluribus oſtendi, & certâ ratione probatum eſt.

Quod quoniam conſtat, nimirum nulla quies eſt
Reddita corporibus primis per Inane profundum :
Sed magis aſſiduo, varioque exercita motu,
Partim intervallis magnis conflicta reſultant :
Pars etiam brevibus ſpatiis nexantur ab ictu.
Et quæcunque magis condenſo conciliatu,
Exiguis intervallis connexa reſultant,
Indopedita ſuis perplexis ipſa figuris :
Hæc validas ſaxi radices, & fera ferri
Corpora conſtituunt, & cætera de genere horum
Paucula. Quæ porrò magnum per inane vagantur,
Et cita diſſiliunt longè, longèque recurſant

In magnis intervallis ; hæc aëra rarum
Sufficiunt nobis, & ſplendida lumina Solis.

Multaque præterea magnum per Inane vagantur,
Conciliis rerum quæ ſunt rejecta, nec uſquam
Conſociare etiam motus potuêre recepta :
Cujus, uti memoro, rei ſimulacrum, & imago
Ante oculos ſemper nobis verſatur, & inſtat.
Contemplator enim, cùm Solis lumina cunque
Inſertim ſundunt radios per opaca domorum :
Multa minuta modis multis per Inane videbis
Corpora miſceri radiorum lumine in ipſo,
Et velut æterno certamine prœlia, pugnaſque
Edere turmatim certantia, nec dare pauſam,
Conciliis, & diſcidiis exercita crebris,
Conjicere ut poſſis èx hoc, primordia rerum,
Quale ſit, in magno jactari ſemper Inani.
Duntaxat rerum magnarum parva poteſt res
Exemplare dare, & veſtigia notitiaï.

Hôc etiam magis hæc animum te advertere par eſt
Corpora, quæ in Solis radiis turbare videntur :
Quòd tales turbæ motus quoque materiaï
Significant clandeſtinos, cæcoſque ſubeſſe.
Multa videbis enim plagis ibi percita cæcis
Commutare viam, retroque repulſa reverti
Nunc huc, nunc illuc, in cunctas denique partes.
Scilicet hic à principiis eſt omnibus error.

Prima moventur enim per ſe primordia rerum ;
Indè ea, quæ parvo ſunt corpora conciliatu,
Et quaſi proxima ſunt ad vires principiorum,
Ictibus illorum cæcis impulſa cientur,
Ipſaque, quæ porrò paulò majora, laceſſunt.
Sic à principiis aſcendit motus, & exit

Paulatim noſtros ad ſenſus, ut moveantur
Illa quoque, in Solis quæ lumine cernere quimus;
Nec, quibus id faciant plagis, apparet apertè.

Nunc, quæ mobilitas ſit reddita materiaï
Corporibus, paucis licet hinc cognoſcere, Memmi,
Primùm Aurora novo cùm ſpargit lumine terras,
Et variæ volucres nemora avia pervolitantes,
Aëra per tenerum liquidis loca vocibus opplent:
Quàm ſubitò ſoleat Sol ortus tempore tali
Conveſtire ſuâ perfundens omnia luce,
Omnibus in promptu, manifeſtumque eſſe videmus.
At vapor is, quem Sol mittit, lumenque ſerenum,
Non per Inane meat vacuum; quò tardiùs ire
Cogitur, aërias quaſi cùm diverberet undas:
Nec ſingillatim corpuſcula quæque vaporis,
Sed complexa meant inter ſe, conque globata.
Quapropter ſimul inter ſe retrahuntur; & extrà
Officiuntur, uti cogantur tardiùs ire.
At, quæ ſunt ſolidâ primordia ſimplicitate,
Cùm per Inane meant vacuum, nec res remoratur
Ulla foris; atque ipſa ſuis è partibus unum,
Unum in quem cœpêre locum connixa feruntur:
Debent nimirum præcellere mobilitate,
Et multò citiùs ferri, quàm lumina Solis;
Multipliciſque loci ſpatium tranſcurrere eodem
Tempore, quo Solis pervolgant fulgura Cœlum:
Nam neque conſilio debent tardata morari,
Nec perſcrutari primordia ſingula quæque,
Ut videant, quâ quidque geratur cum ratione.

At quidam contra hæc, ignari, materiaï
Naturam non poſſe, Deûm ſine numine, rentur
Tantopere humanis rationibus, ac moderatis,
Tempora mutare annorum, frugeſque creare;

Nec jam cætera, mortales quæ ſuadet adire,
Ipſaque deducit dux vitæ dia Voluptas,
Ut res per Veneris blanditim ſæcla propagent,
Ne genus occidat humanum; quorum omnia causâ
Conſtituiſſe Deos fingunt: ſed in omnibu' rebus
Magnopere à verâ lapſi ratione videntur.
Nam, quamvis rerum ignorem primordia quæ ſint,
Hoc tamen ex ipſis Cœli rationibus auſim
Confirmare, aliiſque ex rebus reddere multis,
Nequaquam nobis divinitùs eſſe creatam
Naturam Mundi, quæ tantâ eſt prædita culpâ:
Quæ tibi poſteriùs, Memmi, faciemus aperta.
Nunc id, quod ſupereſt de motibus, expediemus.

Nunc locus eſt, ut opinor, in his illud quoque rebus
Confirmare tibi, nullam rem poſſe ſuâ vi
Corpoream ſurſùm ferri, ſurſùmque meare.
Ne tibi dent in eo flammarum corpora fraudem:
Sursùs enim vorsùs gignuntur, & augmina ſumunt;
Et ſurſùm nitidæ fruges, arbuſtaque creſcunt,
Pondera, quantûm in ſe eſt, cùm deorſum cuncta ferantur.
Nec cùm ſubſiliunt ignes ad tecta domorum,
Et celeri flammâ deguſtant tigna, trabeſque,
Sponte ſuâ facere id, ſine vi ſubigente, putandum eſt:
Quod genus, è noſtro cùm miſſus corpore ſanguis
Emicat exſultans altè, ſpargitque cruorem.
Nonne vides etiam, quantâ vi tigna trabeſque
Reſpuat humor aquæ? Nam quàm magis urſimus altum
Directa, & magnâ vi multi preſſimus ægrè,
Tam cupidè ſurſùm revomit magis, atque remittit,
Plùs ut parte foràs emergant, exſiliantque.
Nec tamen hæc, quantùm eſt in ſe, dubitamus, opinor,
Quin vacuum per Inane deorſùm cuncta ferantur.
Sic igitur debent flammæ quoque poſſe per auras
Aëris expreſſæ ſurſùm ſuccedere; quanquam

Pondera, quantùm in ſe eſt, deorsùm deducere pugnent.
Nocturnaſque faces, Cœli ſublime volantes,
Nonne vides longos flammarum ducere tractus,
In quaſcunque dedit partes Natura meatum?
Non cadere in terram ſtellas, & ſidera cernis?
Sol etiam ſummo de vertice diſſupat omnes
Ardorem in partes, & lumine conſerit arva:
In terras igitur quoque Solis vergitur ardor.
Tranſverſoſque volare per imbres fulmina cernis:
Nunc hinc, nunc illinc abrupti nubibus ignes
Concurſant; cadit in terras vis flammea volgo.

Illud in his quoque te rebus cognoſcere avemus:
Corpora cùm deorsùm rectùm per Inane feruntur,
Ponderibus propriis, incerto tempore fermè,
Incertiſque locis, ſpatio decedere paulùm,
Tantum quod momen mutatum dicere poſſis.

Quòd niſi declinare ſolerent, omnia deorsùm,
Imbris uti guttæ, caderent per Inane profundum:
Nec foret offenſus natus, nec plaga creata
Principiis; ita nil unquam Natura creâſſet.

Quòd ſi fortè aliquis credit graviora poteſſe
Corpora, quò citiùs rectùm per Inane feruntur,
Incidere è ſupero levioribus, atque ita plagas
Gignere, quæ poſſint genitales reddere motus:
Avius à verâ longè ratione recedit.
Nam per aquas quæcunque cadunt, atque aëra deorsùm
Hæc, pro ponderibus, caſus celerare neceſſe eſt;
Propterea, quia corpus aquæ, naturaque tenuis
Aëris haud poſſunt æquè rem quamque morari:
Sed citiùs cedunt gravioribus exſuperata.
At contrà nulli de nullâ parte, neque ullo
Tempore Inane poteſt vacuum ſubſiſtere rei,

Q

Quin, ſua quod natura petit, concedere pergat.
Omnia quapropter debent per Inane quietum
Æquè ponderibus non æquis concita ferri.
Haud igitur poterunt levioribus incidere unquam
Ex ſupero graviora; neque ictus gignere per ſe,
Qui varient motus, per quos Natura genat res.

Quare etiam atque etiam paulùm clinare neceſſe eſt.
Corpora, nec plus quàm minimum, ne fingere motus
Obliquos videamur, & id res vera refutet.
Namque hoc in promptu manifeſtumque eſſe videmus:
Pondera, quantùm in ſe eſt, non poſſe obliqua meare,
Ex ſupero cùm præcipitant; quod cernere poſſis.
Sed nihil omninò rectâ regione viai
Declinare, quis eſt, qui poſſit cernere, ſeſe?

Denique ſi ſemper motus connectitur omnis,
Et vetere exoritur ſemper novus ordine certo;
Nec declinando faciunt primordia motûs
Principium quoddam, quod Fati fœdera rumpat,
Ex infinito ne cauſam cauſa ſequatur;
Libera per terras unde hæc animantibus extat,
Unde eſt hæc, inquam, Fatis avolſa voluntas,
Per quam progredimur, quò ducit quemque voluptas?
Declinamus item motus, nec tempore certo,
Nec regione loci certâ, ſed ubi ipſa tulit mens.
Nam dubio procul his rebus ſua cuique voluntas
Principium dat; & hinc motus per membra rigantur.
Nonne vides etiam, patefactis tempore puncto
Carceribus, non poſſe tamen prorumpere equorum
Vim cupidam tam deſubitò, quàm mens avet ipſa?
Omnis enim totum per corpus materiai
Copia conquiri debet, concita per artus
Omnes, ut ſtudium mentis connexa ſequatur;
Ut videas initum motûs à corde creari,

Ex animique voluntate id procedere primùm ?
Indè dari porrò per totum corpus & artus.

Nec ſimile eſt, ut cùm impulſi procedimus ictu,
Viribus alterius magnis, magnoque coactu :
Nam tum materiam totius corporis omnem
Perſpicuum eſt, nobis invitis, ire, rapique,
Donicum eam refrænavit per membra voluntas.
Jamne vides igitur, quanquam vis extera multos
Pellit, & invitos cogit procedere ſæpe,
Præcipiteſque rapit, tamen eſſe in pectore noſtro
Quiddam, quod contrà pugnare, obſtareque poſſit:
Cujus ad arbitrium quoque copia materiai
Cogitur interdum flecti per membra, per artus,
Et projecta refrænatur, retroque reſidit ?

Quare in ſeminibus quoque idem fateare neceſſe eſt
Eſſe aliam præter plagas, & pondera, cauſam
Motibus, unde hæc eſt nobis innata poteſtas:
De nihilo quoniam fieri nil poſſe videmus.
Pondus enim prohibet ne plagis omnia fiant,
Externâ quaſi vi; ſed ne mens ipſa neceſſum
Inteſtinum habeat cunctis in rebus agendis;
Et devicta quaſi cogatur ferre, patique :
Id facit exiguum clinamen principiorum,
Nec regione loci certâ, nec tempore certo.

Nec ſtipata magis fuit unquam materiai
Copia, nec porrò majoribus intervallis.
Nam neque adaugeſcit quidquam, neque deperit indè
Quapropter quo nunc in motu principiorum
Corpora ſunt, in eodem anteactâ ætate fuêre,
Et poſthac ſemper ſimili ratione ferentur:
Et quæ conſuêrunt gigni, gignentur eâdem
Conditione; & erunt, & creſcent, inque valebunt,

Quantùm cuique datum eſt per fœdera Naturaï.
Nec rerum ſummam commutare ulla poteſt vis.
Nam neque quò poſſit genus ullum Materiaï
Effugere ex Omni, quidquam eſt; neque rurſus in Omne
Unde coorta queat nova vis irrampere, & omnem
Naturam rerum mutare, & vertere motus.

Illud in his rebus non eſt mirabile: quare,
Omnia cùm rerum primordia ſint in motu,
Summa tamen ſummâ videatur ſtare quiete,
Præterquam ſi quid proprio dat corpore motus.
Omnis enim longè noſtris ab ſenſibus infrà
Primorum natura jacet: quapropter, ubi illa
Cernere jam nequeas, motus quoque ſurpere debent:
Præſertim cùm, quæ poſſimus cernere, celent
Sæpe tamen motus, ſpatio diducta locorum.
Nam ſæpe in colli condentes pabula læta
Lanigeræ reptant pecudes, quò quamque vocantes
Invitant herbæ gemmantes rore recenti:
Et ſatiati Agni ludunt, blandèque coniſcant:
Omnia quæ nobis longè confuſa videntur,
Et veluti in viridi candor conſiſtere colli.
Præterea magnæ legiones cùm loca curſu
Campo'um complent, belli ſimulacra cientes:
Et circumvolitant equites, mediosque repente
Tramittunt valido quatientes impete campos;
Fulgur ibi ad Cœlum ſe tollit, totaque circùm
Ære renideſcit tellus, ſubterque virûm vi
Excitur pedibus ſonitus, clamoreque montes
Ictâi rejactant voces ad ſidera mundi:
Et tamen eſt quidam locus altis montibus, unde
Stare videtur, & in campis conſiſtere fulgur.

Nunc, age, jam deinceps cunctarum exordia rerum,
Qualia ſint, & quàm longè diſtantia formis,

Percipe, multigenis quàm sint variata figuris;
Non quòd multa parùm simili sint prædita formâ,
Sed quia non volgò paria omnibus omnia constant.
Nec mirum: nam cùm sit eorum copia tanta,
Ut neque finis, uti docui, neque summa sit ulla:
Debent nimirum non omnibus omnia prorsum
Esse pari filo, similique affecta figurâ.

Præterea genus humanum, mutæque natantes
Squammigerûm pecudes, & læta arbusta, feræque,
Et variæ volucres, lætantia quæ loca aquarum
Concelebrant circùm ripas, fonteſque, lacuſque;
Et quæ pervolgant nemora avia pervolitantes:
Horum unum quodvis generatim ſumere perge:
Invenies tamen inter ſe diſtare figuris.
Nec ratione aliâ proles cognoſcere matrem,
Nec mater poſſet prolem: quod poſſe videmus,
Nec minùs atque homines inter ſe nota cluere.
Nam ſæpe ante Deûm vitulus delubra decora
Thuricremas propter mactatus concidit aras,
Sanguinis exſpirans calidum de pectore flumen:
At mater virides ſaltus orbata peragrans,
Linquit humi pedibus veſtigia preſſa biſulcis,
Omnia conviſens oculis loca, ſi queat uſquam
Conſpicere amiſſum fœtum; completque querelis
Frondiferum nemus adſiſtens, & crebra reviſit
Ad ſtabulum, deſiderio perfixa Juvenci.
Nec teneræ ſalices, atque herbæ rore vigentes,
Fluminaque ulla queunt, ſummis labentia ripis,
Oblectare animum, ſubitamque avertere curam:
Nec Vitulorum aliæ ſpecies per pabula læta
Derivare queunt aliò, curâque levare:
Uſque adeò quiddam proprium, notumque requirit.
Præterea teneri tremulis cum vocibus Hædi
Cornigeras nôrunt matres, Agnique petulci

Balantum pecudes: ita, quod Natura repoſcit,
Ad ſua quiſque ferè decurrunt ubera lactis.

Poſtremò quodvis frumentum, non tamen omne,
Quodque ſuo in genere inter ſe ſimile eſſe videbis,
Quin intercurrat quædam diſtantia formis:
Concharumque genus parili ratione videmus
Pingere telluris gremium, quà mollibus undis
Littoris incurvi bibulam pavit æquor arenam.
Quare etiam atque etiam ſimili ratione neceſſe eſt,
Naturâ quoniam conſtant, neque facta manu ſunt
Unius ad certam formam primordia rerum,
Diſſimili inter ſe quædam volitare figurâ.

Perfacile eſt jam animi ratione exſolvere nobis,
Quare fulmineus multò penetralior ignis,
Quàm noſter fluat è tædis terreſtribus ortus.
Dicere enim poſſis cœleſtem fulminis ignem
Subtilem magis è parvis conſtare figuris:
Atque ideò tranſire foramina, quæ nequit ignis
Noſter hic è lignis ortus, tædâque creatus.

Præterea lumen per cornu tranſit; at imber
Reſpuitur: quare? niſi luminis illa minora
Corpora ſunt, quàm de quibus eſt liquor almus aquarũ.

Et quamvis ſubitò per colum vina videmus
Perfluere: at contrà tardum cunctatur Olivum,
Aut quia nimirum majoribus eſt elementis,
Aut magis hamatis inter ſe, perque plicatis.
Atque ideò fit uti non tam deducta repente
Inter ſe poſſint primordia ſingula quæque
Singula per cujuſque foramina permanare.

Huc accedit, uti mellis lactiſque liquores

Jucundo ſenſu linguæ tractentur in ore;
At contrà tetra abſinthi natura, ſerique
Centauri, fœdo pertorquent ora ſapore:
Ut facilè agnoſcas è lævibus, atque rotundis
Eſſe ea, quæ ſenſus jucundè tangere poſſunt.
At contrà quæ amara, atque aſpera cunque videntur,
Hæc magis hamatis inter ſe nexa teneri;
Proptereaque ſolere vias reſcindere noſtris
Senſibus, irroituque ſuo perrumpere corpus.

Omnia poſtremò bona ſenſibus, & mala tactu,
Diſſimili inter ſe pugnant perfecta figurâ:
Ne tu fortè putes Serræ ſtridentis acerbum
Horrorem conſtare elementis lævibus æquè
Ac Muſæa mele, per chordas Organici quæ
Mobilibus digitis expergefacta figurant.

Neu ſimili penetrare putes primordia formâ
In nares hominum, cùm tetra cadavera torrent,
Et cùm ſcena croco Cilici perfuſa recens eſt,
Araque Panchæos exhalat propter odores.

Neve bonos rerum ſimili conſtare colores
Semine conſtituas, oculos qui paſcere poſſunt;
Et qui compungunt aciem, lacrymareque cogunt;
Aut fœdâ ſpecie tetri, turpeſque videntur.
Omnis enim, ſenſus quæ mulcet, cauſa, juvatque,
Haud ſine principiali aliquo lævore ereata eſt:
At contrà, quæcumque moleſta, atque aſpera conſtat,
Non aliquo ſine materiæ ſqualore reperta eſt.

Sunt etiam, quæ jam nec lævia jure putantur
Eſſe, neque omninò flexis mucronibus unco:
Sed magis angululis paulùm proſtantibus, & quæ

Titillare magis ſenſus, quàm lædere poſſunt,
Fæcula jam quo de genere eſt, Inulæque ſapores.
Denique jam calidos ignes, gelidamque pruinam,
Diſſimili dentata modo compungere ſenſus
Corporis, indicio nobis eſt Tactus uterque.

Tactus enim, Tactus, proh Divûm lumina ſancta!
Corporis eſt ſenſus, vel cùm res extera ſeſe
Inſinuat, vel cùm lædit, quæ in corpore nata eſt.
Aut juvat egrediens genitales per Veneris res:
Aut ex offenſu cùm turbant corpore ipſo
Semina, confunduntque inter ſe concita ſenſum:
Ut ſi fortè manu quamvis jam corporis ipſe
Tute tibi partem ferias, æquè experiare.
Quapropter longè formas diſtare neceſſe eſt
Principiis, varios quæ poſſint edere ſenſus.

Denique, quæ nobis durata ac ſpiſſa videntur,
Hæc magis hamatis inter ſeſe eſſe neceſſe eſt,
Et quaſi ramoſis altè compacta teneri.
In quo jam genere in primis adamantina ſaxa
Primâ acie conſtant, ictus contemnere ſueta,
Et validi ſilices, ac duri robora ferri;
Æraque, quæ clauſtris reſtantia vociferantur.

Illa autem debent ex lævibus atque rotundis
Eſſe magis, fluido quæ corpore liquida conſtant:
Nec retinentur enim inter ſe glomeramina quæque;
Et procurſus item in proclive volubilis extat.

Omnia poſtremò quæ puncto tempore cernis
Diffugere, ut fumum, nebulas, flammaſque, neceſſe eſt,
Si minùs omnia ſunt è lævibus atque rotundis,
At non eſſe tamen perplexis indupedita,
Pungere uti poſſint corpus, penetrareque ſaxa.

Nec tamen hærere inter ſe, quod quiſque videmus
Senſibus eſſe datum: facilè ut cognoſcere poſſis
Non è perplexis, ſed acutis eſſe elementis.

Sed quòd amara vides eadem, quæ fluvida conſtant,
Sudor uti Maris eſt, minimè id mirabile habendum.
Nam quod fluvidum eſt, è lævibus atque rotundis
Eſt: at lævibus, atque rotundis miſta doloris
Corpora; nec tamen hæc retineri hamata neceſſum eſt;
Scilicet eſſe [illegible]boſa, tamen cùm ſqualida conſtent,
Provolvi ſimul ut poſſint, & lædere ſenſus.

Et quò miſta putes magis aſpera lævibus eſſe
Principiis, unde eſt Neptuni corpus acerbum:
Eſt ratio ſecernundi, ſeorſumque videndi.
Humor dulcit ubi per terras crebriùs idem
Percolatur, ut in foveam fluat, ac manſueſcat.
Linquit enim ſuperà tetri primordia viri
Aſpera, quò magis in terris hæreſcere poſſunt.

Quod quoniam docui, pergam connectere rem, quæ
Ex hoc apta fidem ducit; primordia rerum
Finitâ variare figurarum ratione.
Quod ſi non ita ſit, rurſum jam ſemina quædam
Eſſe infinito debebunt corporis auctu.
Namque in eâdem unâ cujuſcujus brevitate
Corporis inter ſe multùm variare figuræ
Non poſſunt. Fac enim minimis è partibus eſſe
Corpora prima: tribus, vel paulò pluribus auge:
Nempe ubi eas partes unius corporis omnes,
Summa atque ima locans, tranſmutans dextera lævis,
Omnimodis expertus eris, quam quiſque det ordo
Formaï ſpeciem totius corporis ejus.
Quod ſupereſt, ſi fortè voles variare figuras,
Addendum partes alias erit; indè ſequetur

Adſimili ratione, alias ut poſtulet ordo,
Si tu fortè voles etiam variare figuras.
Ergò formaï novitatem corporis augmen
Subſequitur: quare non eſt ut credere poſſis,
Eſſe infinitis diſtantia ſemina formis,
Ne quædam cogas immani maximitate
Eſſe: ſuprà quod jam docui non poſſe probari.

Jam tibi Barbaricæ veſtes, Meliboeaque fulgens
Purpura Theſſalico concharum tincta colore, &
Aurea Pavonum ridenti imbuta lepôre
Sæcla, novo rerum ſuperata colore jacerent:
Et contemptus odor myrrhæ, melliſque ſapores,
Et Cycnea mele, Phœbeaque dædala chordis
Carmina conſimili ratione oppreſſa ſilerent.
Namque aliis aliud præſtantius exoreretur.

Cedere item retro poſſent in deteriores
Omnia ſic partes, ut diximus in meliores.
Namque aliis aliud retro quoque tetrius eſſet
Naribus, auribus, atque oculis oriſque ſapori.

Quæ quoniam non ſunt in rebus reddita, certa &
Finis utrinque tenet ſummam: fateare neceſſe eſt,
Materiam quoque finitis differre figuris.

Denique, ab ignibus ad gelidas, hiemiſque pruinas
Finitum eſt, retroque pari ratione remenſum eſt.
Finit enim calor, ac frigus, mediique tepores
Inter utrumque jacent explentes ordine ſummam.
Ergò finitâ diſtant ratione creata:
Ancipiti quoniam mucrone utrinque notantur,
Hinc flammis, illinc rigidis inſeſſa pruinis.

Quod quoniam docui, pergam connectere rem, quæ

Ex hoc apta fidem ducit: primordia rerum,
Inter ſe ſimili quæ ſunt perfecta figurâ,
Infinita cluere: etenim, diſtantia cùm ſit
Formarum finita, neceſſe eſt, quæ ſimiles ſint,
Eſſe infinitas: aut ſummam Materiaï
Finitam conſtare: id quod non eſſe probavi.

Quod quoniam docui, nunc ſuaviloquis, age, paucis
Verſibus oſtendam, corpuſcula materiaï
Ex infinito ſummam rerum uſque tenere,
Undique protelo plagarum continuato.

Nam quòd rara vides magis eſſe animalia quædam,
Fœcundamque minùs naturam cernis in illis;
At regione, locoque alio, terriſque remotis
Multa licet genere eſſe in eo, numerumque reperiri.
Sicuti quadrupedum cum primis eſſe videmus
In genere anguimanos Elephantos, India quorum
Millibus è multis vallo munitur eburno;
Ut penitùs nequeat penetrari: tanta ferarum
Vis eſt, quarum nos perpauca exempla videmus.

Sed tamen id quoque uti concedam, quâ libet, eſto
Unica res quædam, nativo corpore ſola,
Cui ſimilis toto terrarum non ſit in Orbe:
Infinita tamen niſi erit vis materiaï,
Unde ea progigni poſſit concepta, creari
Non poterit, neque, quod ſupereſt, procreſcere, aliqua

Quippe etenim ſumant oculi, finita per Omne
Corpora jactari unius genitalia rei;
Unde, ubi, quâ vi, & quo pacto congreſſa coibunt
Materiæ tanto in pelago, turbâque aliená?
Non, ut opinor, habent rationem conciliandi:
Sed quaſi, naufragiis magnis multiſque coortis,

Disjectare solet magnum mare transtra, guberna,
Antennas, proram, malos, tonsasque natantes,
Per terrarum omnes oras fluitantia apluſtra;
Ut videantur, & indicium mortalibus edant,
Infidi maris insidias, virosque dolumque
Ut vitare velint, neve ullo tempore credant,
Subdola cùm ridet placidi pellacia ponti:
Sic tibi, si finita semel primordia quædam
Constituas, ævum debebunt sparsa per omne
Disjectare æstus diversi Materiaï:
Nunquam in concilium ut possint compulsa coire,
Nec remorari in concilio, nec crescere adaucta.
Quorum utrumque palam fieri manifesta docet res:
Et res progigni, & genitas procrescere posse.
Esse igitur, genere in quovis, primordia rerum
Infinita palam est, unde omnia suppeditantur.

Nec superare queunt motus utique exitiales
Perpetuò, neque in æternum sepelire salutem:
Nec porrò rerum genitales, auctificique
Motus perpetuò possunt servare creata.
Sic æquo geritur certamine principiorum
Ex infinito contractum tempore bellum.
Nunc hîc, nunc illic superant vitalia rerum,
Et superantur item: miscetur funere vagor,
Quem pueri tollunt visentes luminis oras:
Nec nox ulla diem, neque noctem aurora secuta est,
Quæ non audierit mistos vagitibus ægris
Ploratus, mortis comites, & funeris atri.

Illud in his obsignatum quoque rebus habere
Convenit, & memori mandatum mente tenere:
Nil esse in promptu, quorum natura tenetur,
Quod genere ex uno consistat principiorum;
Nec quidquam, quod non permisto semine constet.

Et quàm quidque magis multas vis poſſidet in ſe,
Atque poteſtates; ita pluria principiorum
In ſeſe genera, ac varias docet eſſe figuras.

Principiò tellus habet in ſe corpora prima,
Unde mare immenſum volventes flumina fontes
Aſſiduè renovent: habet, ignes unde oriantur.
Nam multis ſuccenſa locis ardent ſola terræ;
Eximiis verò furit ignibus impetus Ætnæ.
Tum porrò nitidas fruges, arbuſtaque læta
Gentibus humanis habet unde extollere poſſit.
Unde etiam fluidas frondes, & pabula læta
Montivago generi poſſit præbere ferarum.

Quare magna Deûm mater, materque ferarum,
Et noſtri genitrix hæc dicta eſt corporis una.
Hanc veteres Grajûm docti cecinêre poëtæ
Sublimem in curru bijugos agitare leones:
Aëris in ſpatio magnam pendere docentes
Tellurem; neque poſſe in terra ſiſtere terram.
Adjunxêre feras; quia, quamvis effera, proles
Officiis debet molliri victa parentum.
Muralique caput ſummum cinxêre coronâ;
Eximiis munita locis quòd ſuſtinet urbes:
Quo nunc inſigni per magnas prædita terras
Horrificè fertur divinæ Matris imago.
Hanc variæ gentes, antiquo more ſacrorum,
Idæam vocitant matrem, Phrygiaſque catervas
Dant comites, quia primùm ex illis finibus edunt
Per terrarum Orbem fruges cœpiſſe creari.
Gallos attribuunt; quia, numen qui violarint
Matris, & ingrati genitoribus inventi ſint,
Significare volunt indignos eſſe putandos,
Vivam progeniem qui in oras luminis edant.
Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circùm

Concava, rauciſonoque minantur cornua cantu;
Et Phrygio ſtimulat numero cava tibia mentes,
Telaque præportant violenti ſigna furoris;
Ingratos animos, atque impia pectora volgi
Conterrere metu quæ poſſint numine Divæ.

Ergò cùm primùm magnas invecta per urbes
Munificat tacitâ mortales muta ſalute:
Ære atque argento ſternunt iter omne viarum
Largificâ ſtipe ditantes; ninguntque roſarum
Floribus, umbrantes Matrem, comitumque catervas.
Hîc armata manus [Curetas nomine Græi
Quos memorant Phrygios] inter ſe fortè catenas
Ludunt, in numerumque exſultant, ſanguine fleti; &
Terrificas capitum quatientes numine criſtas,
Dictæos referunt Curetas, qui Jovis illum
Vagitum in Cretâ quondam occultâſſe feruntur,
Cùm pueri circum puerum pernîce choreâ
Armati in numerum pulſarent æribus æra,
Ne Saturnus eum malis mandaret adeptus,
Æternumque daret matri ſub pectore volnus.
Propterea Magnam armati Matrem comitantur,
Aut quia ſignificant Divam prædicere, ut armis,
Ac virtute velint patriam defendere terram;
Præſidioque parent, decorique parentibus eſſe.

Quæ bene, & eximiè quamvis diſpoſta ferantur,
Longè ſunt tamen à verâ ratione repulſa.
Omnis enim per ſe Divûm natura neceſſe eſt
Immortali ævo ſummâ cum pace fruatur,
Semota à noſtris rebus, ſejunctaque longè.
Nam privata dolore omni, privata periclis,
Ipſa ſuis pollens opibus, nihil indiga noſtri,
Nec bene promeritis capitur, nec tangitur irâ.

Terra quidem verò caret omni tempore ſenſu;
Sed quia multarum potitur primordia rerum,
Multa modis multis effert in lumina Solis.
Hìc ſi quis mare Neptunum, Cereremque vocare
Conſtituet fruges, & Bacchi nomine abuti
Mavolt, quàm laticis proprium proferre vocamen:
Concedamus ut hic terrarum dictitet Orbem
Eſſe Deûm matrem, dum re non ſit tamen apſe.

Sæpe itaque ex uno tondentes gramina campo
Lanigeræ pecudes & equorum duellica proles,
Bucerique greges ſub eodem tegmine cœli,
Ex uneque ſitim ſedantes flumine aquaï,
Diſſimili vivunt ſpecie, retinentque parentum
Naturam, & mores generatim quæque imitantur:
Tanta eſt in quovis genere herbæ Materiaï
Diſſimilis ratio, tanta eſt in flumine quoque!

Jam verò quamvis animantem ex omnibus unam
Oſſa, cruor, venæ, calor, humor, viſcera, nervi
Conſtituunt, quæ ſunt porrò diſtantia longè
Diſſimili perfecta figurâ principiorum.

Tum porrò quæcunque igni flammata cremantur
Si nil præterea, tamen ex ſe ea corpora tradunt,
Unde ignem jacere, & lumen ſummittere poſſint,
Scintillaſque agere, ac latè differre favillam.
Cætera conſimili mentis ratione peragrans,
Invenies intùs multarum ſemina rerum
Corpore celare, & varias cohibere figuras.

Denique multa vides, quibus eſt odor, & ſapor ut
Reddita ſunt, cùm adoles imprimis pleraque dona
Religione animum turpi cùm tangere parto.

Hæc igitur variis debent conſtare figuris:
Nidor enim penetrat, quà ſuccus non it in artus:
Succus item ſeorſum & rerum ſapor inſinuatur
Senſibus, ut noſcas primis differre figuris.
Diſſimiles igitur formæ glomeramen in unum
Conveniunt, & res permiſto ſemine conſtant.

Quin etiam paſſim noſtris in verſibus ipſis
Multa elementa vides multis communia verbis:
Cùm tamen inter ſe verſus, ac verba neceſſe eſt
Confiteare alia ex aliis conſtare elementis.
Non quòd multa parùm communis littera currat,
Aut nulla inter ſe duo ſint ex omnibus iſdem:
Sed quia non volgò paria omnibus omnia conſtant.
Sic aliis in rebus item communia multa
Multarum rerum cùm ſint primordia, longè
Diſſimili tamen inter ſe conſiſtere ſummâ
Poſſunt: ut merito ex aliis conſtare ferantur
Humanum genus, ac fruges, arbuſtaque læta.

Nec tamen omnimodis connecti poſſe putandum eſt
Omnia: nam volgò fieri portenta videres:
Semiferas hominum ſpecies exiſtere: & altos
Interdum ramos egigni corpore vivo:
Multaque connecti terreſtria membra marinis:
Tum flammam tetro ſpirantes ore Chimeras
Paſcere Naturam per terras omniparentes.
Quorum nil fieri manifeſtum eſt: omnia quandò
Seminibus certis, certâ genitrice, creata
Conſervare genus florentia poſſe videmus.

Scilicet id certâ fieri ratione neceſſe eſt.
Nam ſua cuique cibis ex omnibus intus in artus
Corpora diſcedunt, connexaque convenientes
Efficiunt motus: at contra aliena videmus

Rejicere in terras Naturam : multaque excid
Corporibus fugiunt è corpore percita plagis
Quæ neque connecti cuiquam potuêre, nequ
Vitales motus conſentire, atque animari.

Sed ne fortè putes animalia ſola teneri
Legibus his : eadem ratio res terminat omne
Nam veluti totâ naturâ diſſimiles ſunt
Inter ſe genitæ res quæque : ita quamque nec
Diſſimili conſtare figurâ principiorum :
Non quòd multa parùm ſimili ſint prædita fo
Sed quia non volgò paria omnibus omnia co

Semina cùm porrò diſtent, differre neceſſ
Intervalla, vias, connexus, pondera, plaga
Concurſus, motus : quæ non animalia ſolùm
Corpora ſejungunt, ſed terras, ac mare totu
Secernunt, cœlumque à terris omne retentan

Nunc age, dicta meo dulci quæſita labore
Percipe : ne fortè hæc albis ex albaa rearis
Principiis eſſe, aute oculos quæ candida cer
Aut ea, quæ nigrant, nigro de ſemine nata :
Neve, alium quemvis quæ ſunt induta colore
Propterea gerere hunc credas, quod Materia
Corpora conſimili ſint ejus tincta colore.
Nullus enim color eſt omninò Materiaï
Corporibus, neque par rebus, neque deniqu

In quæ corpora ſi nullus tibi fortè videtur
Poſſe animi injectus fieri, procul avius erras.
Nam cùm cæcigeni, Solis qui lumina nunquas
Aſpexêre, tamen cognoſcant corpora tactu,
Ex ineunte ævo nullo contincta colore :
Scire licet, menti quoque noſtræ corpora poſ

Verti in notitiam nullo circumlita fuco.
Denique nos ipſi cæcis quæcunque tenebris
Tangimus, haud ullo ſentimus tincta colore.

Quod quoniam vinco fieri, nunc eſſe docebo.
Omnis enim color omninò mutatur in omnes;
Quod facere haud ullo debent primordia pacto:
Immutabile enim quiddam ſuperare neceſſe eſt,
Ne res ad Nihilum redigantur funditùs omnes.
Nam quodcunque ſuis mutatum finibus exit,
Continuò hoc mors eſt illius, quod fuit antè.
Proinde colore cave contingas ſemina rerum:
Ne tibi res rediant ad nilum funditùs omnes.

Præterea, ſi nulla coloris principiis eſt
Reddita natura: at variis ſunt prædita formis,
E quibus omnigenos gignunt, variantque colores.
Propterea magni quòd refert ſemina quæque
Cum quibus, & quali poſiturâ contineantur;
Et quos inter ſe dent motus accipiantque:
Perfacilè extemplò rationem reddere poſſis,
Cur ea, quæ nigro fuerint paulò antè colore,
Marmoreo fieri poſſint candore repente:
Ut Mare, cùm magni commorunt æquora venti,
Vertitur in canos candenti marmore fluctus.
Dicere enim poſſis nigrum, quod ſæpe videmus,
Materies ubi permiſta eſt illius, & ordo
Principiis mutatus, & addita, demptaque quædam,
Continuò id fieri ut candens videatur, & album:
Quòd ſi cæruleis conſtarent æquora ponti
Seminibus, nullo poſſent albeſcere pacto.
Nam quocunque modo perturbes, cærula quæ ſint,
Nunquam in marmoreum poſſunt migrare colorem.

Sin alio, atque alio ſunt ſemina tincta colore,

Quæ maris efficiunt unum purumque nitorem :
Ut ſæpe ex aliis formis, variiſque figuris,
Efficitur quiddam quadratum, unæque figuræ :
Conveniebat, uti in quadrato cernimus eſſe
Diſſimiles formas, ita cernere in æquore ponti ;
Aut alio in quovis uno puroque nitore
Diſſimiles longè inter ſe, varioſque colores.

Præterea, nihil officiunt, obſtantque figuræ
Diſſimiles, quò quadratum minùs omne ſit extrà :
At varii rerum impediunt, prohibentque colores,
Quò minùs eſſe uno poſſit res tota nitore.

Tum porrò, quæ ducit & inlicit, ut tribuamus
Principiis rerum nonnunquam, cauſa, colores,
Occidit ; ex albis quoniam non alba creantur :
Nec quæ nigra cluent, de nigris ; ſed variis de.
Quippe etenim multò procliviùs exorientur
Candida de nullo, quàm de nigrante colore,
Aut alio quovis, qui contrà pugnet, & obſtet.

Præterea, quoniam nequeunt ſine luce colores
Eſſe, neque in lucem exiſtunt primordia rerum :
Scire licet quàm ſint nullo velata colore.
Qualis enim cæcis poterit color eſſe tenebris,
Lumine qui mutatur in ipſo, propterea quòd
Rectâ aut obliquâ percuſſus luce refulget ?
Pluma columbarum quo pacto in Sole videtur ;
Quæ ſita cervices circum, collumque coronæ.
Namque aliàs fit uti rubro ſit clara Pyropo :
Interdum quodam ſenſu fit, uti videatur
Inter cæruleum viridesque miſcere Smaragdos.
Caudaque Pavonis, largâ cùm luce repleta eſt,
Conſimili mutat ratione obverſa colores.
Qui, quoniam quodam gignuntur luminis ictu,

Scilicet id ſine eo fieri non poſſe putandum eſt.

Et quoniam plagæ quoddam genus excipit in ſe
Pupula, cùm ſentire colorem dicitur album,
Atque aliud porrò, nigrum cùm, & cætera, ſentit,
Nec refert ea, quæ tangis, quo [illegible] colore
Prædita ſint; verùm quali magis apta figurâ:
Scire licet, nil principiis opus eſſe colores:
Sed variis formis variantes edere tactus.

Præterea, quoniam non certis certa figuris
Eſt natura coloris, & omnia principiorum
Formamenta queunt in quovis eſſe nitore:
Cur ea, quæ conſtant ex illis, non pariter ſunt
Omnigenis perfuſa coloribus in genere omni?
Conveniebat enim Corvos quoque ſæpe volantes
Ex albis album pennis jactare colorem,
Et nigros fieri nigro de ſemine Cycnos,
Aut alio quovis uno, varioque colore.

Quin etiam quantò in parres res quæque minutas
Diſtrahitur magis, hòc magis eſt ut cernere poſſis
Evaneſcere paulatim, ſtinguique colorem.
Ut fit, ubi in parvas partes diſcerpitur aurum,
Purpura, Pœniceuſque color clariſſimus multo,
Filatim cùm diſtractus diſperditur omnis:
Noſcere ut hinc poſſis, priùs omnem effluere colorem
Particulas, quàm diſcedant ad ſemina rerum.

Poſtremò, quoniam non omnia corpora vocem
Mittere concedis, neque odorem: propterea fit,
Ut non omnibus attribuas ſonitus, & odores.
Sic, oculis quoniam non omnia cernere quimus,
Scire licet, quædam tam conſtare orba colore,
Quàm ſine odore ullo quædam, ſonituque remota;

Nec minùs hæc animum cognoſcere poſſe ſagacem ;
Quàm quæ ſunt aliis rebus privata, notiſque.

Sed ne fortè putes ſolo ſpoliata colore
Corpora prima manere : etiam ſecreta teporis
Sunt, ac frigoris omninò, calidique vaporis :
Et ſonitu ſterila, & ſucco jejuna feruntur ;
Nec jaciunt ullum proprio de corpore odorem.
Sicut Amaricini blandum, Stactæque liquorem,
Et Nardi florem, nectar qui naribus halant,
Cùm facere inſtituas : cum primis quærere par eſt,
Quoad licet, ac potis es reperire, inolentis Olivi
Naturam, nullam quæ mittat naribus auram :
Quàm minimè ut poſſit miſtos in corpore odores,
Concoctoſque, ſuo contactos perdere viro.

Propterea demum debent primordia rerum
Non adhibere ſuum gignundis rebus odorem,
Nec ſonitum, quoniam nihil ab ſe mittere poſſunt :
Nec ſimili ratione ſaporem denique quemquam ;
Nec frigus; neque item calidum, tepidũque vaporem;
Cætera: quæ cùm ita ſunt tandem, ut mortalia conſtent
Molli lenta, fragoſa putri, cava corpore raro,
Omnia ſint à principiis ſejuncta neceſſe eſt,
Immortalia ſi volumus ſubjungere rebus
Fundamenta, quibus nitatur ſumma ſalutis :
Ne tibi res rodeant ad nilum funditùs omnes.

Nunc ea, quæ ſentire videmus cunque neceſſe
Ex inſenſilibus tamen omnia confiteare
Principiis conſtare : neque id manifeſta refutant,
Nec contrà pugnant, in promptu cognita quæ ſu
Sed magis ipſa manu ducunt, & credere cogunt
Ex inſenſilibus, quod dico, animalia gigni.

Quippe videre licet, vivos exiſtere vermes
Stercore de tetro, putrorem cùm ſibi nacta eſt
Intempeſtivis ex imbribus humida tellus.
Præterea cunctas itidem res vertere ſeſe.
Vertunt ſe fluvii, frondes, & pabula læta
In pecudes: vertunt pecudes in corpora noſtra
Naturam; & noſtro de corpore ſæpe ferarum
Augeſcunt vires, & corpora pennipotentum.

Ergò omnes Natura cibos in corpora viva
Vertit, & hinc ſenſus animantum procreat omnes:
Non aliâ longè ratione, atque arida ligna
Explicat in flammas, & in ignes omnia verſat.
Jamne vides igitur, magni primordia rerum
Referre in quali ſint ordine quæque locata:
Et commiſta quibus dent motus, accipiantque?

Tum porrò quid id eſt animum quod percutit ipſum?
Quod movet, & varios ſenſus expromere cogit,
Ex inſènſilibus ne credas ſenſile gigni?
Nimirum, lapides, & ligna, & terra quòd unà
Miſta, tamen nequeunt vitalem reddere ſenſum.

Illud in his igitur fœdus meminiſſe decebit;
Non ex omnibus omninò, quæcunque creant res,
Senſilia extemplò, & ſenſus me dicere gigni:
Sed magni referre, ea primùm quantula conſtent,
Senſile quæ faciunt, & quâ ſint prædita formâ,
Motibus, ordinibus, poſituris denique quæ ſint:
Quarum nil rerum in lignis, glebiſque videmus.
Et tamen hæc cùm ſunt quaſi putrefacta per imbres,
Vermiculos pariunt; quia corpora Materiaï
Antiquis ex ordinibus, permota novâ re
Conciliantur ita, ut debent animalia gigni.

Deinde ex ſenſilibus cùm ſenſile poſſe creari
Conſtituunt, porrò ex aliis ſentire ſuetis:
Mollia tum faciunt: nam ſenſus jungitur omnis
Viſceribus, nervis, venis, quæcunque videmus
Mollia mortali conſiſtere corpore creta.

Sed tamen eſto jam poſſe hæc æterna manere:
Nempe tamen debent aut ſenſum partis habere,
Aut ſimilia totis animalibus eſſe putari.
At nequeant per ſe partes ſentire, nec eſſe.
Nec manus à nobis potis eſt ſecreta, neque ulla
Corporis omninò ſenſum pars ſola tenere.
Namque aliûm ſenſus membrorum reſpuit omnes.
Linquitur, ut totis animalibus adſimilentur;
Vitali ut poſſint conſentire undique ſenſu.
Quî poterunt igitur rerum primordia dici,
Et lethi vitare vias, animalia cùm ſint,
Atque animalibu' ſint mortalibus una, eademque?

Quod tamen ut poſſint, ab cœtu, concilioque,
Nil facient, præter volgum, turbamque animantum:
Scilicet ut nequeant homines, armenta, feræque,
Inter ſeſe ullam rem gignere conveniendo
Per Veneris res, extra homines, armenta, feraſque.

Quòd ſi fortè ſuum dimittunt corpore ſenſum,
Atque alium capiunt; quid opus fuit attribui, quod
Detrahitur? Tum præterea, [quod fugimus antè]
Quatinus in pullos animales vertier ova
Cernimus alituum; vermeſque effervere, terram
Intempeſtivos cùm putror cepit ob imbres:
Scire licet gigni poſſe ex non ſenſibu' ſenſus.

Quòd ſi fortè aliquis dicet, duntaxat oriri

Posse ex non-sensu sensus, mutabilitate
Ante aliquâ, tanquam partum, quàm proditur extrà:
Huic satis illud erit planum facere, atque probare,
Non fieri partum, nisi consilio ante coacto:
Nec commutari quidquam sine conciliatu
Primorum, ut nequeunt ullius corporis esse
Sensus ante ipsam genitam naturam animantis.
Nimirum quia materies disjecta tenetur
Aëre, fluminibus, terris, flammâque creatis:
Nec congressa modo vitales convenienti
Contulit inter se motus, quibus omnituentes
Accensi sensus animantem quamque tuentur.

Præterea quamvis animantem grandior ictus,
Quàm patitur natura, repente adfligit, & omnes
Corporis, atque animi pergit confundere sensus.
Dissolvuntur enim posituræ principiorum;
Et penitùs motus vitales impediuntur;
Donec materies omnes concussa per artus
Vitales animæ nodos è corpore solvit,
Dispersamque foràs per caulas ejicit omnes.
Nam quid præterea facere ictum posse reamur
Oblatum, nisi discutere, ac dissolvere quæque?

Fit quoque, uti soleant minùs oblato acriter ictu,
Reliquiæ motûs vitalis vincere sæpe,
Vincere, & ingentes plagæ sedare tumultus,
Inque suos quidquid rursus revocare meatus,
Et quasi jam lethi dominantem in corpore motum
Discutere, ac penè amissos accendere sensus.
Nam, quare potiùs lethi jam limine ab ipso
Ad vitam possint conlectâ mente reverti,
Quàm quò decursum prope jam fiet, ire, & abire?

Præterea, quoniam dolor est, ubi Materiâ

Corpora vi quâdam per viſcera viva, per artus
Sollicitata ſuis trepidant in ſedibus intùs;
Inque locum quandò remigrant, fit blanda voluptas:
Scire licet, nullo primordia poſſe dolore
Tentari; nullamque voluptatem capere ex ſe:
Quandoquidem non ſunt ex ullis principiorum
Corporibus, quorum motus novitate laborent:
Aut aliquem fructum capiant dulcedinis almæ.
Haud igitur debent eſſe ullo prædita ſenſu.

Denique, uti poſſint ſentire animalia quæque,
Principiis ſi etiam eſt ſenſus tribuendus eorum:
Quid? genus humanum propritim de quibu' factum eſt,
Scilicet & riſu tremulo concuſſa cachinnant,
Et lacrymis ſpargunt rorantibus ora, genaſque,
Multaque de rerum miſturâ dicere caillent;
Et ſibi proporrò quæ ſint primordia quærunt:
Quandoquidem totis mortalibus adſimulata
Ipſa quoque ex aliis debent conſtare elementis;
Indè alia ex aliis, nuſquam conſiſtere ut auſis.
Quippe ſequar, quodcunque loqui, ridereque dices,
Et ſapere, ex aliis eadem hæc facientibus, ut ſit.
Quòd ſi delira hæc, furioſaque cernimus eſſe,
Et ridere poteſt ex non ridentibu' factus,
Et ſapere, & doctis rationem reddere dictis,
Non ex ſeminibus ſapientibus, atque diſertis:
Qui minùs eſſe queant ea, quæ ſentire videmus,
Seminibus permiſta carentibus undique ſenſu?

Denique cœleſti ſumus omnes ſemine oriundi:
Omnibus ille idem pater eſt, unde, alma liquentes
Humorum guttas Mater cùm terra recepit,
Fœta parit nitidas fruges, arbuſtaque læta,
Et genus humanum; parit omnia ſæcla ferarum,
Pabula cùm præbet, quibus omnes corpora paſcunt,

Et

Et dulcem ducunt vitam, prolemque propagant.
Quapropter meritò maternum nomen adepta eſt.
Cedit item retro, de terrâ quod fuit antè,
In terras; & quod miſſum eſt ex ætheris oris,
Id rurſum Cœli relatum templa receptant:
Nec ſic interimit mors res, ut Materiai
Corpora conficiat, ſed cœtum diſſupat ollis:
Indè aliis aliud conjungit, & efficit, omnes
Res ut convertant formas, mutentque colores,
Et capiant ſenſus, & puncto tempore reddant:
Ut noſcas referre, eadem primordia rerum
Cum quibus, & quali poſiturâ contineantur,
Et quos inter ſe dent motus, accipiantque.
Neve putes æterna penès reſidere poteſſe
Corpora prima, quòd in ſummis fluitare videmus
Rebus, & interdum naſci, ſubitòque perire.
Quin etiam refert noſtris in verſibus ipſis,
Cum quibus, & quali ſint ordine quæque locata.
Namque eadem cœlum, mare, terras, flumina, ſolem
Significant; eadem fruges, arbuſta, animantes;
Si non omnia ſint, at multò maxima pars eſt
Conſimilis: verùm poſiturâ diſcrepitant hæc.
Sic ipſis in rebus item jam Materiai
Intervalla, viæ, connexus, pondera, plagæ,
Concurſus, motus, ordo, poſitura, figuræ
Cùm permutantur, mutari res quoque debent.

Nunc animum nobis adhibe veram ad rationem.
Nam tibi vehementer nova res molitur ad aures
Accidere, & nova ſe ſpecies oſtendere rerum.
Sed neque tam facilis res ulla eſt, quin ea primùm
Difficilis magis ad credendum conſtet: itemque
Nil adeò magnum, nec tam mirabile quidquam
Principiò, quod non minuant mirarier omnes
Paulatim; ut Cœli clarum purumque colorem,

Quemque in ſe cohibent palantia ſidera paſſim,
Lunæque, & Solis præclarâ luce nitorem:
Omnia quæ ſi nunc primùm mortalibus adſint,
Ex improviſo ceu ſint objecta repentè;
Quid magis his rebus poterat mirabile dici,
Aut minùs antè quod auderent fore credere gen
Nil, ut opinor; ita hæc ſpecies miranda fuiſſet
Cùm tibi jam nemo feſſus ſatiate videndi
Suſpicere in Cœli dignatur lucida templa.
Deſine quapropter novitate, exterritus ipsâ,
Exſpuere ex animo rationem: ſed magis acri
Judicio perpende, &, ſi tibi vera videtur,
Dede manus: aut, ſi falſa eſt, accingere contrà
Quærit enim ratione animus, cùm ſumma loci
Infinita foris, hæc extra mœnia mundi;
Quid ſit ibi porrò, quò proſpicere uſque velit
Atque animi jactus liber quò pervolet ipſe.

Principiò, nobis in cunctas undique partes,
Et latere ex utroque, infrà, ſuperàque, per On
Nulla eſt finis, uti docui, res ipſaque per ſe
Vociferatur, & elucet natura profundi.
Nullo jam pacto veriſimile eſſe putandum eſt,
Undique cùm vorsùs ſpatium vacet infinitum,
Seminaque innumero numero, ſummâque profu
Multimodis volitent æterno percita motu,
Hunc unum terrarum Orbem, cœlumque creati
Nil agere illa foris tot corpora Materiaï,
Cùm præſertim hic ſit naturâ factus; & ipſa
Sponte ſuâ fortè offenſando ſemina rerum
Multimodis, temerè, incaſſum, fruſtraque, c
Tandem cooluerint ea, quæ conjecta repentè
Magnarum rerum fierent exordia ſemper,
Terraï, maris, & cœli, generiſque animantum
Quare etiam atque etiam tales fateare neceſſe e

Esse alios alibi congressus materiaï,
Qualis hic est, avido complexu quem tenet æther.

Præterea, cùm materies est multa parata;
Cùm locus est præstò; nec res, nec causa moratur
Ulla; geni debent nimirum, & confieri res.
Nunc & seminibus si tanta est copia, quantam
Enumerare ætas animantum non queat omnis;
Visque eadem, & natura manet, quæ semina rerum
Conjicere in loca quæque queat, simili ratione,
Atque huc sunt conjecta: necesse est confiteare
Esse alios aliis terrarum in partibus orbes,
Et varias hominum gentes, & sæcla ferarum.

Hac accedit, ut in summâ res nulla sit una,
Unica quæ gignatur, & unica, solaque crescat:
Quin cujusque sient sæcli, permultaque eodem
Sint genere: imprimis animalibus injice mentem;
Invenies sic montivagum genus esse ferarum,
Sic hominum genitam prolem, sic denique mutas
Squammigerûm pecudes, & corpora cuncta volantum.
Quapropter cœlum simili ratione fatendum est,
Terramque, & Solem, Lunam, mare, cætera, quæ sunt,
Non esse unica, sed numero magis innumerali;
Quandoquidem vitæ depactus terminus altè
Tam manet his, & tam nativo hæc corpore constant,
Quàm genus omne, quod his generatim rebus abundat.

Quæ bene cognita si teneas, Natura videtur
Libera continuò, dominis privata superbis,
Ipsa suâ per se sponte omnia Diis agere expers.
Nam, proh sancta Deûm tranquillâ pectora pace,
Quæ placidum degunt ævum, vitamque serenam!
Quis regere immensi summam, quis habere profundi
Endo manu validas potis est moderanter habenas?

Quis pariter Cœlos omnes convertere? & omnes
Ignibus ætheriis terras suffire feraces?
Omnibus inque locis esse omni tempore præstò?
Nubibus ut tenebras faciat, cœlique serena
Concutiat sonitu? tum fulmina mittat, & ædes
Sæpe suas disturbet, & in deserta recedens
Sæviat exerceens telum, quod sæpe nocentes
Præterit, exanimatque indignos, inque merentes?

Multaque post Mundi tempus genitale, diemque
Primigenum Maris, & Terræ, Solisque coortum,
Addita corpora sunt extrinsecùs; addita circùm
Semina, quæ magnum jaculando contulit Omne:
Unde mare, & terræ possent augescere; & unde
Adpareret spatium Cœli domus, altaque tecta
Tolleret à terris procul, & consurgeret Aër.
Nam sua cuique locis ex omnibus omnia plagis
Corpora distribuuntur, & ad sua sæcla recedunt:
Humor ad humorem; terreno corpore terra
Crescit; & ignem ignes producunt, ætheraque æther:
Donicum ad extremum crescendi perfica finem
Omnia perduxit rerum Natura creatrix:
Ut fit, ubi nihilo jam plus est, quod datur intra
Vitales venas, quàm quod fluit, atque recedit.
Omnibus his ætas debet consistere rebus:
His Natura suis refrænat viribus auctum.

Nam quæcunque vides hilaro grandescere adauctu,
Paulatimque gradus ætatis scandere adultæ,
Plura sibi adsumunt, quàm de se corpora mittunt,
Dum facilè in venas cibus omnis diditur; & dum
Non ita sunt latè dispersa, ut multa remittant;
Et plus dispendi faciant, quàm vescitur ætas.
Nam certè fluere, ac decedere corpora rebus
Multa, manus dandum est: sed plura accedere debent;

Donicum oleſcendi ſummum tetigêre cacumen.
Indè minutatim vires, & robur adultum
Frangit, & in partem pejorem liquitur ætas.
Quippe etenim quantò eſt res amplior, augmine dẽptõ,
Et quò latior eſt, in cunctas undique partes
Pluria eò diſpergit, & à ſe corpora mittit:
Nec facilè in venas cibus omnis diditur eii;
Nec ſatis eſt, pro quàm largos exæſtuat æſtus,
Unde queat tantùm ſuboriri, ac ſuppeditare,
Quantùm opus eſt, & quod ſatis eſt, Natura novare.
Jure igitur pereunt, cùm rarefacta fluendo
Sunt; & cùm externis ſuccumbunt omnia plagis:
Quandoquidem grandi cibus ævo denique defit;
Nec tuditantia rem ceſſant extrinſecùs ullam
Corpora conficere, & plagis infeſta domare.

Sic igitur magni quoque circùm mœnia Mundi
Expugnata dabunt labem, putreſque ruinas.
Omnia debet enim cibus integrare novando,
Et fulcire cibis, ac omnia ſuſtentare.
Nequidquam, quoniam nec venæ perpetiuntur
Quod ſatis eſt, nèque, quantũ opus eſt Natura miniſtrat.
Jamque adeò affecta eſt ætas, effœtaque tellus
Vix animalia parva creat, quæ cuncta creavit
Sæcla, deditque ferarum ingentia corpora partu.
Haud, ut opinor, enim mortalia ſæcla ſupernè
Aurea de Cœlo demiſit funis in arva;
Nec mare, nec fluctus plangentes ſaxa creârunt:
Sed genuit Tellus eadem, quæ nunc alit ex ſe.
Præterea nitidas fruges, vineraque læta
Sponte ſuâ primùm mortalibus ipſa creavit:
Ipſa dedit dulces fœtus, & pabula læta:
Quæ nunc vix noſtro grandeſcunt aucta labore;
Conterimuſque boves, & vires agricolarum
Conficimus, ſeris vix arvis ſuppeditati:

Uſque adeò pereunt fœtus, augentque labores.
Jamque caput quaſſans grandis ſuſpirat arator
Crebriùs incaſſum magnum cecidiſſe laborem:
Et cùm tempora temporibus præſentia confert
Præteritis, laudat fortunas ſæpè parentis;
Et crepat, antiquum genus ut pietate repletum
Perfacilè anguſtis tolerârit finibus ævum,
Cùm minor eſſet agri multò modus antè viritim:
Nec tenet, omnia paulatim tabeſcere, & ire
Ad ſcopulum ſpatio ætatis defeſſa vetuſto.

Finis Libri Secundi.

ARGUMENTUM

LIBRI TERTII.

HACTENUS, duobus nempè ſuperioribus Libris, naturam & qualitates, quas dicimus, Atomorum ritè explicâſſe ſibi viſus eſt Poëta. Nunc quatuor reliquis libris ea ſigillatim, quæ ex Atomis fiunt, attentiùs ſpeculatur. Atque, uti par fuit, primas detulit partes Animæ & Animo, de quibus hoc toto libro jam diſputat. Hunc autem auſpicatur librum ab Epicuri laudibus, quem primum prædicat edocuiſſe non à Deo, ſed ex temerario concurſu Atomorum, Mundum fuiſſe factum; menteſque hominum, metu mortis, Deorum, ac Inferorum liberâſſe.

Hæc pauca de Epicuro Præfatus, I. docet Animum atque Animam non harmoniam, ut veteribus quibuſdam

Philoſophis placuit, ſed partem ho
nis æquè eſſe, ac pedes, manus, b
chia, caput, & reliqua membra.

II. Animam atque Animum un
quidem naturam per ſe facere vult; ita
men ut Animus ſedem ſuam habeat
imo pectore: Anima verò per totum c
pus diffita moveatur ad Animi nutu

III. Animum atque Animam c
poreâ vult eſſe naturâ, tenuiſſimiſ
ex Atomis conſtare; nequè tan
unam & ſimplicem eſſe naturam,
ex vento, aëre, calore, & quartâ,
minis experte, naturâ conſtare, e
ſenſiferi motûs in nobis ſit principiu

Quâ verò ratione quatuor iſtæ natu
coaleſcant in unam Animam, verbis
plicare non poſſe ait, propter Latinæ
cis egeſtatem. Colligit tamen has in
quatuor naturas in Animis animantu
ex earum diverſis effectis ac paſſionit
Concludit autem ita Corpus & A
mam inter ſe conjuncta eſſe, ut a
rum ſine altero ſeorsùm vivere nequ

IV. Datâ occaſione refutat opinionem eorum, qui Animam per ſe, per oculos verò, tanquam per feneſtras apertas, tantùm videre cenſuerunt. Explodit & Democriti ſententiam, qui ſingulas Animæ Atomos ſingulis corporis Atomis appoſitas eſſe docuit, quaſi pares omninò eſſent; cùm tamen Animæ Atomi numero ſuperentur ab Atomis corporis.

V. Docet plus virtutis in Animo eſſe, quàm in Animâ, ad vitam tuendam, quia ille fons eſt perennis in pectore, unde vita per actus omnes ſcaturiat.

VI. Pro viribus conatur probare Animas atque Animos hominum æquè nativos ac mortales eſſe, ac cæterarum animantium; in cujus rei fidem profert viginti octo argumenta: quæ quàm infirma, quàm vana, quàm falſa, & quàm impia ſint, ſatis ipſa lectio per ſe docet.

VII. Hinc mortem, nec ea quæ mortem ſequi dicuntur, non ſecùs ac præterita, ad nos pertinere; neque in mortem quid boni malive ineſſe colligit.

VIII. Explicat ea omnia quæ de pœnis Tantali, Tityi, Siſyphi, Danaïdarum, & aliorum fabulati ſunt Poëtæ non ad Inferos ducere, ſed unius hujus vitæ vitia eſſe, quibus dediti ſunt plerique homines, dum vivunt.

IX. Denique docet nuſquam aut Inferos eſſe, aut Cerberum, aut Furias, aut alia ejuſmodi ſuppliciorum genera, quibus apud Tartara homines poſt mortem plecti finguntur; conſolaturque interim Mortales de mortali ſuâ conditione quòd & Sapientiſſimi, & Potentiſſimi atque Imperatores ſummi, ſint eodem fato mortali functi; neque eſſe mone cur tanto vitæ deſiderio quiſque teneatur, quam aliquando relinquere neceſſum eſt. Quæ quidem omnia ſi bene non verint homines, ærumnarumque ſuarum cauſas æquè rectè viderint, ac earum dem pondus ſentiunt & aculeos, jam non ut eos magnâ ex parte videmus profectò vitam agerent.

Frans van Mieris inv. et del. III. Cl. Duflos Sculp.

UNIV. OF MICH.

TITI LUCRETII CARI

DE

RERUM NATURA

LIBER TERTIUS.

E Tenebris tantis tam clarum extollere lumen
Qui primus potuisti, illustrans commoda vitæ,
Te sequor, ô Graiæ gentis decus; inque tuis nunc
Fixa pedum pono pressis vestigia signis,
Non ita certandi cupidus, quàm propter amorem,
Quòd te imitari aveo. Quid enim contendat Hirundo
Cycnis? aut quidnam tremulis facere artubus Hædi
Consimile in cursu possint, ac fortis equi vis?
Tu pater, & rerum inventor, tu patria nobis
Suppeditas præcepta, tuisque ex, inclute, chartis,

Illum aſpectari, claroque incedere honore,
Ipſi ſe in tenebris volvi, cœnoque queruntur.
Intereunt partim ſtatuarum, & nominis ergo:
Et ſæpe uſque adeò, mortis formidine, vitæ
Percipit humanos odium, luciſque videndæ,
Ut ſibi conſciſcant mœrenti pectore lethum,
Obliti fontem curarum hunc eſſe timorem;
Hunc vexare pudorem, hunc vincula amicitiaï
Rumpere, & in ſummâ pietatem evertere fundo.
Nam jam ſæpe homines patriam, caroſque pare
Prodiderunt, vitare Acheruſia templa petentes.

Nam, veluti pueri trepidant, atque omnia cæ
In tenebris metuunt: ſic nos in luce timemus
Interdum, nihilò quæ ſunt metuenda magis, q
Quæ pueri in tenebris pavitant, finguntque futu
Hunc igitur terrorem animi, tenebraſque neceſ
Non radii Solis, neque lucida tela diei
Diſcutiant, ſed naturæ ſpecies, ratioque.

Primùm Animũ dico, mentem quem ſæpe voc
In quo conſilium vitæ, regimenque locatum e
Eſſe hominis partem nihilò minùs, ac manus, &
Atque oculi, partes animantis totius extant.
Quamvis multa quidem Sapientum turba putâr
Senſum Animi certâ non eſſe in parte locatum:
Verùm habitum quendam vitalem corporis eſſe
Harmoniam Graii quam dicunt; quod faciat no
Vivere cum ſenſu, nullâ cùm in parte ſiet mens
Ut bona ſæpe valetudo cùm dicitur eſſe
Corporis, & non eſt tamen hæc pars ulla valent
Sic Animi ſenſum non certâ parte reponunt:
Magnopere in quo mî diverſi errare videntur.

Sæpe utique in promptu corpus, quod cernitur,

Cùm tamen ex aliâ lætamur parte latenti;
Et retro fit, uti contrà ſit ſæpe viciſſim,
Cùm miſer ex Animo, lætatur corpore toto:
Non alio pacto, quàm ſi pes cùm dolet ægri,
In nullo caput interea ſit fortè dolore.

Præterea molli ſomno cùm dedita membra,
Effuſumque jacet ſine ſenſu corpus onuſtum:
Eſt aliud tamen in nobis, quod tempore in illo
Multimodis agitatur, & omnes accipit in ſe
Lætitiæ motus, & curas cordis inanes.

Nunc Animâ quoque ut in mēbris cognoſcere poſſis
Eſſe, neque harmoniam corpus retinere ſolere:
Principiò fit, uti detracto corpore multo,
Sæpe tamen nobis in membris vita moretur:
Atque eadem rurſùs, cùm corpora pauca caloris
Diſſugêre, foràſque per os eſt editus aër,
Deſerit extemplò venas, atque oſſa relinquit:
Noſcere ut hinc poſſis, non æquas omnia partes
Corpora habere, neque ex æquo fulcire ſalutem:
Sed magis hæc, venti quæ ſunt, calidique vaporis
Semina, curare in membris ut vita moretur.
Eſt igitur calor, ac ventus vitalis in ipſo
Corpore, qui nobis moribundos deſerit artus.

Quapropter, quoniam eſt Animi natura reperta,
Atque Animæ, quaſi pars hominis: redde harmoniaï
Nomen ab organico ſaltu delatum Heliconis,
Sive aliunde ipſi porrò traxêre; & in illam
Tranſtulerunt, proprio quæ tum res nomine egebat.
Quidquid id eſt, habeant: tu cætera percipe dicta.
Nunc Animum, atque Animam dico conjuncta teneri
Inter ſe, atque unam naturam conficere ex ſe:
Sed caput eſſe quaſi, & dominari in corpore toto

Consilium, quod nos Animum, mentemque vocamus;
Idque situm mediâ regione in pectoris hæret.
Hic exsultat enim pavor, ac metus: hæc loca circum
Lætitiæ mulcent: hîc ergò mens, animusque est.
Cætera pars Animæ per totum dissita corpus
Paret; & ad numen mentis, momenque movetur;
Idque sibi solum per se sapit, & sibi gaudet:
Cùm neque res Animam, neque corpus commovet ulla.
Et quasi, cùm caput aut oculus, tentante dolore,
Læditur in nobis, non omni concruciamur
Corpore: sic Animus nonnunquam læditur ipse,
Lætitiâque viget, cùm cætera pars Animaï
Per membra, atque artus nullâ novitate cietur.
Verùm ubi vehementi magis est commota metu mens,
Consentire Animam totam per membra videmus:
Sudores itaque, & pallorem existere toto
Corpore, & infringi linguam, vocemque aboriri,
Caligare oculos, sonere aures, succidere artus.

Denique concidere ex animi terrore videmus
Sæpe homines: facilè ut quivis hinc noscere possit,
Esse Animâ cum Animo conjunctâ; quæ, cùm animi vi
Percussa est, exin corpus propellit, & icit.

Hæc eadem ratio naturam Animi, atque Animaï
Corpoream docet esse: ubi enim propellere membra,
Corripere ex somnò corpus, mutareque vultum,
Atque hominem totum regere ac versare videtur:
[Quorum nil fieri sine tactu posse videmus;
Nec tactum porrò sine corpore:] nonne fatendum est
Corporeâ naturâ Animum constare, Animamque?

Præterea pariter fungi cum corpore, & unà
Consentire Animum nobis in corpore cernis.
Si minùs offendit vitam vis horrida teli,

Ossibus

Ossibus ac nervis disclusis intùs adacta :
Attamen insequitur languor ; terræque petitus
Suavis, & in terrâ mentis qui gignitur æstus ;
Interdumque quasi exsurgendi incerta voluntas.
Ergò corpoream naturam Animi esse necesse est :
Corporeis quoniam telis, ictuque laborat.

Is tibi nunc Animus quali sit corpore, & unde
Constiterit, pergam rationem reddere dictis.
Principiò esse aio persubtilem, atque minutis
Perquam corporibus factum constare : id ita esse,
Hinc licet advertas animum, ut pernoscere possis.
Nil adeò fieri celeri ratione videtur,
Quàm si mens fieri proponit, & inchoat ipsa.
Ociùs ergò Animus, quàm res se perciet ulla,
Ante oculos quarum in promptu natura videtur.
At quod mobile tantopere est, constare rotundis
Perquam seminibus debet, perquamque minutis :
Momine uti parvo possint impulsa moveri.
Namque movetur aqua, & tantillo momine flutat :
Quippe volubilibus, parvisque creata figuris.
At contrà mellis constantior est natura,
Et pigri latices magis, & cunctantior actus.
Hæret enim inter se magis omnis materiai
Copia : nimirum quia non tam lævibus extat
Corporibus ; neque tam subtilibus atque rotundis.
Namque Papaverum, aura potest suspensa, levisque
Cogere, ut ab summo tibi diffluat altus acervus :
At contrà lapidum conjectum, spiclorumque
Nenu potest. Igitur parvissima corpora quantò
Et lævissima sunt, ita mobilitata feruntur.
At contrà quò quæque magis cum pondere magno,
Asperaque inveniuntur, eò stabilita magis sunt.

Nunc igitur, quoniam est Animi natura reperta

Mobilis egregiè, perquam conſtare neceſſe eſt
Corporibus parvis, & lævibus, atque rotundis.
Quæ tibi cognita res in multis, ô bone, rebus
Utilis invenietur, & opportuna cluebit.

Hæc quoque res etiam naturam deliquat ejus,
Quàm tenui conſtet texturâ, quàmque loco ſe
Contineat parvo, ſi poſſit conglomerari;
Quòd ſimul atque hominem lethi ſecura quies eſt
Indepta, atque Animi natura, Animæque receſſit:
Nil ibi limatum de toto corpore cernas
Ad ſpeciem, nihil ad pondus: mors omnia præſtat,
Vitalem præter ſenſum, calidumque vaporem.
Ergò Animam totam perparvis eſſe neceſſe eſt
Seminibus, nexam per venas, viſcera, nervos:
Quatinus omnis ubi è toto jam corpore ceſſit,
Extima membrorum circum-cæſura tamen ſe
Incolumem præſtat, nec deſit ponderis hilum:
Quod genus eſt Bacchi cùm flos evanuit, aut cùm
Spiritus unguenti ſuavis diffugit in auras:
Aut aliquo cùm jam ſuccus de corpore ceſſit:
Nil oculis tamen eſſe minor res ipſa videtur
Propterea, neque detractum de pondere quidquam:
Nimirum, quia multa, minutaque ſemina ſuccos
Efficiunt, & odorem in toto corpore rerum.
Quare etiam atque etiam mentis naturam, Animæque
Scire licet perquam pauxillis eſſe creatam
Seminibus: quoniam fugiens nil ponderis aufert.

Nec tamen hæc ſimplex nobis natura putanda eſt.
Tenuis enim quædam moribundos deſerit aura
Miſta vapore: vapor porrò trahit aëra ſecum;
Nec calor eſt quiſquam, cui non ſit miſtus & aër.
Rara quòd ejus enim conſtat natura, neceſſe eſt
Aëris inter eum primordia multa cieri.

Jam triplex Animi eſt igitur natura reperta.
Nec tamen hæc ſat ſunt ad ſenſum cuncta creandum:
Nil horum quoniam recipit mens poſſe creare
Senſiferos motus, quædam qui mente volutent.
Quarta quoque his igitur quædam natura neceſſe eſt
Attribuatur: ea eſt omninò nominis expers:
Quâ neque mobilius quidquam, neque tenuius extat,
Nec magis è parvis, aut lævibus ex elementis:
Senſiferos motus quæ didit prima per artus.
Prima cietur enim parvis perfecta figuris:
Indè calor motus, & venti cæca proteſtas
Accipit: indè aër, indè omnia mobilitantur:
Tum quatitur ſanguis, tum viſcera perſentiſcunt
Omnia; poſtremò datur oſſibus, atque medullis
Sive voluptas eſt, ſive eſt contrarius ardor.

Nec temerè huc dolor uſque poteſt penetrare, neque acre
Permanare malum, quin omnia perturbentur,
Uſque adeò ut vitæ deſit locus; atque Animaï
Diffugiant partes per caulas corporis omnes.
Sed plerumque fit in ſummo quaſi corpore finis
Motibus: hanc ob rem vitam retinere valemus.

Nunc ea quo pacto inter ſeſe miſta, quibuſque
Compta modis vigeant, rationem reddere aventem
Abſtrahit invitum patrii ſermonis egeſtas:
Sed tamen, ut potero ſummatim attingere, tangam.
Inter enim curſant primordia principiorum
Motibus inter ſe: nihil ut ſecernier unum
Poſſit, nec ſpatio fieri diviſa poteſtas:
Sed quaſi multæ vis unius corporis extant.
Quod genus in quovis animantum viſcere volgò
Eſt odor, & quidam calor, & ſapor: & tamen ex his

Omnibus eſt unum perfectum corporis augmen.
Sic calor, atque aër, & venti cæca poteſtas,
Miſta creant unam naturam, & mobilis illa
Vis, initum motûs ab ſe quæ dividit ollis,
Senſifer unde oritur primùm per viſcera motus.
Nam penitùs prorſum latet hæc natura, ſubeſtque:
Nec magis hâc infrà quidquam eſt in corpore noſtro
Atque anima eſt Animæ proporrò totius ipſa,
Quod genus in noſtris membris, & corpore toto.
Miſta latens Animi vis eſt, Animæque poteſtas:
Corporibus quia de parvis, pauciſque creata eſt.
Sic tibi nominis hæc expers vis facta minutis
Corporibus latet: atque Animaï totius ipſa
Proporrò eſt anima; & dominatur corpore toto.
Conſimili ratione neceſſe eſt ventus, & aër,
Et calor inter ſe vigeant commiſta per artus:
Atque aliis aliud ſubſit magis, emineatque,
Ut quiddam fieri videatur de omnibus unum:
Ne calor, ac ventus ſeorſum, ſeorſumque poteſtas
Aëris interimant ſenſum, diductaque ſolvant.

Eſt etiam calor ille Animo, quem ſumit in irâ,
Cùm ferviſcit, & ex oculis micat acribus ardor.
Eſt & frigida multa comes formidinis aura,
Quæ ciet horrorem in membris, & concitat artus.
Eſt etiam quoque pacati ſtatus aëris ille,
Pectore tranquillo qui fit, voltuque ſereno.
Sed calidi plus eſt illis, quibus acria corda,
Iracundâque mens facilè efferviſcit in irâ:
Quo genere in primis vis eſt violenta Leonum,
Pectora qui fremitu rumpunt plerumque gementes,
Nec capere irarum fluctus in pectore poſſunt.
At ventoſa magis Cervorum frigida mens eſt,
Et gelidas citiùs per viſcera concitat auras,
Quæ tremulum faciunt membris exiſtere motum,

At natura Boum placido magis aëre vivit;
Nec nimis iraï fax unquam ſubdita percit
Fumida ſuffundens cæcæ caliginis umbras;
Nec gelidi torpet telis perfixa pavoris:
Inter utroſque ſita eſt, Cervos, ſævoſque Leones.

Sic hominum genus eſt: quamvis doctrina politos
Conſtituat pariter quoſdam, tamen illa relinquit
Naturæ cujuſque Animæ veſtigia prima.
Nec radicitùs evelli mala poſſe putandum eſt,
Quin proclivius hic iras decurrat ad acres;
Ille metu citiùs paulò tententur; at ille
Tertius accipiat quædam clementiùs æquo.
Inque aliis rebus multis differre neceſſe eſt
Naturas hominum varias, moreſque ſequaces:
Quorum ego nunc nequeo cæcas exponere cauſas;
Nec reperire figurarum tot nomina, quot ſunt
Principiis, unde hæc oritur variantia rerum.
Illud in his rebus videor firmare poteſſe,
Uſque adeò naturarum veſtigia linqui
Parvola, quæ nequeat ratio depellere doctis:
Ut nihil impediat dignam Diis degere vitam.

Hæc igitur natura tenetur corpore ab omni:
Ipſaque corporis eſt cuſtos, & cauſa ſalutis.
Nam communibus inter ſe radicibus hærent;
Nec ſine pernicie divelli poſſe videntur.
Quod genus, è thuris glebis evellere odorem
Haud facile eſt, quin intereat natura quoque ejus.
Sic Animi, atque Animæ naturam corpore toto
Extrahere haud facile eſt, quin omnia diſſolvantur:
Implexis ita principiis ab origine primâ
Inter ſe fiunt conſorti prædita vitâ.
Nec ſine vi quidquam alterius ſibi poſſe videtur
Corporis, atque Animi ſeorſum ſentire poteſtas:

Sed communibus inter eos conflatur utrinque
Motibus accenſus nobis per viſcera ſenſus.

Præterea, corpus per ſe nec gignitur unquam,
Nec creſcit, nec poſt mortem durare videtur.
Non enim, ut humor aquæ dimittit ſæpe vaporem,
Qui datus eſt, neque ab hâc causâ convellitur ipſe,
Sed manet incolumis: non, inquam, ſic Animai
Diſcidium poſſunt artus perferre relicti:
Sed penitùs pereunt convolſi, conque putreſcunt.
Ex ineunte ævo ſic corporis atque Animai
Mutua vitales diſcunt contagia motus;
Maternis etiam in membris, alvoque repoſto
Diſcidium ut nequeat fieri ſine peſte, maloque:
Ut videas, quoniam conjuncta eſt cauſa ſalutis,
Conjunctam quoque naturam conſiſtere eorum.

Quod ſupereſt, ſi quis corpus ſentire renutat,
Atque Animam credit permiſtam corpore toto
Suſcipere hunc motum, quem Senſum nominitamus
Vel manifeſtas res contra, veraſque repugnat.
Quid ſit enim corpus ſentire quis efferet unquam,
Si non ipſa palam quod res dedit, ac docuit nos?
At dimiſsâ animâ corpus caret undique ſenſu.
Perdit enim quod non proprium fuit ejus in ævo;
Multaque præterea perdit, cùm expellitur ævo.

Dicere porrò oculos nullam rem cernere poſſe;
Sed per eos Animum ut foribus ſpectare recluſis,
Deſipere eſt, contrà cùm ſenſus dicat eorum:
Senſus enim trahit, atque acies detrudit ad ipſas.
Fulgida præſertim cùm cernere ſæpe nequimus,
Lumina luminibus quia nobis præpediuntur:
Quod foribus non fit. Neque enim, quà cernimus ipſi
Oſtia ſuſcipiunt ullum recluſa laborem.

Præterea, ſi pro foribus ſunt lumina noſtra,
Jam magis exemptis oculis debere videtur
Cernere res Animus, ſublatis poſtibus ipſis.

Illud in his rebus nequaquam ſumere poſſis,
Democriti quod ſancta viri ſententia ponit,
Corporis atque Animi primordia ſingula primis
Appoſita alternis variare, ac nectere membra.
Nam cùm multò ſint Animaï elementa minora,
Quàm quibus è corpus nobis & viſcera conſtant:
Tum numero quoque concedunt, & rara per artus
Diffita ſunt, duntaxat ut hoc promittere poſſis,
Quantula prima queant nobis injecta ciere
Corpora ſenſiferos motus in corpore, tanta
Intervalla tenere exordia prima Animaï.
Nam neque pulveris interdum ſentimus adhæſum
Corpore; nec membris incuſſam inſidere cretam:
Nec nebulam noctu; nec aranei tenuia fila
Obvia ſentimus, quandò obretimur euntes:
Nec ſupra caput ejuſdem cecidiſſe vietam
Veſtem, nec plumas avium, Pappoſque volantes,
Qui nimiâ levitate cadunt plerumque gravatim:
Nec repentis itum cujuſviſcunque animantis
Sentimus, nec priva pedum veſtigia quæque,
Corpore quæ in noſtro Culices, & cætera ponunt.
Uſque adeo priùs eſt in nobis multa ciendum
Semina, corporibus noſtris immiſta per artus,
Quàm primordia ſentiſcant concuſſa Animaï,
Et quàm intervallis tantis tuditantia poſſint
Concurſare, coire, & diſſultare viciſſim.

Et magis eſt Animus vitaï clauſtra coercens,
Et dominantior ad vitam, quàm vis Animaï.
Nam ſine mente, animoque nequit reſidere per artus

Temporis exiguam partem pars ulla Animaï:
Sed comes inſequitur facilè, & diſcedit in auras,
Et gelidos artus in lethi frigore linquit.
At manet in vitâ, cui mens Animuſque remanſit,
Quamvis eſt circum-cæcis lacer undìque membris.
Truncus, adèptâ Animâ circùm, membriſque remotis,
Vivit, & ætherias vitales ſuſcipit auras:
Si non omnimodis, at magnâ parte Animaï
Privatus, tamen in vitâ cunctatur, & hæret.
Ut lacerato oculo circùm, ſi pupula manſit
Incolumis, ſtat cernendi vivata poteſtas,
Dummodò ne totum corrumpas luminis orbem,
Sed circumcidas aciem, ſolamque relinquas:
Id quoque enim ſine pernicie confiet eorum.
At ſi tantula pars oculi media illa pereſa eſt,
Incolumis quamvis alioqui ſplendidus orbis,
Occidit extemplò lumen, tenebræque ſequuntur.
Hoc Anima atque Animus vincti ſunt fœdere ſemper.

Nunc âge, nativos animantibus, & mortales
Eſſe Animos, Animaſque leves ut noſcere poſſis;
Conquiſita diu, dulcique reperta labore
Digna tuâ pergam diſponere carmina vitâ.
Tu fac utrumque uno ſubjungas nomen eorum;
Atque Animam, verbi causâ, cùm dicere pergam,
Mortalem eſſe docens, Animûm quoque dicere credas
Quatinus eſt unum inter ſe, conjunctaque res eſt.

Principiò, quoniam tenuem conſtare minutis
Corporibus docui; multòque minoribus eſſe
Principiis factam, quàm liquidus humor aquaï eſt,
Aut nebula, aut fumus: nam longè mobilitate
Præſtat, & à tenui causâ magis icta movetur:
Quippe ubi imaginibus fumi, nebulæque movetur.
Quod genus, in ſomnis ſopiti ubi cernimus alta

Exhalare

Exhalare vapore altaria, ferreque fumum :
Nam procul hæc dubio nobis ſimulacra genuntur.
Nunc igitur quoniam quaſſatis undique vaſis
Diffluere humorem, & laticem diſcedere cernis:
Et nebula ac fumus quoniam diſcedit in auras :
Crede Animam quoque diffundi, multòque perire
Ociùs, & citiùs diſſolvi corpora prima,
Cùm ſemel omnibus è membris ablata receſſit.
Quippe etenim corpus, quod vas quaſi conſtitit ejus,
Cùm cohibere nequit conquaſſatum ex aliquâ re,
Ac rarefactum, detracto ſanguine venis:
Aëre qui credas poſſe hanc cohiberier ullo,
Corpore qui noſtro rarus magis am cohibeſſit?

Præterea, gigni pariter cum corpore, & unà
Creſcere ſentimus, pariterque ſeneſcere mentem.
Nam velut infirmo pueri, teneroque vagantur
Corpore: ſic Animi ſequitur ſententia tenuis.
Indè, ubi robuſtis adolevit viribus ætas,
Conſilium quoque majus, & auctior eſt Animi vis.
Poſt ubi jam validis quaſſatum eſt viribus ævi
Corpus, & obtuſis ceciderunt viribus artus,
Claudicat ingenium, delirat linguaque, menſque;
Omnia deficiunt, atque uno tempore deſunt.
Ergò diſſolvi quoque convenit omnem Animaï
Naturam, ceu fumus in altas aëris auras:
Quandoquidem gigni pariter, pariterque videtur
Creſcere, &, ut docui, ſimul ævo feſſa fatiſcit.

Huc accedit, uti videamus corpus ut ipſum
Suſcipere immanes morbos, durumque dolorem:
Sic Animum curas acres, luctumque, metumque,
Quare participem lethi quoque convenit eſſe.

Quin etiam morbis in corporis avius errat

Sæpe Animus: dementit enim, deliraque fatur;
Interdumque gravi lethargo fertur in altum,
Æternumque ſoporem, oculis, nutuque cadenti.
Unde neque exaudit voces, neque noſcere vultus
Illorum potis eſt, ad vitam qui revocantes
Circumſtant, lacrymis rorantes ora, genaſque.
Quare Animum quoque diſſolvi fateare neceſſe eſt:
Quandoquidem penetrant in eum contagia morbi.
Nam dolor, ac morbus lethi fabricator uterque eſt:
Multorum exitio perdocti quod ſumus antè.

Denique cur hominem, cùm vini vis penetravit
Acris, & in venas diſceſſit ditius ardor,
Conſequitur gravitas membrorum? præpediuntur
Crura vacillanti? tardeſcit lingua? madet mens?
Nant oculi? clamor, ſingultus, jurgia gliſcunt?
Et jam cætera de genere hoc quæcunque ſequuntur?
Cur ea ſunt, niſi quòd vehemens violentia vini
Conturbare Animam conſuevit corpore in ipſo?
At quæcunque queunt conturbari, inque pediri,
Significant, paulò ſi durior inſinuârit
Cauſa, fore ut pereant, ævo privata futuro.

Quin etiam, ſubitâ vi morbi ſæpe coactus
Ante oculos aliquis noſtros, ut fulminis ictu,
Concidit, & ſpumas agit, ingemit, & tremit artus,
Deſipit, extentat nervos, torquetur, anhelat
Inconſtanter, & in jactando membra fatigat:
Nimirum, quia vis morbi diſtracta per artus
Turbat agens Animam, ſpumans ut in æquore ſalſo
Ventorum validis ferveſcit viribus unda.
Exprimitur porrò gemitus, quia membra dolore
Afficiuntur, & omninò quòd ſemina vocis
Ejiciuntur, & ore foràs glomerata feruntur,
Quà quaſi conſuêrunt, & ſunt munita viaï.

Desipientia fit, quia vis Animi, atque Animaï
Conturbatur; &, ut docui, divisa seorsum
Dissectatur, eodem illo distracta veneno.
Indè, ubi jam morbi se flexit causa, reditque
In latebras ater corrupti corporis humor:
Tum quasi talipedans primùm consurgit, & omnes
Paulatim redit in sensus, Animamque receptat.
Hæc igitur tantis ubi morbis corpore in ipso
Jactetur, miserisque modis distracta laboret,
Cur eandem credis sine corpore, in aëre aperto
Cum validis ventis ætatem degere posse?

Et quoniam mentem sanari, corpus ut ægrum,
Cernimus, & flecti medicinâ posse videmus:
Id quoque præsagit mortalem vivere mentem.
Addere enim partes, aut ordine trajicere æquum est,
Aut aliud prorsum de summâ detrahere illum,
Commutare Animum quicunque adoritur, & infit,
Aut aliam quamvis naturam flectere quærit.
At neque transferri sibi partes, nec tribui vult,
Immortale quod est quidquam, neque defluere hilum.
Nam quodcunque suis mutatum finibus exit,
Continuò hoc mors est illius, quod fuit antè.
Ergò Animus sive ægrescit, mortalia signa
Mittit, uti docui, seu flectitur à medicinâ:
Usque adeò falsæ rationi vera videtur
Res occurrere, & effugium præcludere eunti,
Ancipitique refutatu convincere falsum.

Denique sæpe hominem paulatim cernimus ire,
Et membratim vitalem deperdere sensum:
In pedibus primùm digitos livescere, & ungues;
Indè pedes & crura mori; post indè per artus
Ire alios tractim gelidi vestigia lethi.
Scinditur atqui Animæ quoniam natura, nec uno

Tempore ſincera exiſtit, mortalis habenda eſt.
Quòd ſi fortè putas ipſam ſe poſſe per artus
Introrſum trahere, & partes conducere in unum,
Atque ideò cunctis ſenſum deducere membris:
At locus ille tamen, quò copia tanta Animaï
Cogitur, in ſenſu debet majore videri.
Qui quoniam nuſquam eſt, nimirum, ut diximus antè,
Dilaniata foràs diſpergitur; interit ergò.
Quin etiam, ſi jam libeat concedere falſum,
Et dare, poſſe Animam glomerari in corpore eorum,
Lumina qui linquunt moribundi particulatim:
Mortalem tamen eſſe Animam fateare neceſſe eſt.
Nec refert, utrùm pereat diſperſa per auras,
An contractis in ſe partibus obbruteſcat;
Quandò hominẽ totum magis, ac magis undique ſenſus
Deficit, & vitæ minùs, & minùs undique reſtat.

Et quoniam mens eſt hominis pars una, locoque
Fixa manet certo, velut aures, atque oculi ſunt,
Atque alii ſenſus, qui vitam cunque gubernant:
Et veluti manus, atque oculus, nareſve, ſeorſum
Secreta à nobis nequeant ſentire, neque eſſe,
Sed tamen in parvo linquuntur tempore tali:
Sic Animus per ſe non quit ſine corpore, & ipſo
Eſſe homine, illius quaſi quod vas eſſe videtur:
Sive aliud quidvis potis es conjunctius eii
Fingere; quandoquidem connexus corpori adhæret.

Denique corporis, atque Animi vivata poteſtas
Inter ſe conjuncta valent, vitâque fruuntur.
Nec ſine corpore enim vitales edere motus
Sola poteſt Animi per ſe natura; nec autem
Caſſum Animâ corpus durare, & ſenſibus uti.
Scilicet avolſus radicitùs ut nequit ullam
Diſpicere ipſe oculus rem, ſeorſum corpore toto:

Sic Anima atque Animus per ſe nil poſſe videntur:
Nimirum quia per venas, & viſcera miſtim,
Per nervos, atque oſſa tenentur corpore ab omni.
Nec magnis intervallis primordia poſſunt
Libera diſſultare; ideò concluſa moventur
Senſiferos motus, quos extra corpus in auras
Aëris haud poſſunt poſt mortem ejecta moveri;
Propterea quia non ſimili ratione tenentur.
Corpus enim atque animans erit Aër, ſi cohibere
Seſe Anima, atque in eos poterit concludere motus,
Quos antè in nervis, & in ipſo corpore agebat.
Quare etiam atque etiam reſoluto corporis omni
Tegmine, & ejectis extrà vitalibus auris,
Diſſolvi ſenſus Animi fateare neceſſe eſt,
Atque Animam, quoniam conjuncta eſt cauſa duobus.

Denique cùm corpus nequeat perferre Animai
Diſcidium, quin id tetro tabeſcat odore,
Quid dubitas, quin ex imo, penitùſque coorta
Emanârit, uti fumus, diffuſa Animæ vis?
Atque ideò tantâ mutatum putre ruinâ
Conciderit corpus penitùs, quia mota loco ſunt
Fundamenta foràs Animæ; manantque per artus,
Perque viarum omnes flexus, in corpore qui ſunt,
Atque foramina? Multimodis ut noſcere poſſis
Diſpertitam Animæ naturam exiſſe per artus;
Et priùs eſſe ſibi diſtractam corpore in ipſo,
Quàm prolapſa foràs enaret in aëris auras.

Quin etiam, fines dum vitæ vertitur intra,
Sæpe aliquâ tamen è cauſâ labefacta videtur
Ire Anima; & toto ſolvi de corpore membra;
Et quaſi ſupremo langueſcere tempore voltus,
Molliaque exangui cadere omnia corpore membra.
Quod genus eſt, Animo malè factum cùm perhibetur,

Aut Animam liquiſſe, ubi jam trepidatur, & omnes
Extremum cupiunt vires reprendere vinclum.
Conquaſſatur enim tum Mens, Animæque poteſtas
Omnis, & hæc ipſo cum corpore conlabefiunt:
Ut gravior paulò poſſit diſſolvere cauſa.

Quid dubitas, tandem quin extra prodita corpus
Imbecilla foràs, in aperto, tegmine dempto,
Non modò non omnem poſſit durare per ævum,
Sed minimum quodvis nequeat conſiſtere tempus?

Nec ſibi enim quiſquam moriens ſentire videtur
Ire foràs Animam incolumem de corpore toto;
Nec priùs ad jugulum, & ſuperas ſuccedere fauces:
Verùm deficere in certâ regione locatam;
Ut ſenſus alios in parti quemque ſuâ ſcit
Diſſolvi. Quòd ſi immortalis noſtra foret Mens,
Non jam ſe moriens diſſolvi conquereretur:
Sed magis ire foràs, veſtemque relinquere, ut anguis,
Gauderet, prælonga ſenex aut cornua Cervus.

Denique cur Animi nunquam mens, conſiliumque
Gignitur in capite, aut pedibus, manibuſve; ſed unis
Sedibus, & certis regionibus omnis inhæret:
Si non certa loca ad naſcendum reddita cuique
Sunt, & ubi quidquid poſſit durare creatum;
Atque ita multimodis pro totis artubus eſſe,
Membrorum ut nunquam exiſtat præpoſterus ordo?
Uſque adeò ſequitur res rem, neque flamma creari in
Fluminibus ſolita eſt, neque in igni gignier algor.

Præterea, ſi immortalis natura animaï eſt,
Et ſentire poteſt ſecreta à corpore noſtro,
Quinque, ut opinor, eam faciundũ eſt ſenſibus auctam;
Nec ratione aliâ noſmet proponere nobis

Poſſumus infernas Animas Acherunte vagare.
Pictores itaque, & ſcriptorum ſæcla priora
Sic Animas introduxerunt ſenſibus auctas.
At neque ſeorſum oculi, neque nares, nec manus ipsâ
Eſſe poteſt Animâ, neque ſeorſum lingua, nec aures
Abſque Animâ per ſe poſſunt ſentire, nec eſſe.

Et quoniam toto ſentimus corpore ineſſe
Vitalem ſenſum, & totum eſſe animale videmus:
Si ſubitò medium celeri præciderit ictu
Vis aliqua, ut ſeorſum partem ſecernat utramque,
Diſpertita procul dubio quoque vis Animaï,
Et diſciſſa, ſimul cum corpore disjicietur.
At quod ſcinditur, & partes diſcedit in ullas,
Scilicet æternam ſibi naturam abnuit eſſe.
Falciferos memorant currus abſcindere membra
Sæpe ita deſubitò permiſtâ cæde calentes,
Ut tremere in terrâ videatur ab artubus id quod
Decidit abſciſſum, cùm Mens tamen, atque hominis vis
Mobilitate mali non quit ſentire dolorem:
Et ſimul, in pugnæ ſtudio quòd dedita Mens eſt,
Corpore cum reliquo pugnam, cædeſque petiſſit;
Nec tenet, amiſſam lævam cum tegmine ſæpe
Inter equos abſtraxe rotas, falceſque rapaces;
Nec cecidiſſe alius dextram, cùm ſcandit, & inſtat.
Indè alius conatur adempto ſurgere crure,
Cùm digitos agitat propter moribundus humi pes:
Et caput abſciſſum calido, viventeque trunco,
Servat humi voltum vitalem, oculoſque patentes,
Donec reliquias Animaï reddidit omnes.
Quin etiam tibi ſi linguâ vibrante minantis
Serpentis caudam procerò corpore utrinque
Sit libitum in multas partes diſcindere ferro,
Omnia jam ſeorsum cernes amciſa recenti
Volnere tortari, & terram conſpergere tabo;

Ipſam ſeque retro partem petere ore priorem ;
Volneris ardenti ut morſu premat icta dolore.
Omnibus eſſe igitur totas dicemus in illis
Particulis Animas ? At eâ ratione ſequetur,
Unam animantem Animas habuiſſe in corpore multas.
Ergò diviſa eſt ea, quæ fuit una ſimul cum
Corpore : quapropter mortale utrumque putandū eſt,
In multas quoniam partes diſcinditur æquè.

Præterea, ſi immortalis natura Animaï
Conſtat, & in corpus naſcentibus inſinuatur ;
Cur ſuper anteactam ætatem meminiſſe nequimus,
Nec veſtigia geſtarum rerum ulla tenemus ?
Nam ſi tantopere eſt Animi mutata poteſtas,
Omnis ut actarum exciderit retinentia rerum :
Non, ut opinor, id ab letho jam longiter errat.
Quapropter fateare neceſſe eſt, quæ fuit antè,
Interiiſſe, &, quæ nunc eſt, nunc eſſe creatam.

Præterea, ſi jam perfecto corpore nobis
Inferri ſolita eſt Animi vivata poteſtas,
Tum cùm gignimur, & vitæ cùm limen inimus ;
Haud ita conveniebat, uti cum corpore, & unà
Cum membris videatur in ipſo ſanguine crèſſe :
Sed velut in caveâ, per ſe ſibi vivere ſolam
Convenit, ut ſenſu corpus tamen affluat omne.
Quare etiam atque etiam nec originis eſſe putandū eſt
Expertes Animas, nec lethi lege ſolutas.
Nam neque tantopere adnecti potuiſſe putandum eſt
Corporibus noſtris extrinſecùs inſinuatas :
Quod fieri totum contrà manifeſta docet res.
Namque ita connexa eſt per venas, viſcera, nervos,
Oſſaque, uti dentes quoque ſenſu participentur :
Morbus ut indicat, & gelidaï ſtringor aquaï ;
Et lapis oppreſſus ſubitis è frugibus aſper.

Nec, tam contextæ cùm ſint, exire videntur
Incolumes poſſe, & ſalvas exſolvere ſeſe
Omnibus è nervis, atque offibus, articuliſque.

Quòd ſi fortè putas extrinſecùs inſinuatam
Permanare Animam nobis per membra ſolere;
Tantò quæque magis cum corpore fuſa peribit.
Quod permanat enim, diſſolvitur: interit ergò.
Diſpertitur enim per caulas corporis omnes.
Ut cibus in membra atque artus cùm diditur omnes;
Diſperit, atque aliam naturam ſufficit ex ſe:
Sic Anima, atque Animus, quamvis integra receſſit in
Corpus eunt, tamen in manando diſſolvuntur,
Dum quaſi per caulas omnes diduntur in artus
Particulæ, quibus hæc Animi natura creatur:
Quæ nunc in noſtro dominatur corpore, nata
Ex illâ, quæ tunc peritat partita per artus.
Quapropter neque natali privata videtur
Eſſe die natura Animæ, neque funeris expers.

Semina præterea ſinquuntur, necne Animai
Corpore in exanimo? quòd ſi linquuntur, & inſunt,
Haud erit, ut meritò immortalis poſſit haberi,
Partibus amiſſis quoniam libata receſſit.
Sin ita ſinceris membris ablata profugit,
Ut nullas partes in corpore liquerit ex ſe:
Unde cadavera rancenti jam viſcere vermes
Expirant? atque unde animantum copia tanta
Exos, & exſanguis tumidos perfluctuat artus?

Quòd ſi fortè Animas extrinſecùs inſinuari
Vermibus, & privas in corpora poſſe venire
Credis; nec reputas cur millia multa Animarum
Conveniant, unde una receſſerit: hoc tamen eſt ut
Quærendum videatur, & in diſcrimen agendum,

Utrùm tandem Animæ venentur ſemina quæque
Vermiculorum, ipſæque ſibi fabricentur, ubi ſin
An jam corporibus perfectis inſinuentur.
At neque, cur faciant ipſæ, quareve laborent,
Dicere ſuppeditat; neque enim, ſine corpore cùm
Sollicitæ volitant morbis, algoque, fameque.
Corpus enim magis his vitiis adfine laborat;
Et mala multa Animus contagi fungitur ejus.
Sed tamen his eſto quamvis facere utile corpus,
Quod ſubeant: at quâ poſſint, via nulla videtur.
Haud igitur faciunt Animæ ſibi corpora, & artu
Nec tamen eſt, ut jam perfectis inſinuentur
Corporibus; neque enim poterunt ſubtiliter eſſe
Connexæ, neque conſenſu contagia fient.

Denique cur acris violentia triſte Leonum
Seminium ſequitur? dolu'Volpibus, & fuga Cer
A patribus datur, & patrius pavor incitat artus?
Et jam cætera de genere hoc, cur omnia membri
Ex ineunte ævo ingeneraſcunt, inque genuntur;
Si non certa ſuo quia ſemine, ſeminioque
Vis Animi pariter creſcit cum corpore toto?
Quòd ſi immortalis foret, & mutare ſoleret
Corpora, permiſtis animantes moribus eſſent:
Effugeret canis Hyrcano de ſemine ſæpe
Cornigeri incurſum Cervi, tremeretque per aura
Aëris Accipiter fugiens veniente Columbâ:
Deſiperent homines, ſaperent fera fæcla ferarum.

Illud enim falsâ fertur ratione, quod aiunt,
Immortalem Animam mutato corpore flecti.
Quod mutatur enim, diſſolvitur; interit ergò.
Trajiciuntur enim partes, atque ordine migrant.
Quare diſſolvi quoque debent poſſe per artus,
Denique ut intereant unà cum corpore cuncta.

Sin Animas hominum dicent in corpora ſemper
Ire humana; tamen quæram cur è ſapienti
Stulta queat fieri, nec prudens ſit puer ullus;
Nec tam doctus equæ pullus, quàm fortis equi vis;
Si non certa ſuo quia ſemine, ſeminioque
Vis Animi pariter creſcit cum corpore toto.
Scilicet in tenero teneraſcere corpore mentem
Non fugient; quod ſi jam ſit, fateare neceſſe eſt,
Mortalem eſſe Animam, quoniam mutata per artus
Tantopere amittit vitam, ſenſumque priorem.

Quove modo poterit pariter cum corpore quoque
Confirmata cupitum ætatis tangere florem
Vis Animi, niſi erit conſors in origine primâ?
Quidve foràs ſibi vult membris exire ſenectis?
An metuit concluſa manere in corpore putri,
Et domus ætatis ſpatio ne feſſa vetuſto
Obruat? at non ſunt immortali ulla pericla.

Denique connubia ad Veneris, partuſque ferarum
Eſſe Animas præſtò, deridiculum eſſe videtur;
Et ſpectare immortales mortalia membra
Innumero numero, certareque præproperanter
Inter ſe, quæ prima, potiſſimaque inſinuetur:
Si non fortè ita ſunt Animarum fœdera pacta,
Ut, quæ prima volans advenerit, inſinuetur
Prima, neque inter ſe contendant viribus hilum.

Denique in æthere non arbor, non æquore in alto
Nubes eſſe queunt, nec piſces vivere in arvis,
Nec cruor in lignis, nec ſaxis ſuccus ineſſe.
Certum ac diſpoſitum eſt, ubi quidquid creſcat, & inſit
Sic Animi natura nequit ſine corpore oriri
Sola, neque à nervis, & ſanguine longiùs eſſe.
Hoc ſi poſſet enim, multò priùs ipſa Animi vis

In capite, aut humeris, aut imis calcibus esse
Posset, & innasci quâvis in parte soleret:
Tandē in eodem homine, atque in eodem vase maneret.
Quod quoniā in nostro quoque constat corpore certū,
Dispositumque videtur, ubi esse, & crescere possit
Seorsum Anima, atque Animus: tantò magis inficiandū
Totum posse extra corpus durare, genique.
Quare, corpus ubi interiit, periisse necesse est
Confiteare Animam distractam in corpore toto.

Quippe etenim mortale æterno jungere, & unà
Consentire putare, & fungi mutua posse,
Desipere est. Quid enim diversius esse putandum est,
Aut magis inter se disjunctum, discrepitansque,
Quàm mortale quod est, immortali, atque perenni
Junctum in concilio sævas tolerare procellas?

Præterea, quæcunque manent æterna, necesse est,
Aut quia sunt solido cum corpore, respuere ictus,
Nec penetrare pati sibi quidquam, quod queat arctas
Dissociare intùs partes; ut Materiai
Corpora sunt, quorum naturam ostendimus antè:
Aut ideò durare ætatem posse per omnem,
Plagarum quia sunt expertia; sicut Inane est,
Quod manet intactum, neque ab ictu fungitur hilum:
Aut ideò, quia nulla loci sit copia circùm,
Quò quasi res possint discedere, dissolvique;
Sicut Summarum Summa est æterna; neque extrà
Quis locus est, quò diffugiat, neque corpora sunt, quæ
Possint incidere, & validâ dissolvere plagâ.
At neque, uti docui, solido cum corpore mentis
Natura est; quoniam admistum est in rebus Inane:
Nec tamen est ut Inane: neque autem corpora desunt,
Ex infinito quæ possint fortè coorta
Prorsùs hanc mentis violento turbine molem,

Aut aliam quamvis cladem importare pericli;
Nec porrò natura loci, ſpatiumque profundi
Deficit, expergi quò poſſit vis Animaï,
Aut aliâ quâvis poſſit vi pulſa perire:
Haud igitur lethi præcluſa eſt janua Menti.

Quòd ſi fortè ideò magis immortalis habenda eſt,
Quòd lethalibus ab rebus munita teneatur:
Aut quia non veniunt omninò aliena ſalutis;
Aut quia quæ veniunt, aliquâ ratione recedunt
Pulſa priùs, quàm, quid noceant, ſentire queamus;
Scilicet à verâ longè ratione remotum eſt.
Præter enim quàm quòd morbis tum corporis ægrit,
Advenit id, quod eam de rebus ſæpe futuris
Macerat; inque metu malè habet, curiſque fatigat;
Præteritiſque admiſſa annis peccata remordent.
Adde furorem Animi proprium, atque oblivia rerũ;
Adde quòd in nigras lethargi mergitur undas.

Nil igitur mors eſt, ad nos neque pertinet hilum;
Quandoquidem natura Animi mortalis habetur;
Et velut anteacto nil tempore ſenſimus ægri,
Ad conſligendum venientibus undique Pœnis,
Omnia cùm belli trepido concuſſa tumultu
Horrida contremuêre ſub altis ætheris auris,
In dubioque fuit ſub utrorum regna cadendum
Omnibus humanis eſſet, terrâque marique.
Sic ubi non erimus, cùm corporis atque Animaï
Diſcidium fuerit, quibus è ſumus unicer apti,
Scilicet haud nobis quidquam, qui non erimus tum,
Accidere omninò poterit, ſenſumque movere:
Non ſi terra mari miſcebitur, & mare cœlo.

Et ſi jam noſtro ſentit de corpore, poſtquam
Diſtracta eſt Animi natura, Animæque poteſtas;

Nil tamen hoc ad nos, qui cœtu conjugioque
Corporis, atque Animæ conſiſtimus uniter apti.
Nec, ſi materiam noſtram conlegerit ætas
Poſt obitum, rurſumque redegerit, ut ſita nunc eſt;
Atque iterum nobis fuerint data lumina vitæ;
Pertineat quidquam tamen ad nos id quoque factum,
Interrupta ſemel cùm ſit repetentia noſtra.
Et nunc nil ad nos de nobis attinet, antè
Qui fuimus; nec jam de illis nos afficit angor,
Quos de materiâ noſtrâ nova proferet ætas.
Nam cùm reſpicias immenſi temporis omne
Præteritum ſpatium, tum motus materiaï
Multimodi quàm ſint; facilè hoc adcredere poſſis,
Semina ſæpe in eòdem, ut nunc ſunt, ordine poſta:
Nec memori tamen id quimus deprendere mente.
Inter enim jecta eſt vitaï pauſa, vagèque
Deerrârunt paſſim motus ab ſenſibus omnes.
Debet enim, miſerè quoi fortè ægrèque futurum eſt,
Ipſe quoque eſſe in eo tum tempore, cùm malè poſſit
Accidere. At quoniam mors eximit im, prohibetque
Illum, cui poſſint incommoda conciliari
Hæc eadem, in quibus & nunc nos ſumus, antè fuiſſe:
Scire licet nobis nihil eſſe in morte timendum;
Nec miſerum fieri, qui non eſt, poſſe; neque hilum
Differre, an nullo fuerit jam tempore natus,
Mortalem vitam mors cui immortalis ademit.

Proinde ubi ſe videas hominem indignarier ipſum
Poſt mortem fore, ut aut putreſcat corpore poſito,
Aut flammis interfiat, maliſve ferarum:
Scire licet, non ſincerum ſonere, atque ſubeſſe
Cæcum aliquem cordi ſtimulum, quamvis neget ipſe
Credere ſe quemquam ſibi ſenſum in morte futurum.
Non, ut opinor, enim dat, quod promittit; & indè
Nec radicitùs è vitâ ſe tollit, & eicit;

Sed facit eſſe ſui quiddam ſuper inſcius ipſe.
Vivus enim ſibi cùm proponit quiſque futurum,
Corpus uti volucres lacerent in morte, feræque;
Ipſe ſui miſeret: neque enim ſe vindicat hilum,
Nec removet ſatis à projecto corpore; & illud
Se fingit, ſenſuque ſuo contaminat adſtans.
Hinc indignatur ſe mortalem eſſe creatum;
Nec videt, in verâ nullum fore morte alium ſe,
Qui poſſit vivus ſibi ſe lugere peremptum,
Stanſque jacentem; nec lacerari, urive dolore.
Nam ſi in morte malum eſt, malis morſuque ferarum
Tractari; non invenio qui non ſic acerbum
Ignibus impoſitum calidis torreſcere flammis;
Aut in melle ſitum ſuffocari, atque rigere
Frigore, cùm in ſummo gelidi cubat æquore ſaxi;
Urgerive ſupernè obtritum pondere terræ.

At jam non domus accipiet te læta, neque uxor
Optima, nec dulces occurrent oſcula nati
Præripere, & tacitâ pectus dulcedine tangent.
Non poteris factis tibi fortibus eſſe, tuiſque
Præſidio: miſer! ô miſer! aiunt, omnia ademit
Una dies infeſta tibi tot præmia vitæ.
Illud in his rebus non addunt; nec tibi earum
Jam deſiderium inſidet rerum inſuper unà.
Quod bene ſi videant animo, dictiſque ſequantur;
Diſſolvant animi magno ſe angore, metuque.
Tu quidem, ut es letho ſopitus, ſic eris ævi
Quod ſupereſt, cunctis privatu' doloribus ægris:
At nos horrifico cinefactum te propè buſto
Inſatiabiliter deflebimus, æternumque
Nulla dies nobis mœrorem è pectore demet.
Illud ab hoc igitur quærendum eſt, quid ſit amari
Tantopere, ad ſomnum ſi res redit, atque quietem;
Cur quiſquam æterno poſſit tabeſcere luctu?

Hoc etiam faciunt, ubi diſcubuêre, tenentque
Pocula ſæpe homines, & inumbrant ora coronis,
Ex animo ut dicant: brevis hic eſt fructus homullis;
Jam fuerit, neque poſt unquam revocare licebit.
Tanquam in morte mali cumprimis hoc ſit eorum
Quòd ſitis exurat miſeros atque arida torreat,
Aut aliæ cujus deſiderium inſideat rei.
Nec ſibi enim quiſquam tum ſe, vitamque requirit,
Cùm pariter mens & corpus ſopita quieſcunt.
Nam licet æternum per nos ſic eſſe ſoporem,
Nec deſiderium noſtri nos adigit ullum;
Et tamen haudquaquam noſtros tunc illa per artus
Longè ab ſenſiferis primordia motibus errant,
Quin conreptus homo ex ſomno ſe conligit ipſe.
Multò igitur mortem minùs ad nos eſſe putandum,
Si minùs eſſe poteſt, quàm quòd nihil eſſe videmus.
Major enim turbæ disjectus materiaï
Conſequitur letho, nec quiſquam expergitus exſtat,
Frigida quem ſemel eſt vitaï pauſa ſecuta.

Denique ſi vocem rerum Natura repentè
Mittat, & hoc aliquoi noſtrûm ſic increpet ipſa:
Quid tibi tantopere eſt, Mortalis, quòd nimis ægris
Luctibus indulges? quid mortem congemis, ac fles?
Nam ſi grata fuit tibi vita anteacta, priorque;
Et non omnia, pertuſum congeſta quaſi in vas,
Commoda perfluxêre, atque ingrata interiêre:
Cur non, ut plenus vitæ conviva, recedis,
Æquo animoque capis ſecuram, ſtulte, quietem?
Sin ea, quæ fructus cunque es, periêre profuſa,
Vitaque in offenſu eſt: cur amplius addere quæris,
Rurſum quod pereat malè, & ingratum occidat omne?
Nec potiùs vitæ finem facis, atque laboris?
Nam tibi præterea quod machiner, inveniamque

Quod

Quod placeat, nihil eſt; eadem ſunt omnia ſemper.
Si tibi non annis corpus jam marcet, & artus
Confecti languent: eadem tamen omnia reſtant,
Omnia ſi pergas vivendo vincerere ſæcla;
Atque etiam potiùs, ſi nunquam ſis moriturus.
Quid reſpondeamus, niſi juſtam intendere litem
Naturam, & veram verbis exponere cauſam?

At qui obitum lamentetur miſer ampliùs æquo;
Non meritò inclamet magis, & voce increpet acri?
Aufer ab hinc lacrimas, barathro, & cōpeſce querelas.
Grandior hic verò ſi jam, ſeniorque queratur:
Omnia perfructus vitaï præmia, marces?
Sed quia ſemper aves, quod abeſt, præſentia temnis;
Imperfecta tibi elapſa eſt, ingrataque vita,
Et nec opinanti mors ad caput adſtitit antè,
Quàm ſatur, ac plenus poſſis diſcedere rerum.
Nunc aliena tuâ tamen ætate omnia mitte;
Æquo animoque, agedū, jam aliis concede: neceſſe eſt.
Jure, ut opinor, agat, jure increpet, inciletque.
Cedit enim rerum novitate extruſa vetuſtas
Semper; & ex aliis aliud reparare neceſſe eſt:
Nec quidquam in barathrum, nec tartara decidit atra.
Materies opus eſt ut creſcant poſtera ſæcla:
Quæ tamen omnia te, vitâ perfuncta, ſequentur.
Nec minùs ergò ante hæc, quàm nunc, cecidêre, cadentque.
Sic alid ex alio nunquam deſiſtet oriri,
Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.

Reſpice item quàm nil ad nos anteacta vetuſtas
Temporis æterni fuerit, quàm naſcimur antè.
Hoc igitur ſpeculum nobis Natura futuri
Temporis exponit. Poſt mortem denique noſtram
Num quid ibi horribile apparet; num triſte videtur

Quidquam? nonne omni ſomno ſecurius exſtat?

Atque ea nimirum, quæcunque Acherunte profundo
Prodita ſunt eſſe, in vitâ ſunt omnia nobis.
Nec miſer impendens magnum timet aëre ſaxum
Tantalus, ut fama eſt, caſsâ formidine torpens:
Sed magis in vitâ Divûm metus urget inanis
Mortales, caſumque timent, quemcunque ferat Fors.

Nec Tityum volucres ineunt Acherunte jacentem:
Nec, quod ſub magno ſcrutentur pectore, quidquam
Perpetuam ætatem poterunt reperire profectò,
Quamlibet immani projectu corporis exſtet,
Qui non ſola novem diſpenſis jugera membris
Obtineat, ſed qui terrai totius orbem:
Non tamen æternum poterit perferre dolorem;
Nec præbere cibum proprio de corpore ſemper.
Sed Tityus nobis hic eſt, in amore jacentem
Quem volucres lacerant, atque exeſt anxius angor;
Aut aliâ quâvis ſcindunt cuppedine curæ.

Siſyphus in vitâ quoque nobis ante oculos eſt;
Qui petere à populo faſces, ſævaſque ſecures
Imbibit, & ſemper victus, triſtiſque recedit.
Nam petere imperiû, quod inane eſt, nec datur unquâ;
Atque in eo ſemper durum ſufferre laborem:
Hoc eſt adverſo nixantem trudere monte
Saxum, quod tamen à ſummo jam vertice rurſum
Volvitur, & plani raptim petit æquora campi.

Deinde Animi ingratam naturam paſcere ſemper;
Atque explere bonis rebus, ſatiareque nunquam;
Quod faciunt nobis annorum tempora, circùm
Cùm redeunt, fœtuſque ferunt, varioſque lepores;
Nec tamen explemur vitai fructibus unquam;

Hoc, ut opinor, id eſt, ævo florente puellas,
Quod memorant, laticem pertuſum congerere in vas,
Quod tamen expleri nullâ ratione poteſtur.

Cerberus & Furiæ jam verò, & lucis egenus
Tartarus, horriferos eructans faucibus æſtus,
Hæc neque ſunt uſquam, neque poſſunt eſſe profectò.
Sed metus in vitâ pœnarum pro malefactis
Eſt inſignibus inſignis, ſceleriſque luela
Carcer, & horribilis de ſaxo jactu' deorſum,
Verbera, carnifices, robur, pix, lamina, tædæ.
Quæ tamen & ſi abſunt: at mens ſibi conſcia facti
Præmetuens, adhibet ſtimulos, torretque flagellis;
Nec videt interea, qui terminus eſſe malorum
Poſſit, nec quæ ſit pœnarum denique finis;
Atque eadē metuit, magis hæc ne in morte graveſcant:
Hinc Acheruſia fit ſtultorum denique vita.

Hoc etiam tibi tute interdum dicere poſſis:
Lumina ſis oculis etiam bonus Ancu' reliquit,
Qui melior multis, quàm tu, fuit, improbe, rebus.
Indè alii multi Reges, rerumque potentes
Occiderunt, magnis qui gentibus imperitârunt.

Ille quoque ipſe, viam qui quondā per mare magnū
Stravit, in terque dedit legionibus ire per alum,
Ac pedibus ſalſas docuit ſuper ire lacunas,
Et contempſit, aquis inſultans, murmura ponti,
Lumine adempto, animam moribundo corpore fudit.

Scipiades, belli fulmen, Carthaginis horror,
Oſſa dedit terræ, proinde ac famul infimus eſſet.

Adde repertores doctrinarum, atque leporum:
Adde Heliconiadum comites; quorum unus Homerus

Sceptra potitus, eâdem aliis sopitu' quiete est.

Denique Democritum postquam matura vetustas
Admonuit memorem motus languescere mentis,
Sponte suâ letho caput obvius obtulit ipse.

Ipse Epicurus obit decurso lumine vitæ;
Qui genus humanum ingenio superavit, & omnes
Præstinxit stellas exortus, uti æetherius Sol.

Tu verò dubitabis, & indignabere obire,
Mortua quoi vita est propè jam vivo, atque videnti?
Qui somno partem majorem conteris ævi?
Et vigilans stertis, nec somnia cernere cessas,
Sollicitamque geris cassâ formidine mentem?
Nec reperire potes, quid sit tibi sæpe mali, cùm
Ebrius urgeris multis miser undique curis,
Atque animi incerto fluitans errore vagaris?

Si possent homines, proinde ac sentire videntur
Pondus inesse animo, quod se gravitate fatiget,
Et quibus id fiat causis cognoscere, & unde
Tanta mali tanquam moles in pectore constet:
Haud ita vitam agerent, ut nunc plerumque videmus,
Quid sibi quisque velit, nescire, & quærere semper,
Commutare locum, quasi onus deponere possit.

Exit sæpe foràs magnis ex ædibus ille,
Esse domi quem pertæsum est, subitòque revertit:
Quippe foris nihilò meliùs qui sentiat esse.
Currit agens mannos ad villam hic præcipitanter,
Auxilium tectis quasi ferre ardentibus instans:
Oscitat extemplò, tetigit cùm limina villæ;
Aut abit in somnum gravis, atque oblivia quærit;
Aut etiam properans urbem petit, atque revisit.

Hoc ſe quiſque modò fugit: at, quem ſcilicet, ut fit,
Effugere haud potis eſt, ingratis hæret, & angit
Propterea, morbi quia cauſam non tenet æger:
Quam bene ſi videat, jam rebus quiſque relictis
Naturam primùm ſtudeat cognoſcere rerum,
Temporis æterni quoniam, non unius horæ,
Ambigitur ſtatus, in quo ſit mortalibus omnis
Ætas poſt mortem, quæ reſtat cunque, manenda.

Denique tantopere in dubiis trepidare periclis,
Quæ mala nos ſubigit vitaï tanta cupido?
Certa quidem finis vitæ mortalibus adſtat;
Nec devitari lethum pote, quin obeamus.

Præterea, verſamur ibidem, atque inſumus uſque;
Nec nova vivendo procuditur uſſa voluptas.
Sed dum abeſt, quod avemus, id exſuperare videtur
Cætera: poſt aliud, cùm contigit illud, avemus;
Et ſitis æqua tenet vitaï ſemper hiantes;
Poſteraque in dubio eſt fortunam quam vehat ætas,
Quidve ferat nobis caſus, quive exitus inſtet.

Nec prorſum, vitam ducendo, demimus hilum
Tempore de mortis; nec delibrare valemus,
Quò minùs eſſe diu poſſimus morte perempti.
Proinde licet quotvis vivendo condere ſæcla;
Mors æterna tamen nihilominùs illa manebit:
Nec minùs ille diu jam non erit, ex hodierno
Lumine qui finem vitaï fecit; & ille,
Menſibus atque annis qui multis occidit antè.

Finis Libri Tertii.

ARGUMENTUM

LIBRI QUARTI.

QUA ſuprà libro primo uſus eſt comparatione Lucretius, ut Memmii ſui animum tantiſper à contentione relaxaret, eâdem hunc librum quartum auſpicatur, ut auditorem ſibi docilem reddat & attentum. Deinde libri hujus proponit argumentum, quod ex induſtriâ cum ſuperioribus connectit. Cùm enim primo & ſecundo libro abundè docuerit, quæ & qualia ſint rerum *Primordia*, quibus figuris diſtincta, quo motu ferantur, ac cæteras res procreent; libro verò tertio Animæ atque Animi, tanquam præcipuarum creaturarum, naturam fuſiùs explicaverit; meritò ſanè hanc aliam ſubnectit diſputationem de ſenſibus, tùm corporis,

tùm animi. Quam diſputationem ut ex ordine abſolvat, à Simulacris exorditur, quibus omninò fieri ſenſationem contendit.

Docet itaque I. è rerum ſupremo colore ſeu corpore cœca emitti *Simulacra*, quæ paſſim per aëra volitent, nec ſub viſum cadant, niſi ab æquore ſpeculorum aut aquarum repulſa. Ea porrò Simulacra tenuiſſima & ſubtiliſſima eſſe vult; quorum duplex diſtinguit genus: alterum, eorum quæ ſponte ſuâ generentur in aëre, qualia nonnunquam videmus fieri in nubibus, quæ modò Gigantum, modò montium aut belluarum imagines imitantur: alterum, eorum quæ cadunt è rerum ſuperficie, quaſi ſpolia ſeu tenues exuviæ; quæ citò generentur, celeriterque ferantur, æquè ac Solis lumen per totum aëra procreatum ſpargitur.

II. Quia *Viſus* omnium ſenſuum primus habetur, ab eo exorditur, quem ex *Simulacrorum* ſeu *Imaginum* incurſu

fieri docet, ſicut cæteri ſenſus advenientibus extrinſecùs corpuſculis fieri ſolent. Interim autem explicat ea omnia quæ ad Visûs cauſas ſpectant; variaque de Viſu problemata proponit, quæ ritè ſolvit & explicat.

III. Hinc arguit non falſos aut fallaces, ſed certos ac veros eſſe ſenſus, à quibus ipſa vera ratio omnis ducatur, & in quibus tota prima fides innitatur.

IV. His ita de Viſu diſputatis, docet de cæteris ſenſibus; ac primùm Vocem ac Sonum corporeas eſſe Imagines, quæ aurem pariter feriant, & auditum faciant. Vocis naturam ac formaturam explicat. Cur eadem vox percipiatur à multis, rationem reddit. Quid ſit Echo, quomodò fiat: deinde de Sapore & Guſtu, de Odore & Olfactu docet. Quid nempe ſit Sapor, quid Odor; & cur ab omnibus non ſentiantur. Cur cibus idem, aliis dulcis, aliis amarus fiat. Cur odor alius aliis ſit magis aptus, &c.

V. De Imaginatione, Cogitatione

ac

ac Intellectione agit, quas per tenuiſſima rerum Simulacra, ſeu Imagines, quæ in mentem incurrant, fieri pariter ait. Indè varia de Cogitationibus problemata proponit & explicat. Cur v. g. videamur in ſomnis videre illos qui jam mortui ſunt: cur Simulacra rerum ſeu Imagines videantur nobis morari, dum cogitamus ea: cur ſubitò quiſque cogitat quæ lubuerit: cur in ſomnis cernimur moveri.

VI. Interim docet priùs linguam, oculos, aures, cæteraque membra ac ſenſus eſſe nata, quàm eorum uſum: ſecus verò in artificioſis rebus, quæ pendent ex prævisâ indigentiâ. Rationem reddit etiam, cur cibum ac potum quærant ſibi animalia: cur progrediamur ad libitum: cur variè flectamus membra; & quid corporis noſtri molem agat & impellat.

VII. Denique de ſomno ac ſomniis ad finem uſque libri hujus agit; imprimiſque docet, quâ ratione fiat ſomnus.

in nobis & in cæteris animantibus. Somniorum varias aſſignat cauſas. Pudori non conſuluit Lucretius, plurima de Venereis rebus ſomnia deſcribens.

Frans van Mieris inv. et del. IV. Cl. Duflos Sculp.

UNIV. OF MICH.

TITI

LUCRETII CARI

DE

RERUM NATURA

LIBER QUARTUS.

AVIA Pieridum peragro loca, nullius antè
Trita solo; juvat integros accedere fontes,
Atque haurire; juvatque novos decerpere flores,
Insignemque meo capiti petere indè coronam,
Unde priùs nulli velârint tempora Musæ.
Primùm, quòd magnis doceo de rebus, & arctis
Religionum animos nodis exsolvere pergo:
Deinde, quòd obscurâ de re tam lucida pango
Carmina, Musæo contingens cuncta lepore:
Id quoque enim non ab nullâ ratione videtur.

Nam veluti pueris abſinthia tetra medentes
Cùm dare conantur, priùs oras pocula circum
Contingunt mellis dulci, flavoque liquore,
Ut puerorum ætas improvida ludificetur
Labrorum tenus; interea perpotet amarum
Abſinthi laticem, deceptaque non capiatur;
Sed potiùs tali tactu recreata valeſcat:
Sic ego nunc, quoniam hæc ratio plerumque videt
Triſtior eſſe, quibus non eſt tractata, retroque
Volgus abhorret ab hâc; volui tibi ſuaviloquenti
Carmine Pierio rationem exponere noſtram,
Et quaſi Muſeo dulci contingere melle;
Si tibi fortè animum tali ratione tenere
Verſibus in noſtris poſſem, dum perſpicis omnem
Naturam rerum, ac perſentis utilitatem.

Sed quoniam docui, cunctarum exordia rerum
Qualia ſint, & quàm variis diſtantia formis
Sponte ſuâ volitent æterno percita motu;
Quoque modo poſſint res ex his quæque creari;
Atque Animi quoniam docui natura quid eſſet,
Et quibus è rebus cum corpore compta vigeret,
Quove modo diſtracta rediret in ordia prima:
Nunc agere incipiam tibi, quod vehementer ad has
Attinet, eſſe ea, quæ rerum ſimulacra vocamus:
Quæ quaſi membranæ ſummo de corpore rerum
Dereptæ volitant ultro citroque per auras;
Atque eadem nobis vigilantibus obvia mentes
Terrificant; atque in ſomnis, cùm ſæpe figuras
Contuimur miras, ſimulacraque luce carentum,
Quæ nos horrificè languentes ſæpe ſopore
Excierunt: ne fortè Animas Acherunte reamur
Effugere, aut Umbras inter vivos volitare;
Neve aliquid noſtri poſt mortem poſſe relinqui,
Cùm corpus ſimul, atque Animi natura perempta,

In ſua diſceſſum dederint primordia quæque.

Dico igitur, rerum effigias, tenuesque figuras
Mittier ab rebus, ſummo de corpore earum:
Quæ quaſi membrana, vel cortex nominitanda eſt,
Quòd ſpeciem, ac formam ſimilem gerit ejus imago,
Quojuſcunque cluet de corpore fuſa vagari.

Id licet hinc quamvis hebeti cognoſcere corde.
Principiò, quoniam mittunt in rebus apertis
Corpora res multæ, partim diffuſa ſolutè,
Robora ceu fumum mittunt, igneſque vaporem;
Et partim contexta magis, condenſaque, ut olim
Cùm veteres ponunt tunicas æſtate cicadæ,
Et vituli cùm membranas de corpore ſummo
Naſcentes mittunt, & item cùm lubrica ſerpens
Exuit in ſpinis veſtem: nam ſæpe videmus
Illorum ſpoliis vepres volitantibus auctas.
Hæc quoniam fiunt, tenuis quoque debet imago
Ab rebus mitti ſummo de corpore earum.
Nam cur illa cadant magis, ab rebuſque recedant,
Quàm quæ tenuia ſunt, hiſcendi eſt nulla poteſtas,
Præſertim cùm ſint in ſummis corpora rebus
Multa minuta, jaci quæ poſſint ordine eodem
Quo fuerint, veterem & formæ ſervare figuram;
Et multò citiùs, quantò minùs endopediri
Pauca queunt, & ſunt in primâ fronte locata.

Nam certè jaci, atque emergere multa videmus
Non ſolùm ex alto, penitùſque, ut diximus antè,
Verùm de ſummis ipſum quoque ſæpe colorem;
Et volgò faciunt id lutea, ruſſaque vela,
Et ferrugina, cùm magnis intenta Theatris,
Per malos volgata, trabeſque trementia flutant.
Namque ibi conſeſſum caveai ſubter, & omnem

Scenaï ſpeciem, Patrum, Matrumque, Deorumque,
Inficiunt, coguntque ſuo fluitare colore:
Et quantò circum magè ſunt incluſa Theatri
Mœnia, tam magis hæc intùs perfuſa lepore
Omnia conrident, conreptâ luce diei.
Ergò lintea de ſummo cùm corpore fucum
Mittunt, effigias quoque debent mittere tenues
Res quæque; ex ſummo quoniam jaculantur utræque.
Sunt igitur jam formarum veſtigia certa,
Quæ volgò volitant, ſubtili prædita filo,
Nec ſingillatim poſſunt ſecreta videri.

Præterea, omnis odos, fumus, vapor, atque alia res
Conſimiles, ideò diffuſæ rebus abundant,
Ex alto quia dum veniunt intrinſecùs ortæ,
Scinduntur per iter flexum; nec recta viarum
Oſtia ſunt, quà contendunt exire coortæ.
At contrà tenuis ſummi membrana coloris
Cùm jacitur, nihil eſt, quod eam diſcerpere poſſit;
In promptu quoniam eſt: in primâ fronte locata.

Poſtremò in ſpeculis, in aquâ, ſplendoreque in omni
Quæcunque apparent nobis ſimulacra, neceſſe eſt,
Quandoquidem ſimili ſpecie ſunt prædita rerum,
Eſſe in imaginibus miſſis conſiſtere eorum.
Nam cur illa cadant magis, ab rebuſque recedant
Corpora, res multæ quæ mittunt corpore aperto,
Quàm quæ tenuia ſunt, hiſcendi eſt nulla poteſtas.

Sunt igitur tenues formarum, conſimileſque
Effigiæ, ſingillatim quas cernere nemo
Cùm poſſit, tamen affiduo crebroque repulſu
Rejectæ, reddunt ſpeculorum ex æquore viſum;
Nec ratione aliâ ſervari poſſe videntur
Tantopere, ut ſimiles reddantur quoique figuræ.

Nunc age, quàm tenui naturâ conſtet imago,
Percipe; & imprimis quoniam primordia tantùm
Sunt infra noſtros ſenſus, tantòque minora,
Quàm quæ primùm oculi cœptant non poſſe tueri,
Nunc tamen id quoque uti confirmem, exordia rerum
Cunctarum quàm ſint ſubtilia, percipe paucis.

Primùm animalia ſunt jam partim tantula, eorum
Tertia pars nullâ ut poſſit ratione videri.
Horum inteſtinum quodvis quale eſſe putandum eſt?
Quid cordis globus, aut oculi? quid membra? quid artus?
Quantula ſunt? quid præterea primordia quæque,
Unde Anima, atque Animi conſtet natura neceſsù eſt?
Nonne vides, quàm ſint ſubtilia, quàmque minuta?

Præterea, quæcunque ſuo de corpore odorem
Exſpirant acrem, panaces, abſinthia tetra,
Abrotonique graves, & triſtia centaurea;
Horum unum quodvis leviter ſi fortè ciebis,
Quamprimùm noſcas rerum ſimulacra vagare
Multa modis multis, nullâ vi, caſſaque ſenſu.
Quorum quantula pars ſit imago, dicere nemo eſt
Qui poſſit, neque eam rationem reddere dictis.

Sed ne fortè putes ea demum ſola vagare,
Quæcunque ab rebus rerum ſimulacra recedunt:
Sunt etiam, quæ ſponte ſuâ gignuntur, & ipſa
Conſtituuntur in hoc Cœlo, qui dicitur aër,
Quæ multis formata modis ſublimè feruntur;
Nec ſpeciem mutare ſuam liquentia ceſſant:
Et cujuſque modi formarum vertere in ora,
Ut nubes facilè interdum concreſcere in alto
Cernimus, & Mundi ſpeciem violare ſerenam,
Aëra mulcentes motu. Nam ſæpe gigantum

Ora volare videntur, & umbram ducere latè:
Interdum magni montes, avolſaque ſaxa
Montibus anteire, & Solem ſuccedere præter:
Indè alios trahere, atque inducere bellua nimbos.

Nunc ea quàm facili, & celeri ratione genantur;
Perpetuòque fluant ab rebus, lapſaque cedant.
Semper enim ſummum quidquid de rebus abundat,
Quod jaculentur: & hoc alias cùm pervenit in res,
Tranſit, ut imprimis veſtem: ſed in aſpera ſaxa,
Aut in materiem ut ligni pervenit, ibi jam
Scinditur, ut nullum ſimulacrum reddere poſſit.
At cùm, ſplendida quæ conſtant, oppoſita fuerunt,
Denſaque, ut imprimis ſpeculũ eſt, nihil accidit horũ
Nam neque, uti veſtem, poſſunt tranſire, neque ant
Scindi, quàm meminit lævor præſtare ſalutem.
Quapropter fit, ut hinc nobis Simulacra genantur.
Et quamvis ſubitò, quovis in tempore, quamque
Rem contra ſpeculum ponas, apparet Imago:
Perpetuò fluere ut noſcas è corpore ſummo
Texturas rerum tenues, tenueſque figuras.
Ergò multa brevi ſpatio Simulacra genuntur,
Ut meritò celer his rebus dicatur origo.

Et quaſi multa brevi ſpatio ſummittere debet
Lumina Sol, ut perpetuò ſint omnia plena:
Sic à rebus item ſimili ratione neceſſe eſt
Temporis in puncto rerum ſimulacra ferantur
Multa modis multis in cunctas undique partes:
Quandoquidem ſpeculũ queiſcunque obvertimus ori
Res ibi reſpondent ſimili formâ, atque colore.

Præterea, modò cùm fuerit liquidiſſima Cœli
Tempeſtas, perquam ſubitò fit turbida fœdè
Undique, uti tenebras omnes Acheruntа rearis

Liquiſſe, & magnas Cœli complêſſe cavernas;
Uſque adeò, tetrâ nimborum nocte coortâ,
Impendent atræ formidinis ora ſupernè.
Quorum quantula pars ſit Imago, dicere nemo eſt,
Qui poſſit, neque eam rationem reddere dictis.

Nunc age, quàm celeri motu Simulacra ferantur,
Et quæ mobilitas ollis tranantibus auras
Reddita ſit; longo ut ſpatio brevis hora teratur,
In quemcunque locum diverſo numine tendunt;
Suavidicis potiùs, quàm multis, verſibus edam:
Parvus ut eſt Cycni melior canor, ille Gruum quàm
Clamor, in ætheriis diſperſus nubibus Auſtri.

Principiò perſæpe leves res, atque minutis
Corporibus factas, celeres licet eſſe videre.
In quo jam genere eſt Solis lux, & vapor ejus,
Propterea quia ſunt è primis facta minutis:
Quæ quaſi truduntur, perque aëris intervallum
Non dubitant tranſire, ſequenti concita plagâ.
Suppeditatur enim confeſtim lumine lumen,
Et quaſi protelo ſtimulatur fulgure fulgur.
Quapropter Simulacra pari ratione neceſſe eſt
Immemorabile per ſpatium tranſcurrere poſſe
Temporis in puncto: primùm quòd parvola cauſa
Eſt, procul à tergo quæ provehat, atque propellat:
Deinde, quòd uſque adeò texturâ prædita rarâ
Mittuntur, facilè ut quaſvis penetrare queant res,
Et quaſi permanare per aëris intervallum.

Præterea, ſi quæ penitùs corpuſcula rerum
Ex alto in terras mittuntur, Solis uti lux,
Ac vapor, hæc puncto cernuntur lapſa diei
Per totum Cœli ſpatium diffundere ſeſe;
Perque volare mare, ac terras, cœlumque rigare,

Quod ſuperà eſt, ubi tam volucri hæc levitate ferũtur
Quid? quæ ſunt igitur jam primâ in fronte parata
Cùm jaciuntur, & emiſſum res nulla moratur,
Nonne vides citiùs debere, & longiùs ire,
Multiplexque loci ſpatium tranſcurrere eodem
Tempore, quo Solis pervolgant lumina cœlum?

Hoc etiam imprimis ſpecimen verum eſſe videtur
Quàm celeri motu rerum Simulacra ferantur;
Quòd ſimul ac primùm ſub divo ſplendor aquaï
Ponitur, extemplò, Cœlo ſtellante, ſerena
Sidera reſpondent in aquâ radiantia Mundi.
Jamne vides igitur, quàm puncto tempore imago
Ætheris ex oris ad terrarum accidat oras?

Quare etiã atque etiam mitti hæc fateare neceſſe eſt
Corpora, quæ feriant oculos, viſumque laceſſant:
Perpetuòque fluunt certis ab rebus odores,
Frigus ut à fluviis, calor à Sole, æſtus ab undis
Æquoris, exeſor mœrorum litora circum.
Nec variæ ceſſant voces volitare per auras.
Denique in os ſalſi venit humor ſæpe ſaporis,
Cùm mare verſamur propter; dilutaque contrà
Cùm tuimur miſceri abſinthia, tangit amaror.
Uſque adeò omnibus ab rebus res quæque fluenter
Fertur, & in cunctas dimittitur undique partes.
Nec mora, nec requies inter datur ulla fluendi:
Perpetuò quoniam ſentimus, & omnia ſemper
Cernere, odorari licet, & ſentire ſonorem.

Præterea, quoniam manibus tractata figura
In tenebris quædam, cognoſcitur eſſe eadem, quæ
Cernitur in luce, & claro candore, neceſſe eſt
Conſimili causâ tactum, viſumque moveri.
Nunc igitur, ſi quadratum tentamus, & id nos

Commovet in tenebris, in luci quæ poterit res
Accidere ad ſpeciem, quadrata niſi ejus imago?
Eſſe in Imaginibus quapropter cauſa videtur
Cernendi, neque poſſe ſine his res ulla videri.

Nunc ea, quæ dico, rerum Simulacra, feruntur
Undique, & in cunctas jaciuntur dicta partes.
Verùm nos oculis quia ſolis cernere quimus,
Propterea fit uti, ſpeciem quò vertimus, omnes
Res ibi eam contra feriant formâ, atque colore;
Et quantùm quæque à nobis res abſit, Imago
Efficit, ut videamus, & internoſcere curat.
Nam cùm mittitur, extemplò protrudit, agitque
Aëra, qui inter ſe cunque eſt, oculoſque locatus;
Iſque ita per noſtras acies perlabitur omnes,
Et quaſi perterget pupillas, atque ita tranſit.
Propterea fit, uti videamus quàm procul abſit
Res quæque; & quantò plus aëris antè agitatur,
Et noſtros oculos perterget longior aura;
Tam procul eſſe magis res quæque remota videtur.
Scilicet hæc ſummè celeri ratione geruntur,
Quale ſit ut videamus, & unà quàm procul abſit.

Illud in his rebus minimè mirabile habendum eſt,
Cur ea, quæ feriant oculos ſimulacra, videri
Singula cùm nequeant, res ipſæ perſpiciantur.
Ventus enim quoque paulatim cùm verberat, & cùm
Acre ferit frigus, non privam quamque ſolemus
Particulam venti ſentire, & frigoris ejus,
Sed magis univerſum: fieriſque perinde videmus
Corpore tum plagas in noſtro, tanquam aliquæ res
Verberet, atque ſui det ſenſum corporis extrà.
Præterea lapidem digito cùm tundimus, ipſum
Tangimus extremum ſaxi, ſummumque colorem;
Nec ſentimus eum tactu, verùm magis ipſam

Duritiem penitùs ſaxi ſentimus in alto.

Nunc age, cur ultra ſpeculum videatur Imago,
Percipe; nam certè penitùs remota videtur.
Quod genus illa, foris quæ verè tranſpiciuntur,
Janua cùm per ſe tranſpectum præbet apertum,
Multa facitque foris ex ædibus ut videantur.
Is quoque enim duplici, geminoque fit aëre viſus.
Primus enim eſt, citra poſtes qui cernitur aër;
Indè fores ipſæ dextrâ, lævâque ſequuntur;
Poſt extraria lux oculos perſerget, & aër
Alter; & illa, foris quæ verè tranſpiciuntur.
Sic ubi ſe primùm ſpeculi projecit imago,
Dum venit ad noſtras acies, protrudit, agitque
Aëra, qui inter ſe cunque eſt, oculoſque locatus;
Et facit ut priùs hunc omnem ſentire queamus,
Quàm ſpeculũ. Sed ubi ſpeculũ quoque ſenſimus ipsũ,
Continuò à nobis in id hæc, quæ fertur, imago
Pervenit, & noſtros oculos rejecta revifit;
Atque alium præ ſe propellens aëra volvit:
Et facit ut priùs hunc, quàm ſe, videamus; eòque
Diſtare à ſpeculo tantùm remota videtur.
Quare etiam atque etiam minimè mirarier eſt par
Illis, quæ reddunt ſpeculorum ex æquore viſum,
Aëribus binis, quoniam res conſit utroque.

Nunc ea, quæ nobis membrorum dextera pars eſt,
In ſpeculis fit ut in lævâ videantur, eò quòd
Planitiem ad ſpeculi veniens cùm offendit Imago,
Non convertitur incolumis; ſed recta retrorſum
Sic elliditur, ut ſi quis priùs, arida quàm fit
Cretea perſona, allidat pilæve, trabive;
Atque ea continuò rectam ſi fronte figuram
Servet, & eliſam retro ſeſe exprimat ipſa:
Fiet ut, ante oculos fuerit qui dexter, hic idem

Nunc ſit lævus, & è lævo ſit mutuà dexter.

Fit quoque, de ſpeculo in ſpeculũ ut tradatur Imago,
Quinque etiam, ſexve ut fieri ſimulacra ſuêrint.
Nam quæcunque retro parte interiora latebunt,
Indè tamen, quamvis tortè, penitùſque remota,
Omnia per flexos aditus educta licebit
Pluribus hæc ſpeculis videantur in ædibus eſſe.
Uſque adeò è ſpeculo in ſpeculum tralucet Imago:
Et cùm læva data eſt, fit rurſum ut dextera fiat:
Indè retrorſum reddit ſe, & convertit eòdem.

Quin etiam, quæcunque latuſcula ſunt ſpeculorum
Adſimili laceris flexurâ prædita noſtri,
Dextera ea propter nobis ſimulacra remittunt,
Aut quia de ſpeculo in ſpeculum transfertur Imago,
Indè ad nos eliſa bis advolat; aut etiam quòd
Circumagitur, cùm venit Imago: propterea quòd
Flexa figura docet ſpeculi convertier ad nos.

Endogredi porrò pariter ſimulacra, pedemque
Ponere nobiſcum credas, geſtumque imitari;
Propterea quia de ſpeculi quâ parte recedas,
Continuò nequeunt illinc ſimulacra reverti:
Omnia quandoquidem cogit Natura referri,
Ac reſilire, ab rebus ad æquos reddita flexus.

Splendida porrò oculi fugitant, vitantque tueri;
Sol etiam cæcat, contrà ſi tendere pergas;
Propterea quia vis magna eſt ipſius, & altè
Aëra per purum graviter ſimulacra feruntur,
Et feriunt oculos, turbantia compoſituras.
Præterea ſplendor, quicunque eſt acer, adurit
Sæpe oculos, ideò quòd ſemina poſſidet ignis
Multa, dolorem oculis quæ gignunt inſinuando,

Lurida præterea fiunt quæcunque tuentur
Arquati, quia luroris de corpore eorum
Semina multa fluunt simulacris obvia rerum;
Multaque sunt mulier in eorum denique mista,
Quæ contage sui palloribus omnia pingunt.

E tenebris autem, quæ sunt in luce, tuemur,
Propterea quia, cùm propior caliginis aër
Ater init oculos prior, & possedit apertos,
Insequitur candens confestim lucidus aër,
Qui quasi purgat eos, ac nigras discutit umbras
Aëris illius. Nam multis partibus hic est
Mobilior, multisque minutior, & magè pollens:
Qui simul atque vias oculorum luce replevit,
Atque patefecit quas antè obsederat ater;
Continuò rerum simulacra adaperta sequuntur,
Quæ sita sunt in luce, laceſſuntque ut videamus.
Quod contrà facere in tenebris à luce nequimus,
Propterea quia posterior caliginis aër
Crassior insequitur, qui cuncta foramina complet,
Obsiditque vias oculorum, ne simulacra
Possint ullarum rerum conjecta moveri.

Quadrataſque procul turres cùm cernimus urbis,
Propterea fit uti videantur sæpe rotundæ,
Angulus obtusus quia longè cernitur omnis;
Sive etiam potiùs non cernitur, ac perit ejus
Plaga, nec ad nostras acies perlabitur ictus;
Aëra per multum quia dum simulacra feruntur,
Cogit hebescere eum crebris offensibus aër.
Hinc, ubi suffugit sensum simul angulus omnis,
Fit, quasi tornata ut saxorum structa tuantur:
Non tamen ut coram quæ sunt, verèque rotunda,
Sed quasi adumbratim paulùm simulacra videntur.

Umbra videtur item nobis in Sole moveri,
Et veſtigia noſtra ſequi, geſtumque imitari;
Aëra ſi credas privatum lumine, poſſe
Indogredi, motus hominum, geſtuſque ſequentem.
Nam nihil eſſe poteſt aliud niſi lumine caſſus
Aër, id, quod nos umbram perhibere ſuemus.
Nimirum quia Terra locis ex ordine certis
Lumine privatur Solis, quàcunque meantes
Officimus, repletur item, quod liquimus ejus.
Propterea fit, uti videatur, quæ fuit umbra
Corporis, è regione eadem nos uſque ſecuta.
Semper enim nova ſe radiorum lumina fundunt;
Primaque diſpereunt, quaſi in ignem lana trahatur,
Propterea facilè & ſpoliatur lumine Terra,
Et repletur item, nigraſque ſibi abluit umbras.

Nec tamen hîc oculos falli concedimus hilum,
Nam quocunque loco ſit lux, atque umbra, tueri
Illorum eſt; eadem verò ſint lumina, necne:
Umbraque, quæ fuit hîc, eadem num tranſeat illuc,
An potiùs fiat, paulò quod diximus antè,
Hoc Animi demum ratio diſcernere debet;
Nec poſſunt oculi naturam noſcere rerum.
Proinde Animi vitium hoc oculis adfingere noli.

Quâ vehimur navi, fertur, cùm ſtare videtur:
Quæ manet in ſtatione, ea præter creditur ire;
Et fugere ad puppim colles, campique videntur,
Quos agimus præter navim, veliſque volamus.
Sidera ceſſare ætheriis adfixa cavernis
Cuncta videntur; at affiduo in ſunt omnia motu;
Quandoquidem longos obitus exorta reviſunt,
Cùm permenſa ſuo ſunt Cœlum corpore claro;
Solque pari ratione manere, & Luna videtur

In ſtatione, ea quæ ferri res indicat ipſa.
Exſtantesque procul medio de gurgite montes,
Claſſibus inter quos liber patet exitus, iidem
Apparent, & longè divolſi licèt, ingens
Inſula conjunctis tamen ex his una videtur.
Atria verſari, & circumcurſare columnæ
Uſque adeò fit uti pueris videantur, ubi ipſi
Deſierunt verti; vix ut jam credere poſſint,
Non ſupra ſeſe ruere omnia tecta minari.

Jamque rubrum tremulis jubar ignibus erigere alti
Cùm cœptat Natura, ſupràque extollere montes:
Quos tibi tum ſupra Sol montes eſſe videtur,
Cominùs ipſe ſuo contingens fervidus igni;
Vix abſunt nobis miſſus bis mille ſagittæ;
Vix etiam curſus quingentos ſæpe veruti:
Inter eos Solemque jacent immania ponti
Æquora, ſubſtrata ætheriis ingentibus oris;
Interjectaque ſunt terrarum millia multa,
Quæ variæ retinent gentes, & fæcla ferarum.
At conlectus aquæ, digitum non altior unum,
Qui lapides inter fiſtit per ſtrata viarum,
Deſpectum præbet ſub terras impete tanto,
A terris quantùm Cœli patet altus hiatus;
Nubila deſpicere, & Cœlum ut videare videre, &
Corpora mirando ſub terras abdita cœlo.

Denique ubi in medio nobis equus acer obhæſit
Flumine, & in rapidas amnis deſpeximus undas;
Stantis equi corpus tranſverſum ferre videtur
Vis, & in adverſum flumen contrudere raptim:
Et, quòcunque oculos trajecimus, omnia ferri,
Et fluere adſimili nobis ratione videntur.

Porticus æquali quamvis eſt denique ductu,
Scanſque

Stanſque in perpetuum paribus ſuffulta columnis:
Longa tamen parte ab ſummâ cùm tota videtur,
Paulatim trahit anguſti faſtigia coni,
Tecta ſolo jungens, atque omnia dextera lævis,
Donicum in obſcurum coni conduxit acumen.
In pelago nautis ex undis ortus, in undis
Sol fit uti videatur obire, & condere lumen:
Quippe ubi nil aliud niſi aquam Cœlumque tuentur,
Ne leviter credas labefactari undique ſenſus.

At maris ignaris in portu clauda videntur
Navigia, apluſtris fractis, obnitier undis.
Nam quæcumque ſupra rorem ſalis edita pars eſt
Remorum, recta eſt, & recta ſupernè guberna;
Quæ demerſa liquore obeunt, refracta videntur
Omnia converti, ſurſumque ſupina reverti;
Et reflexa propè in ſummo fluitare liquore.
Raraque per Cœlum cùm venti nubila portant
Tempore nocturno, tum ſplendida Signa videntur
Labier adversùm nubes, atque ire ſupernè
Longè aliam in partem, quàm quò ratione feruntur.
At ſi fortè oculo manus uni ſubdita, ſubter
Preſſit eum, quodam ſenſu fit, uti videantur
Omnia, quæ tuimur, fieri tum bina tuendo;
Bina lucernarum florentia lumina flammis;
Binaque per totas ædes geminare ſupellex,
Et duplices hominum facies, & corpora bina.

Denique cùm ſuavi devinxit membra ſopore
Somnus, & in ſummâ corpus jacet omne quiete,
Tum vigilare tamen nobis, & membra movere
Noſtra videmur; & in noctis caligine cæcâ
Cernere cenſemus Solem, lumenque diurnum;
Concluſoque loco cœlum, mare, flumina, montes
Mutare, & campos pedibus tranſire videmur;

Et ſonitus audire, ſevera ſilentia noctis
Undique cùm conſtent, & reddere dicta tacentes.
Cætera de genere hoc mirandè multa videmus;
Quæ violare fidem quaſi ſenſibus omnia quærunt:
Nequicquam, quoniam pars horum maxima fallit
Propter opinatus Animi, quos addimus ipſi,
Pro viſis ut ſint, quæ non ſunt ſenſibus viſa.
Nam nihil egregius, quàm res ſecernere apertas
A dubiis, Animus quas ab ſe protinùs abdit.

Denique nil ſciri ſi quis putat, id quoque neſcit,
An ſciri poſſit, quoniam nil ſcire fatetur.
Hunc igitur contra mittam contendere cauſam,
Qui capite ipſe ſuo inſtituit veſtigia retro.
Et tamen hoc quoque uti concedam ſcire: at id ipſum
Quæram, cùm in rebus veri nil viderit antè,
Unde ſciat, quid ſit ſcire, & neſcire viciſſim;
Notitiam veri quæ res, falſique crearit;
Et dubium certo quæ res differre probârit.

Invenies primis ab ſenſibus eſſe creatam
Notitiam veri, neque ſenſus poſſe refelli:
Nam majore fide debet reperier illud,
Sponte ſuâ veris quod poſſit vincere falſa.
Quid majore fide porrò, quàm ſenſus, haberi
Debet? an ab ſenſu falſo ratio orta valebit
Dicere eos contra, quæ tota ab ſenſibus orta eſt?
Qui niſi ſint veri, ratio quoque falſa ſit omnis.
An poterunt oculos aures reprehendere? an aures
Tactus? an hunc porrò tactum ſapor arguet oris?
An confutabunt nares, oculive revincent?
Non, ut opinor, ita eſt: nam ſeorsùm quoique poteſtas
Diviſa eſt; ſua vis quoique eſt: ideòque neceſſe eſt,
Quod molle, aut durũ eſt, gelidum, fervenſve, ſeorſum
Id molle aut durum, gelidum fervenſve videri;

Et seorsum varios rerum sentire colores;
Et quæcunque coloribu' sunt conjuncta, necesse est.
Seorsùs item sapor oris habet vim, seorsùs odores
Nascuntur, seorsum sonitus: ideòque necesse est
Non possint alios alii convincere sensus.
Nec porrò poterunt ipsi reprendere sese:
Æqua fides quoniam debebit semper haberi.
Proinde, quod in quoque est his visũ tempore, verũ est.

Et si non poterit ratio dissolvere causam,
Cur ea, quæ fuerint juxtim quadrata, procul sint
Visa rotunda, tamen præstat rationis egentem
Reddere mendosè causas utriusque figuræ,
Quàm manibus manifesta suis emittere quæquam;
Et violare fidem primam, & convellere tota
Fundamenta, quibus nixatur vita salusque.
Non modò enim ratio ruat omnis, vita quoque ipsa
Concidat extemplò, nisi credere sensibus ausis,
Præcipitesque locos vitare, & cætera, quæ sint,
In genere hoc fugienda; sequi, contraria quæ sint,
Illa tibi est igitur verborum copia cassa
Omnis, quæ contra sensus instructa, parata est.

Denique ut in fabricâ, si parva est regula prima,
Normaque si fallax rectis regionibus exit,
Et Libella aliquâ si ex parti claudicat hilum;
Omnia mendosè fieri, atque obstipa necessum est,
Prava, cubantia, prona, supina, atque absona tecta,
Jam ruere ut quædam videantur velle, ruantque,
Prodita judiciis fallacibus omnia primis:
Sic igitur ratio tibi rerum prava necesse est,
Falsaque sit, falsis quæcunque ab sensibus orta est.

Nunc alii sensus quo pacto quisque suam rem
Sentiat, haud quaquam ratio scrupulosa relicta est.

Principiò, auditur ſonus, & vox omnis in aures;
Inſinuata ſuo pepulère ubi corpore ſenſum.
Corpoream quoque enim vocem conſtare fatẽdum eſt;
Et ſonitum, quoniam poſſunt impellere ſenſus.
Præterradit enim vox fauces ſæpe, facitque
Aſperiora foràs gradiens arteria clamor.
Quippe per anguſtum, turbâ majore coortâ,
Ire foràs ubi cœperunt primordia vocum,
Scilicet expletis quoque janua raditur oris
Rauca ſuis, & iter lædit, quà vox it in auras.
Haud igitur dubium eſt, quin voces, verbaque cõſtent
Corporeis è principiis, ut lædere poſſint.
Nec te fallit item, quid corporis auferat, & quid
Detrahat ex hominum nervis, ac viribus ipſis
Perpetuus ſermo nigraï noctis ad umbram
Auroræ perductus ab exoriente nitore;
Præſertim ſi cum ſummo eſt clamore profuſus.
Ergò corpoream vocem conſtare neceſſe eſt,
Multa loquens quoniam amittit de corpore partem.

Aſperitas autem vocis fit ab aſperitate
Principiorum, & item lævor lævore creatur.
Nec ſimili penetrant aures primordia formâ,
Cùm tuba depreſſo graviter ſub murmure mugit,
Aut reboant raucum retrocita cornua bombum;
Vallibus & Cycni gelidis orti ex Heliconis
Cùm liquidam tollunt lugubri voce querelam.
Haſce igitur penitùs voces cùm corpore noſtro
Exprimimus, rectoque foràs emittimus ore,
Mobilis articulat verborum Dædala lingua,
Formaturaque labrorum pro parte figurat.
Atque ubi non longum ſpatium eſt, unde illa profecta
Perveniat vox quæque, neceſſe eſt verba quoque ipſa,
Planè exaudiri, diſcernique articulatim;
Servat enim formaturam, ſervatque figuram.

At ſi interpoſitum ſpatium ſit longius æquo,
Aëra per multum confundi verba neceſſe eſt,
Et conturbari vocem, dum tranſvolat auras.
Ergò fit, ſonitum ut poſſis audire, neque hilum
Internoſcere, verborum ſententia quæ ſit;
Uſque adeò confuſa venit vox, inque pedita.

Præterea, Edictum ſæpe unum perciet aures
Omnibus in populo emiſſum præconis ab ore;
In multas igitur voces vox una repentè
Diffugit, in privas quoniam ſe dividit aures,
Obſignans formam verbis, clarumque ſonorem.
At quæ pars vocum non aures accidit ipſas,
Præterlata perit, fruſtra diffuſa per auras;
Pars ſolidis adliſa locis, rejecta ſonorem
Reddit; & interdum fruſtratur imagine verbi.
Quæ bene cùm videas, rationem reddere poſſis
Tute tibi, atque aliis, quo pacto per loca ſola
Saxa pares formas verborum ex ordine reddant,
Palantes comites cùm montes inter opacos
Quærimus, & magnâ diſperſos voce cïemus.
Sex etiam, aut ſeptem loca vidi reddere voces,
Unam cùm jaceres: ita colles collibus ipſis
Verba repulſantes iterabant dicta referre.
Hæc loca capripedes Satyros, Nymphaſque tenere
Finitimi fingunt; & Faunos eſſe loquuntur,
Quorum noctivago ſtrepitu, ludoque jocanti
Affirmant volgò taciturna ſilentia rumpi,
Chordarumque ſonos fieri, dulceſque querelas,
Tibia quas fundit digitis pulſata canentum;
Et genus agricolûm latè ſentiſcere, cùm Pan
Pinea ſemiferi capitis velamina quaſſans,
Unco ſæpe labro calamos percurrit hiantes,
Fiſtula ſilveſtrem ne ceſſet fundere Muſam.
Cætera de genere hoc monſtra, ac portenta loquuntur,

Ne loca deſerta ab Divis quoque fortè putentur
Sola tenere: ideò jactant miracula dictis,
Aut aliquâ ratione aliâ ducuntur, ut omne
Humanum genus eſt avidum nimis auricularum.

Quod ſupereſt, non eſt mirandum, quâ ratione
Quæ loca per nequeunt oculi res cernere apertas,
Hæc loca per voces veniant, aureſque laceſſant,
Cùm loquimur clauſis foribus, quod ſæpe videmus
Nimirum, quia vox per flexa foramina rerum
Incolumis tranſire poteſt, ſimulacra renutant:
Perſcinduntur enim, niſi recta foramina tranant.
Qualia ſunt vitri, ſpecies quæ travolat omnis.
Præterea partes in cunctas dividitur vox,
Ex aliis aliæ quoniam gignuntur, ubi una
Diſſiluit ſemel in multas exorta; quaſi ignis
Sæpe ſolet ſcintilla ſuos ſe ſpargere in ignes.
Ergò replentur loca vocibus, abdita retro
Omnia quæ circùm fuerint, ſonituque cientur.
At ſimulacra viis directis omnia tendunt,
Ut ſunt miſſa ſemel: quapropter cernere nemo
Se ſupra potis eſt, at voces accipere extrà.
Et tamen ipſa quoque hæc, dùm tranſit clauſa viarum,
Vox obtunditur, atque aures confuſa penetrat,
Et ſonitum potiùs, quàm verba, audire videmur.

Hæc queis ſentimus ſuccum, linguæ atque palatum,
Pluſculum habent in ſe rationis, pluſque operaï.
Principiò ſuccum ſentimus in ore, cibum cùm
Mandendo exprimimus; ceu plenam ſpongiam aquaï
Si quis fortè manu premere, exſiccareque cœpit.
Indè, quod exprimimus, per caulas omne palati
Diditur, & raræ per plexa foramina linguæ.
Hæc ubi lævia ſunt manantis corpora ſucci
Suaviter attingunt, & ſuaviter omnia tractant

Humida linguaï circùm ſudantia templa.
At contrà pungunt ſenſum, lacerantque coorta,
Quantò quæque magis ſunt aſperitate repleta.
Deinde voluptas eſt è ſucco in fine palati:
Cùm verò deorſum per fauces præcipitavit,
Nulla voluptas eſt, dum diditur omnis in artus.
Nec refert quidquam, quo victu corpus alatur,
Dummodò, quod capias, concoctum didere poſſis
Artubus, & ſtomachi humectum ſervare tenorem.

Nunc aliis alius cur ſit cibus, ut videamus,
Expediam; quareve, aliis quod triſte, & amarum eſt,
Hoc tamen eſſe aliis poſſit prædulce videri.
Tantaque in his rebus diſtantia, differitaſque eſt,
Ut quod alis cibus eſt, aliis fuat acre venenum.
Eſt itaque ut ſerpens hominis contacta ſalivis
Diſperit, ac ſeſe mandendo conficit ipſa.
Præterea nobis veratrum eſt acre venenum:
At Capris adipes, & Conturnicibus auget.
Ut, quibus id fiat rebus, cognoſcere poſſis,
Principiò meminiſſe decet, quæ diximus antè,
Semina multimodis in rebus miſta teneri.
Porrò omnes, quæcunque cibum capiunt animantes,
Ut ſunt diſſimiles extrinſecùs, & generatim
Extima membrorum circumcæſura coërcet:
Proinde, & ſeminibus diſtant, variantque figuræ.
Semina cùm porrò diſtent, differre neceſſe eſt
Intervalla, viaſque, foramina quæ perhibemus,
Omnibus in membris, & in ore, ipſoque palato.
Eſſe minora igitur quædam, majoraque debent,
Eſſe triquetra aliis, aliis quadrata neceſſe eſt,
Multa rotundâ, modis multis multangula quædam.
Namque figurarum ut ratio, motuſque reposcunt,
Proinde foraminibus debent differre figuræ;
Et variare vias proindè, ac textura coërcet.

Ergò ubi quod ſuave eſt aliis, aliis fit amarum;
Illis, queis ſuave eſt, lævissima corpora debent
Contractabiliter caulas intrare palati.
At contrà, quibus eſt eadem res intùs acerba,
Aſpera nimirum penetrant, hamataque fauces.

Nunc facile ex his eſt rebus cognoſcere quæque.
Quippe ubi quoi febris, bili ſuperante, coorta eſt,
Aut aliâ ratione aliqua eſt vis excita morbi;
Perturbatur ibi totum jam corpus, & omnes
Commutantur ibi poſituræ principiorum:
Fit, priùs ad ſenſum ut quæ corpora conveniebant,
Nunc non conveniant; & cætera ſint magis apta,
Quæ penetrata queunt ſenſum progignere acerbum.
Utraque enim ſunt in mellis commiſta ſapore,
Id quod jam ſuperà tibi ſæpe oſtendimus antè.

Nunc age, quo pacto nares adjectus odoris
Tangat, agam. Primùm res multas eſſe neceſſe eſt,
Unde fluens volvat varius ſe fluctus odorum.
Nam fluere, & mitti volgò, ſpargique putandum eſt.
Verùm aliis alius magis eſt animantibus aptus,
Diſſimiles propter formas; ideòque per auras
Mellis Apes quamvis longè ducuntur odore,
Volturiique cadaveribus; tum fiſſa ferarum
Ungula quò tulerit greſſum, promiſſa canum vis
Ducit; & humanum longè præſentit odorem
Romulidarum arcis ſervator, candidus Anſer.
Sic aliis alius nidor datus, ad ſua quemque
Pabula ducit, & à tetro reſilire veneno
Cogit; eoque modo ſervantur ſæcla ferarum.

Hic odor ipſe igitur, nares cuicunque laceſſit,
Eſt, alio ut poſſit permitti longiùs alter.
Sed tamen haud quiſquam tam longè fertur eorum,

Quàm

Quàm ſonitus, quàm vox; mitto jam dicere, quàm res,
Quæ feriunt oculorum acies, viſumque laceſſunt.
Errabundus enim tardè venit, ac perit antè
Paulatim facilis diſtractus in aëris auras;
Ex alto primùm quia vix emittitur ex re,
Nam penitùs fluere, atque recedere rebus odores
Significat, quòd fracta magis redolere videntur
Omnia; quòd contrita; quòd igni conlabefacta.
Deinde videre licet majoribus eſſe creatum
Principiis voci; quoniam per ſaxea ſepta
Non penetrat, quà vox volgò ſonituſque feruntur.
Quare etiam quod olet, non tam facile eſſe videbis
Inveſtigare, in quâ ſit regione locatum.
Refrigeſcit enim cunctando plaga per auras;
Nec calida ad ſenſum decurrit nuntia rerum.
Errant ſæpe canes itaque, & veſtigia quærunt,

Nec tamen hoc ſolis in odoribus, atque ſaporum
In genere eſt: ſed item ſpecies rerum, atque colores
Non ita conveniunt ad ſenſus omnibus omnes,
Ut non ſint aliis quædam magis acria viſu.
Quin etiam Gallum, noctem explaudentibus alis,
Auroram clarâ conſuetum voce vocare,
Nenu queunt rapidi contra conſtare Leones,
Inque tueri; ita continuò meminêre fugaï:
Nimirum quia ſunt Gallorum in corpore quædam
Semina quæ, cùm ſunt oculis immiſſa Leonum,
Pupillas interfodiunt, acremque dolorem
Præbent, ut nequeant contrà durare feroces;
Cùm tamen hæc noſtras acies nil lædere poſſint,
Aut quia non penetrant, aut quòd penetrantibus illis
Exitus ex oculis liber datur, in remeando
Lædere ne poſſint ex ullâ lumina parte.

Nunc age, quæ moveant Animũ res, accipe; & unde,

Quæ veniunt, veniant in mentem, percipe paucis.
Principiò, hoc dico, rerum Simulacra vagari
Multa modis multis in cunctas undique partes
Tenuia, quæ facilè inter ſe junguntur in auris,
Obvia cùm veniunt, ut aranea bracteaque auri.
Quippe etenim multò magis hæc ſunt tenuia textu,
Quàm quæ percipiunt oculos, viſumque laceſſunt:
Corporis hæc quoniam penetrant per rara; cientque
Tenuem animi naturam intùs, ſenſumque laceſſunt.
Centauros itaque, & Scyllarum membra videmus,
Cerbereaſque canum facies, ſimulacraque eorum,
Quorum morte obitâ tellus amplectitur oſſa:
Omne genus quoniam paſſim ſimulacra feruntur,
Partim ſponte ſuâ quæ fiunt aëre in ipſo,
Partim quæ variis ab rebus cunque recedunt,
Et quæ conſiſtunt ex horum facta figuris.
Nam certè ex vivo Centauri non fit imago:
Nulla fuit quoniam talis natura animalis.
Verùm ubi equi, atque hominis caſu convenit imago,
Hæreſcit facilè extemplò, quod diximus antè,
Propter ſubtilem naturam, & tenuia texta.
Cætera de genere hoc eâdem ratione creantur.
Quæ cùm mobiliter ſummâ levitate feruntur,
Ut priùs oſtendi, facilè uno commovet ictu
Quælibet una animum nobis ſubtilis imago.
Tenuis enim mens eſt, & mirè mobilis ipſa.

Hæc fieri, ut memoro, facilè hinc cognoſcere poſſis,
Quatenus hoc ſimile eſt oculis, quod mente videmus,
Atque oculis ſimili fieri ratione neceſſe eſt.
Nunc igitur quoniam docui me fortè Leones
Cernere per ſimulacra, oculos quæcunque laceſſunt;
Scire licet mentem ſimili ratione moveri
Per ſimulacra Leonum cætera, quæ videt æquè,
Nec minùs atque oculi, niſi quòd mage tenuia cernit;

Nec ratione aliâ, cùm ſomnus membra profudit,
Mens animi vigilat, niſi quòd Simulacra laceſſunt
Hæc eadem noſtros animos, quæ, cùm vigilamus:
Uſque adeò, certè ut videamur cernere eum, quem
Reddita vitaï jam mors, & terra potita eſt.
Hoc ideò fieri cogit Natura, quòd omnes
Corporis affecti ſenſus per membra quieſcunt,
Nec poſſunt falſum veris convincere rebus.
Præterea meminiſſe jacet, languetque ſopore;
Nec diſſentit eum mortis lethique potitum
Jampridem, quem mens vivum ſe cernere credit.

Quod ſupereſt, non eſt mirum Simulacra moveri,
Brachiaque in numerum jactare, & cætera membra:
Nam fit ut in ſomnis facere hoc videatur Imago.
Quippe ubi prima perit, alioque eſt altera nata
Endo ſtatu, prior hæc geſtum mutâſſe videtur.
Scilicet id fieri celeri ratione putandum eſt;
Multaque in his rebus quæruntur, multaque nobis
Clarandum eſt, planè ſi res exponere avemus.

Quæritur imprimis quare, quod quoique libido
Venerit, extemplò mens cogitet ejus idipſum.
Anne voluntatem noſtram Simulacra tuentur;
Et ſimul ac volumus, nobis occurrit imago?
Si mare, ſi terram cordi eſt, ſi denique cœlum,
Conventus hominum, pompam, convivia, pugnas,
Omnia ſub verbone creat Natura, paratque?
Cùm præſertim aliis eâdem in regione, locoque
Longè diſſimiles Animus res cogitet omnis.

Quid porrò, in numerum procedere cùm Simulacra
Cernimus in ſomnis, & mollia membra movere,
Mollia mobiliter cùm alternis brachia mittunt;
Et repetunt oculis geſtum pede convenienti?
Scilicet arte madent Simulacra, & docta vagantur,

Nocturno facere ut poſſint in tempore ludos?
An magis illud erit verum, quia tempore in uno
Cùm ſentimus id, ut cùm vox emittitur una,
Tempora multa latent, ratio quæ comperit eſſe;
Propterea fit, uti quovis in tempore quæque
Præſto ſint Simulacra locis in queiſque parata:
Tanta eſt mobilitas, & eorum copia tanta.
Et quia tenuia ſunt, niſi ſe contendit, acutè
Cernere non potis eſt Animus; proinde omnia, quæ ſût
Præterea, pereunt, niſi ſic ſeſe ipſe paravit.
Ipſe parat ſeſe porrò, ſperatque futurum,
Ut videat, quod conſequitur rem quamque: fit ergò.

Nonne vides, oculos etiam, cùm, tenuia quæ ſint,
Cernere cœperunt, contendere ſe, atque parare;
Nec ſine eo fieri poſſe ut cernamus acutè?
Et tamen in rebus quoque apertis noſcere poſſis,
Si non advertas animum, proinde eſſe, quaſi omni
Tempore ſemotæ fuerint, longèque remotæ.
Cur igitur mirum eſt, Animus ſi cætera perdit,
Præter quàm quibus eſt in rebus deditus ipſe?
Deinde adopinamur de ſignis maxima parvis;
Ac nos in fraudem induimus, fruſtramur & ipſi.

Fit quoque ut interdum non ſuppeditetur Imago
Ejuſdem generis; ſed fœmina quæ fuit antè,
In manibus vir tum factus videatur adeſſe;
Aut alia ex aliâ facies, ætaſque ſequatur:
Quod ne miremur, ſopor, atque oblivia curant,
Illud in his rebus vitium vehementer, & iſtum
Effugere errorem, vicareque præmeditator,
Lumina ne facias oculorum clara creata,
Proſpicere ut poſſimus: &, ut proferre viaï
Proceros paſſus, ideò faſtigia poſſe
Surarum, ac ſeminum pedibus fundata plicari;

Brachia tum porrò validis ex apta lacertis
Eſſe, manuſque datas utrâque à parte miniſtras,
Ut facere ad vitam poſſimus, quæ foret uſus.

Cætera de genere hoc inter quæcunque pretantur,
Omnia perversâ præpoſtera ſunt ratione.
Nil ideò quoniam natum eſt in corpore, ut uti
Poſſemus; ſed quod natum eſt, id procreat uſum.
Nec fuit antè videre oculorum lumina nata;
Nec dictis orare priùs, quàm lingua creata eſt;
Sed potiùs longè linguæ præceſſit origo
Sermonem; multòque creatæ ſunt priùs aures,
Quàm ſonus eſt auditus; & omnia denique membra
Antè fuêre, ut opinor, eorum quàm foret uſus.
Haud igitur potuere utendi creſcere causâ.

At contrà conferre manu certamina pugnæ,
Et lacerare artus, fœdareque membra cruore,
Antè fuit multò, quàm lucida tela volarent.
Et volnus vitare priùs Natura coëgit,
Quàm daret objectum parmaï læva per artem.
Scilicet & feſſum corpus mandare quieti
Multò antiquius eſt, quàm lecti mollia ſtrata;
Et ſedare ſitim priùs eſt, quàm pocula, natum.
Hæc igitur poſſunt utendi cognita causâ
Credier, ex uſu quæ ſunt vitâque reperta.
Illa quidem ſeorſum ſunt omnia, quæ priùs ipſa
Nata, dedêre ſuæ poſt notitiam utilitatis.
Quo genere imprimis ſenſus, & membra videmus.
Quare etiam atque etiam procul eſt, ut credere poſſis,
Utilitatis ob officium potuiſſe creari.

Illud item non eſt mirandum, corporis ipſa
Quòd natura cibum quærit quojuſque animantis.
Quippe etenim fluere, atque recedere corpora rebus

Multa modis multis docui: ſed plurima debent
Ex animalibus iis, quæ ſunt exercita motu;
Multaque per ſudorem ex alto preſſa feruntur;
Multa per hos exhalantur, cùm languida anhelant.
His igitur rebus rareſcit corpus, & omnis
Subruitur natura; dolor quam conſequitur rem.
Propterea capitur cibus, ut ſuffulciat artus,
Et recreet vires interdatus, atque patentem
Per membra ac venas ut amorem obturet edendi.
Humor item diſcedit in omnia, quæ loca cunque
Poſcunt humorem; glomerataque multa vaporis
Corpora, quæ ſtomacho præbent incendia noſtro,
Diſſupat adveniens liquor, ac reſtinguit, ut ignem,
Urere ne poſſit calor ampliùs aridus artus.
Sic igitur tibi anhela ſitis de corpore noſtro
Abluitur; ſic expletur jejuna cupido.

Nunc, quî fiat uti paſſus proferre queamus,
Cùm volumus, varièque datum ſit membra movere,
Et quæ res tantùm hoc oneris protrudere noſtri
Corporis inſuêrit, dicam: tu, percipe dicta.
Dico, Animo noſtro primùm Simulacra meandi
Accidere, atque Animum pulſare, ut diximus antè.
Indè voluntas fit; neque enim facere incipit ullam
Rem quiſquam, quàm mens providit, quid velit, antè.
At, quod providet, illius rei conſtat Imago.
Ergò Animus cùm ſeſe ita commovet, ut velit ire,
Inque gredi, ferit extemplò, quæ in corpore toto
Per membra atque artus, animaï diffita vis eſt.
Et facile eſt factu, quoniam conjuncta tenetur.
Indè ea proporrò corpus ferit, atque ita tota
Paulatim moles protruditur atque movetur.
Præterea tum rareſcit quoque corpus, & aër,
Scilicet ut debet, qui ſemper mobilis exſtat,
Per patefacta venit, penetratque foramina largus;

Et diſpergitur ad partes ita quaſque minutas
Corporis. Hinc igitur rebus fit utrinque duabus,
Corpus uti, ut navis, velis ventoque feratur.
Nec tamen illud in his rebus mirabile conſtat;
Tantula quòd tantum corpus corpuſcula poſſint
Contorquere, & onus totum convertere noſtrum.
Quippe etenim ventus ſubtili corpore tenuis
Trudit agens magnam magno molimine navim;
Et manus una regit quantovis impete euntem;
Atque gubernaclum contorquet quò libet unum.
Multaque per trochleas, & tympana pondere magno
Commovet, atque levi ſuſtollit machina niſu.

Nunc quibus ille modis ſomnus per membra quietē
Inriget, atque Animi curas è pectore ſolvat,
Suavidicis potiùs, quàm multis verſibus, edam:
Parvus ut eſt Cycni melior canor, ille Gruum quàm
Clamor, in ætheriis diſperſus nubibus Auſtri.
Tu, mihi da tenues aures, animumque ſagacem,
Ne fieri negites, quæ dicam, poſſe; retroque
Vera repulſanti diſcedas pectore dicta,
Tutemet in culpâ cùm ſis, ne cernere poſſis.

Principiò ſomnus fit, ubi eſt diſtracta per artus
Vis Animæ, partimque foràs ejecta receſſit;
Et partim contruſa magis conceſſit in altum:
Diſſolvuntur enim tum demum membra, fluuntque.
Nam dubium non eſt, Animaï quin operâ ſit
Senſus hic in nobis; quem cùm ſopor impedit eſſe,
Tum nobis Animam perturbatam eſſe putandum eſt,
Ejectamque foràs: non omnem; namque jaceret
Æterno corpus perfuſum frigore lethi.
Quippe ubi nulla latens Animaï pars remaneret
In membris, cinere ut multâ latet obrutus ignis,
Unde reconflari ſenſus per membra repertè

Poſſit, ut ex igni cæco conſurgere flamma.
Sed quibus hæc rebus novitas confletur, & unde
Perturbari Anima, & corpus langueſcere poſſit,
Expediam: tu, fac ne ventis verba profundam.

Principiò, externâ corpus de parte neceſſum eſt;
Aëriis quoniam vicinum tangitur auris,
Tundier, atque ejus crebro pulſarier ictu.
Propterea quæ ferè res omnes, aut corio ſunt,
Aut ſetâ, aut conchis, aut callo, aut cortice tectæ.
Interiorem etiam partem ſpirantibus aër
Verberat hic idem, cùm ducitur, atque reflatur.
Quare utrinque ſecus cùm corpus vapulet, & cùm
Perveniant plagæ per parva foramina nobis
Corporis ad primas partes, elementaque prima,
Fit quaſi paulatim nobis per membra ruina.
Conturbantur enim poſituræ principiorum
Corporis atque Animi ſic, ut pars indè Animaï
Ejiciatur, & introrſum pars abdita cedat;
Pars etiam diſtracta per artus, non queat eſſe
Conjuncta inter ſe, nec motu mutua fungi:
Inter enim ſepit aditus Natura, viaſque.
Ergò ſenſus abit mutatis motibus altè.
Et quoniam non eſt, quaſi quod ſuffulciat artus,
Debile fit corpus, langueſcunt omnia membra;
Brachia, palpebræque cadunt, popliteſque cubanti
Sæpe tamâ ſummittuntur, vireſque reſolvunt.

Deinde cibum ſequitur ſomnus, quia quæ facit aër,
Hæc eadem cibus, in venas dum diditur omnes,
Efficit: & multò ſopor ille graviſſimus exſtat,
Quem ſatur, aut laſſus capias, quia plurima tum ſe
Corpora conturbant magno contuſa labore.
Fit ratione eâdem conjectus porrò Animaï
Altior, atque foràs ejectus largior ejus,

Et diviſior inter ſe, ac diſtractior intùs.

Et quoi quiſque ferè ſtudio devinctus adhæret,
Aut quibus in rebus multùm ſumus antè morati,
Atque in quâ ratione fuit contenta magis mens,
In ſomnis eadem plerumque videmur obire:
Cauſidici cauſas agere, & componere leges:
Induperatores pugnare, ac prœlia obire:
Nautæ contractum cum ventis cernere bellum:
Nos agere hoc autem, & naturam quærere rerum
Semper, & inventam patriis exponere chartis.
Cætera ſic ſtudia, atque artes plerumque videntur
In ſomnis animos hominum fruſtrata tenere.
Et quicunque dies multos ex ordine ludis
Aſſiduas dederunt operas, plerumque videmus,
Cùm jam deſtiterint ea ſenſibus uſurpare,
Reliquas tamen eſſe vias in mente patentes,
Quà poſſint eadem rerum Simulacra venire.
Permultos itaque illa dies eadem obſervantur
Ante oculos, etiam vigilantes ut videantur
Cernere ſaltantes, & mollia membra moventes;
Et citharæ liquidum carmen, chordaſque loquentes
Auribus accipere, & confeſſum cernere eundem,
Scenaïque ſimul varios ſplendere decores.
Uſque adeò magni refert ſtudium, atque voluntas,
Et quibus in rebus conſuêrint eſſe operati
Non homines ſolùm, ſed verò animalia cuncta.
Quippe videbis equos fortes, cùm membra jacebunt,
In ſomnis ſudare tamen, ſpirareque ſæpe,
Et quaſi de palmâ ſummas contendere vires,
Tunc quaſi carceribus patefactis ſæpe quiete:
Venantumque canes in molli ſæpe quiete
Jactant crura tamen ſubitò, voceſque repentè
Mittunt, & crebras reducunt naribus auras,
Ut veſtigia ſi teneant inventa ferarum.

Expergefactique ſequuntur inania ſæpe
Cervorum ſimulacra, fugæ quaſi dedita cernant;
Donec diſcuſſis redeant erroribus ad ſe.
At conſueta domi catulorum blanda propago
Degere, ſæpe levem ex oculis, volucremque ſopor
Diſcutere, & corpus de terrâ conripere inſtant,
Proinde quaſi ignotas facies, atque ora tuantur.
Et quàm quæque magis ſunt aſpera ſemina eorum,
Tam magis in ſomnis eadem ſævire neceſſum eſt.
At variæ fugiunt volucres, penniſque repentè
Sollicitant Divûm nocturno tempore lucos,
Accipitres ſomno in leni ſi prœlia, pugnaſque
Edere ſunt perſectantes, viſæque volantes.

Porrò hominum mentes magnis quæ motibus edu
Magna etenim ſæpe in ſomnis faciuntque geruntque
Reges expugnant, capiuntur, prœlia miſcent;
Tollunt clamores, quaſi ſi jugulentur ibidem;
Multi depugnant, gemituſque doloribus edunt;
Et quaſi pantheræ morſu, ſævive leonis
Mandantur, magnis clamoribus omnia complent.
Multi de magnis per ſomnum rebu' loquuntur,
Indicioque ſui facti perſæpe fuêre.
Multi mortem obeunt: multi de montibus altis
Se quaſi præcipitent ad terram corpore toto,
Exterrentur, & ex ſomno, quaſi mentibu' capti,
Vix ad ſe redeunt permoti corporis æſtu.
Flumen item ſitiens, aut fontem propter amœnum
Adſidet, & totum propè faucibus occupat amnem.
Puſi ſæpe lacum propter ſe, ac dolia curta,
Somno devincti credunt extollere veſtem,
Totius humorem ſaccatum uncorpori' fundant:
Cùm Babylonica magnifico ſplendore rigantur.
Tum quibus ætatis freta primitùs inſinuantur,
Semen ubi ipſa dies membris matura creavit,

Conveniunt Simulacra foris è corpore quoque,
Nuntia præclari voltûs, pulchrique coloris:
Qui ciet inritans loca turgida ſemine multo,
Ut, quaſi tranſactis ſæpe omnibu' rebu', profundant
Fluminis ingentes fluctus, veſtemque cruentent.
Namque alias aliud res commovet, atque laceſſit:
Ex homine humanum ſemen cict una hominis vis;
Quod ſimulatque ſuis ejectum ſedibus exit.

Sollicitatur id in nobis, quod diximus antè,
Semen, adulta ætas cùm primùm roborat artus.
Per membra, atque artus decedit corpore toto
In loca conveniens nervorum certa, cietque
Continuò partes genitales corporis ipſas.
Inritata tument loca ſemine, fitque voluntas
Ejicere id, quò ſe contendit dira libido;
Idque petit corpus mens, unde eſt ſaucia amore.
„ Namque omnes plerumque cadunt in volnus, & illâ
„ Emicat in partem ſanguis, unde icimur ictu;
„ Et ſi cominùs eſt, hoſtem ruber occupat humor.

Sic igitur, Veneris qui telis accipit ictum,
Sive puer membris muliebribus hunc jaculatur,
Seu mulier toto jactans è corpore amorem,
Unde feritur, eò tendit, geſtitque coire,
Et jacere humorem in corpus de corpore ductum:
Namque voluptatem præſagit multa cupido.
Hæc Venus eſt nobis; hinc autem eſt nomen amoris:
Hinc illæ primùm Veneris dulcedinis in cor
Stillavit gutta, & ſucceſſit fervida cura.
Nam ſi abeſt, quod ames, præſtò ſimulacra, tamen ſunt
Illius, & nomen dulce obverſatur ad aures.

Sed fugitare decet ſimulacra, & pabula amoris
Abſterrere ſibi, atque aliò convertere mentem,

Et jacere humorem conlectum in corpora quæque;
Nec retinere semel conversum unius amore;
Et servare sibi curam, certumque dolorem.
Ulcus enim vivescit, & inveterascit alendo,
Inque dies gliscit furor, atque ærumna gravescit,
Si non prima novis conturbes volnera plagis,
Volgivagâque vagus Venere antè recentia cures,
Aut aliò possis animi traducere motus.

Nec Veneris fructu caret is qui vitat amorem:
Sed potiùs, quæ sunt sine pœnâ, commoda sumit.
Nam certa, & pura est sanis magis indè voluptas,
Quàm miseris; etenim potiundi tempore in ipso
Fluctuat incertis erroribus ardor amantum;
Nec constat quid primùm oculis, manibusque fruantur.
Quod petière, premunt arctè, faciuntque dolorem
Corporis, & dentes inlidunt sæpe labellis,
Osculaque adfigunt, quia non est pura voluptas;
Et stimuli subsunt, qui instigant lædere idipsum,
Quodcunque est, rabies unde illæ germina surgunt.
Sed leviter pœnas frangit Venus inter amorem,
Blandaque refrœnat morsus admista voluptas.
Namque in eo spes est, unde est ardoris origo,
Restingui quoque posse ab eodem corpore flammam:
Quod fieri contrà coram natura repugnat;
Unaque res hæc est, quojus quàm pluria habemus,
Tam magis ardescit dirâ cupedine pectus.
Nam cibus, atque humor membris adsumitur intùs,
Quæ quoniam certas possunt obsidere partes,
Hoc facilè expletur laticum, frugumque cupido:
Ex hominis verò facie, pulchroque colore,
Nil datur in corpus præter Simulacra fruendum
Tenuia, quæ vento spes raptat sæpe misella.
Ut bibere in somnis sitiens cùm quærit, & humor
Non datur, ardorem in membris qui stinguere possit;

Sed laticum ſimulacra petit, fruſtraque laborat;
In medioque ſitit torrenti flumine potans.
Sic in amore Venus ſimulacris ludit amantes;
Nec ſatiare queunt ſpectando corpora coram;
Nec manibus quidquam teneris abradere membris
Poſſunt, errantes incerti corpore toto.

Denique cùm membris conlatis flore fruuntur
Ætatis, cùm jam præſagit gaudia corpus,
Atque in eo eſt Venus, ut muliebria conſeret arva;
Adfigunt avidè corpus, junguntque ſalivas
Oris, & inſpirant preſſantes dentibus ora:
Nequicquam, quoniam nihil indè abradere poſſunt;
Nec penetrare, & abire in corpus corpore toto.
Nam facere interdum id velle, & certare videntur;
Uſque adeò cupidè Veneris compagibus hærent,
Membra voluptatis dum vi labefacta liqueſcunt.
Tandem ubi ſe erupit nervis conlecta cupido,
Parva ſit ardoris violenti pauſa parumper;
Indè redit rabies eadem, & furor ille reviſit,
Cùm ſibi, quod cupiant ipſi, contingere quærunt;
Nec reperire malum id poſſunt quæ machina vincat;
Uſque adeò incerti tabeſcunt volnere cæco.

Adde, quòd abſumunt vires, pereuntque labore;
Adde, quòd alterius ſub nutu degitur ætas.
Labitur interea res, & vadimonia fiunt;
Languent officia, atque ægrotat fama vacillans:
Unguenta, & pulchra in pedibus Sicyonia rident;
Scilicet & grandes viridi cum luce ſmaragdi
Auro includuntur, teritурque thalaſſina veſtis
Aſſiduè, & Veneris ſudorem exercita potat;
Et bene parta patrum fiunt anademata, mitræ;
Interdum in pallam, ac Melitenſia, Ceaque vertunt
Eximiâ veſte & victu convivia, ludi;

Pocula crebra, unguenta, coronæ, ſerta parantur.
Nequicquam, quoniam medio de fonte leporum
Surgit amari aliquid, quod in ipſis floribus angat:
Aut quòd conſcius ipſe Animus ſe fortè remordet,
Deſidiosè agere ætatem, luſtriſque perire:
Aut quòd in ambiguo verbum jaculata reliquit,
Quod cupido adfixum cordi viveſcit, ut ignis:
Aut nimiùm jactare oculos, aliumve tueri
Quod putat, in voltuque videt veſtigia riſûs.

Atque in amore mala hæc proprio, ſummèque ſecundo
Inveniuntur: in adverſo verò, atque inopi ſunt,
Prendere quæ poſſis oculorum lumine aperto,
Innumerabilia; ut melius vigilare ſit antè,
Quâ docui ratione, cavereque, ne inlaqueeris.
Nam vitare, plagas in amoris ne laciamur,
Non ita difficile eſt, quàm captum retibus ipſis
Exire, & validos Veneris perrumpere nodos.

Et tamen implicitus quoque poſſis, inque peditus
Effugere infeſtum, niſi tute tibi obvius obſtes,
Et prætermittas Animi vitia omnia primùm,
Tum quæ corpori' ſunt ejus, quam percupis, ac vis.
Nam hoc faciunt homines plerumque cupidine cæci;
Et tribuunt ea, quæ non ſunt his commoda verè.
Multimodis igitur pravas, turpeſque videmus
Eſſe in deliciis, ſummoque in honore vigere.
„ Atque alios alii inridemt, veneremque ſuadent
„ Ut placent, quoniam fœdo adflictantur amore:
„ Nec ſua reſpiciunt miſeri mala maxima ſæpe.
Nigra, μελίχρως eſt: immunda & fœtida, ἀκόσμως:
Cæſia, χαλκέον: nervoſa, & lignea, δορκάς:
Parvola, pumilio, χαρίτων ἴα, tota merum ſal:
Magna, atque immanis, κατάπληξις, plenaque honoris:

Balba, loqui non quit, τραυλίζει: muta, pudens eſt:
At flagrans, odioſa, loquacula, λαμπάδιον fit:
Ἔχνὸν ἀραμένιον tum fit, cùm vivere non quit.
Præmacie: ῥαδινὴ verò eſt, jam mortua tuſſi:
At gemina & mammoſa, Ceres eſt ipſa ab Iaccho:
Simula, σιλινὴ, ac ſatyra eſt: labioſa, φίλημα.
Cætera de genere hoc, longum eſt, ſi dicere coner.

Sed tamen eſto jam quantovis oris honore,
Quoi Veneris membris vis omnibus exoriatur:
Nempe aliæ quoque ſunt; nempe hâc ſine viximus antè;
Nempe eadem facit, & ſcimus facere omnia turpi;
Et miſeram tetris ſe ſuffit odoribus ipſa,
Quam famulæ longè fugitant, furtimque cachinnant.

At lacrymans excluſus amator limina ſæpe
Floribus & ſertis operit, poſteſque ſuperbos
Unguit amaracino, & foribus miſer oſcula figit.
Quem ſi jam admiſſum, venientem offenderit aura
Una modò, cauſas abeundi quærat honeſtas;
Et meditata diu cadat altè ſumpta querela;
Stultitiæque ibi ſe damnet, tribuiſſe quòd illi
Plus videat, quàm mortali concedere par eſt.
Nec Veneres noſtras hoc fallit: quò magis ipſæ
Omnia ſummopere hos vitæ poſtſcenia celant,
Quos retinere volunt, adſtrictoſque eſſe in amore:
Nequicquam; quoniam tu animo tamen omnia poſſis
Protrahere in lucem, atque omnes anquirere niſus.
Et ſi bello animo eſt, & non odioſa viciſſim,
Prætermittet te humanis concedere rebus.

Nec mulier ſemper ficto ſuſpirat amore,
Quæ complexa viri corpus cum corpore jungit,
Et tenet adſuctis humectans oſcula labris:
Nam facit ex animo ſæpe, & communia quærens

Gaudia, ſollicitat ſpatium decurrere amoris.
Nec ratione aliâ volucres, armenta, feræque,
Et pecudes, & equæ maribus ſubſidere poſſent,
Si non ipſa quòd illorum ſubat, ardet abundans
Natura, & Venerem ſalientum læta retractat.
Nonne vides etiam, quos mutua ſæpe voluptas
Vinxit, ut in vinclis communibus excrucientur?
In triviis non ſæpe canes diſcedere aventes
Divorſi cupidè ſummis ex viribu' tendunt,
Cùm interea validis Veneris compagibus hærent?
Quod facerent nunquam, niſi mutua gaudia noſſent,
Quæ lacere in fraudem poſſent, vinctoſque tenere.
Quare etiã atque etiã, ut dico, eſt communi' voluptas.

Et commiſcendo cùm ſemen fortè virile
Fœmina commulxit ſubitâ vi, conripuitque;
Tum ſimiles matrum materno ſemine fiunt,
Ut patribus patrio: ſed quos utriuſque figuræ
Eſſe vides juxtim, miſcentes volta parentum,
Corpore de patrio, & materno ſanguine creſcunt:
Semina cùm Veneris ſtimulis excita per artus,
Obvia conflixit conſpirans mutuus ardor,
Et neque utrum ſuperavit eorum, nec ſuperatum eſt.
Fit quoque ut interdum ſimiles exiſtere avorum
Poſſint, & referant proavorum ſæpe figuras,
Propterea quia multa modis primordia multis
Miſta ſuo celant in corpore ſæpe parentes,
Quæ patribus patres tradunt à ſtirpe profecta.
Indè Venus variâ producit ſorte figuras;
Majorumque refert voltus, voceſque, comaſque:
Quandoquidem nihilo minùs hæc de ſemine certo
Fiunt, quàm facies, & corpora, membraque nobis.
Et muliebre oritur patrio de ſemine ſæclum;
Maternoque mares exiſtunt corpore creti.
Semper enim partus duplici de ſemine conſtat;

Atque,

Atque utri ſimile eſt magis id, quodcunque creatur,
Ejus habet plus parte æquâ, quod cernere poſſis,
Sive virûm ſoboles, ſive eſt muliebris origo.

Nec divina ſatum genitalem Numina quoiquam
Abſterrent, pater à natis ne dulcibus unquam
Appelletur, & ut ſterili Venere exigat ævum:
Quod plerique putant, & multo ſanguine mœſti
Conſpergunt aras, adolentque altaria donis,
Ut gravidas reddant uxores ſemine largo:
Nequicquam Divûm numen, ſorteſque fatigant.
Nam ſteriles nimiùm craſſo ſunt ſemine partim,
Aut liquido præter juſtum, tenuique viciſſim.
Tenue, locis quia non potis eſt adfigere adhæſum,
Liquitur extemplò, & revocatum cedit ab ortu;
Craſſius hoc porrò, quoniam concretius æquo
Mittitur, aut non tam prolixo provolat ictu,
Aut penetrare locos æquè nequit, aut penetratum
Ægrè admiſcetur muliebri ſemine ſemen.
Nam multùm harmoniæ Veneris differre videntur;
Atque alias alii complent magis, ex aliiſque
Suſcipiunt aliæ pondus magis, inque graveſcunt.
Et multæ ſteriles Hymenæis antè fuerunt
Pluribus, & nactæ poſt ſunt tamen, unde puellos
Suſcipere, & partu poſſent diteſcere dulci.
Et quibus antè domi fœcundæ ſæpe nequiſſent
Uxores parere, inventa eſt illis quoque compar
Natura, ut poſſent natis munire ſenectam.
Uſque adeò magni refert, ut ſemina poſſint
Seminibus commiſceri generaliter apta,
Craſſaque conveniant liquidis, & liquida craſſis;
Quæ quoi juncta viro ſit fœmina per Veneris res.
Atque adeò refert, quo victu vita colatur.
Namque aliis rebus concreſcunt ſemina membris,
Atque aliis extenuantur, tabentque viciſſim.

Et quibus ipsa modis tractetur blanda voluptas;
Id quoque permagni refert: nam more ferarum,
Quadrupedumque magis ritu, plerumque putantur
Concipere uxores, quia sic loca sumere possunt
Pectoribus positis, sublatis semina lumbis.
Nec molles opu' sunt motus uxoribus hilum.
Nam mulier prohibet se concipere, atque repugnat,
Clunibus ipsa viri Venerem si læta retractet;
Atque exossato ciet omni pectore fluctus.
Eicit enim sulci rectâ regione, viâque
Vomerem, atque locis avertit seminis ictum.
Idque suâ causâ consuêrunt scorta moveri,
Ne complerentur crebrò, gravidæque jacerent;
Et simul ipsa viris Venus ut concinnior esset:
Conjugibus quod nil nostris opus esse videtur.

Nec divinitùs interdum, Veneriſque sagittis,
Deteriore fit ut formâ muliercula ametur.
Nam facit ipsa suis interdum fœmina factis,
Morigerisque modis, & mundè corpore cultò;
Ut facilè insuescat secum vir degere vitam.

Quod superest, consuetudo concinnat amorem.
Nam leviter quamvis, quod crebro tunditur ictu,
Vincitur in longo spatio tamen, atque labascit.
Nonne vides etiam guttas in saxa cadentes
Humoris longo in spatio pertundere saxa?

Finis Libri Quarti.

TITI LUCRETII CARI DE RERUM NATURA.

LIBER QUINTUS.

ARGUMENTUM.

HUNC librum auſpicatur Poëta rursùs ab Epicuri laudibus, quem inter Deos recenſendum potiori jure prædicat, quòd primus per artem

Mortales edocuerit Sapientiam, quàm aut Cererem, aut Bacchum, aut Herculem, quorum inventa minùs humanæ vitæ profuerunt, quàm Sapientia.

Deinde libri hujus argumentum bene connectens cum iis quæ ſuperioribus libris diſputavit, de Mundi hujus nativo ortu, mortalique interitu dicturus docet I. Terram, Mare, Cœlum, Sidera, Solem, ac Lunam eſſe mortalia; nec ea ſenſu, nec corpore divino, ut quibuſdam Philoſophis malè placuit, prædita eſſe monet; nec ullam Mundi hujus partem Diis, tanquam domicilium ac ſedem propriam, eſſe aſſignandam vult.

II. Negat à Diis creatum eſſe Mundum hunc in hominum gratiam; tum quia noſtra gratia non potuit allicere Deos ut Mundum nobis crearent; cùm quia non habuiſſent Dii unde Mundum creare potuiſſent, quoniam

& ipſi, & Mundus ipſe priùs ex Atomis concreſcere debuerunt ; ſed præcipuè quia tantâ culpâ, tantiſque malis atque incommodis præditus horret Mundus, ut nobis creatus à Diis nullomodò putandus ſit.

III. Quatuor Elementa, Terram, Aquam, Aëra, & Ignem, è quibus tota rerum Summa conſtat, nativa tamen & mortalia eſſe probat, ſicut & cætera, quæ minùs interitui obnoxia videntur, puta Deorum templa, turres altas, & reliqua hominum monimenta. Docet & novitatem Artium, quæ quotidie expoliuntur, nativum Mundi ortum arguere ; variiſque aliis argumentis confirmat Mundum, nec æternum extitiſſe, nec immortalem permanſurum fore.

IV. Jam ſingulatim agit de primo partium Mundi exortu, quas ex Atomorum cæco concurſu omnes concre-

plumboque ; quorum aurum priùs in contemptu jacuerit, ferrum verò ceſſerit in arma. Hinc belli bellandique primam artem, primaque arma memorat. Poſt ferrum ſucceſſiſſe ait nexilem textilemque veſtem. Poſtea ſationis, inſitionis, agriculturæ, muſices, gulæ, poëſeos, & aliarum Artium uſum ortum eſſe tradit.

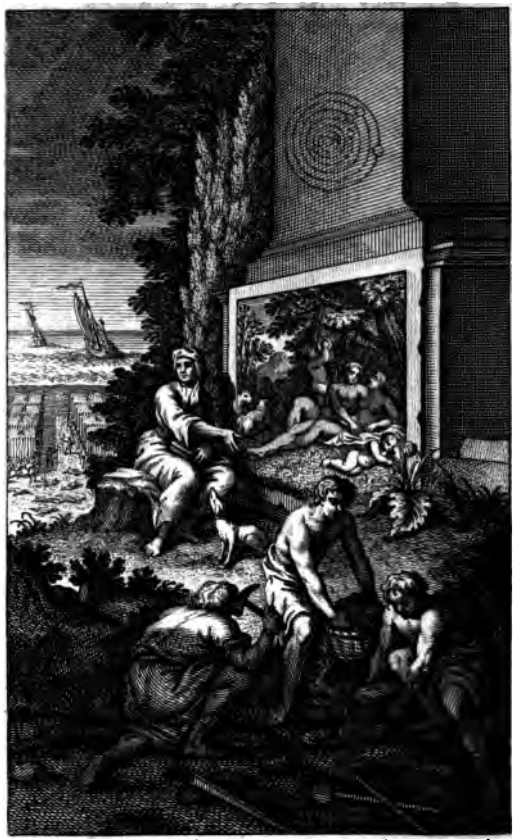

Frans van Mieris inv. et del. V. *Cl. Duflos Sculp.*

UNIV. OF MICH.

TITI LUCRETII CARI

DE

RERUM NATURA

LIBER QUINTUS.

QUIS potis eſt dignum pollenti pectore carmen
Condere, pro rerum majeſtate, hiſque repertis?
Quiſve valet verbis tantùm, qui fundere laudes
Pro meritis ejus poſſit, qui talia nobis
Pectore parta ſuo, quæſitaque præmia liquit?
Nemo, ut opinor, erit mortali corpore cretus.
Nam ſi, ut ipſa petit majeſtas cognita rerum,
Dicendum eſt: Deus ille fuit, Deus, inclute Memmi,
Qui princeps vitæ rationem invenit eam, quæ
Nunc appellatur Sapientia; quique per artem

Fluctibus è tantis vitam, tantisque tenebris,
In tam tranquillo, & tam clarâ luce locavit.

Confer enim divina aliorum antiqua reperta.
Namque Ceres fertur fruges, Liberque liquoris
Vitigeni laticem mortalibus instituisse;
Cùm tamen his posset sine rebus vita manere,
Ut fama est aliquas etiam nunc vivere gentes.
At bene non poterat sine puro pectore vivi.
Quò magis hic meritò nobis Deus esse videtur,
Ex quo nunc etiam per magnas dicta gentes
Dulcia permulcent animos solatia vitæ.

Herculis antistare autem si facta putabis,
Longiùs à verâ multò ratione ferêre.
Quid Nemeæus enim nobis nunc magnus hiatus
Ille leonis obesset, & horrens Arcadius sus?
Denique quid Cretæ taurus, Lernæaque pestis
Hydra venenatis posset vallata colubris?
Quidve tripectora tergemini vis Geryonaï?
Et Diomedis equi spirantes naribus ignem,
Thracen, Bistoniasque plagas, atque Ismara propter,
Tantopere officerent nobis? uncisque timendæ
Unguibus Arcadiæ volucres Stymphala colentes?
Aureaque Hesperidum servans fulgentia mala
Asper, acerba tuens, immani corpore serpens,
Arboris amplexus stirpem, quid denique obesset,
Propter Atlantæum littus, pelagique severa,
Quò neque noster adit quisquã, neque Barbarus audet?
Cætera de genere hoc quæ sunt portenta perempta,
Si non victa forent, quid tandem viva nocerent?
Nil, ut opinor: ita ad satiatem terra ferarum
Nunc etiam scatit, & trepido terrore repleta est
Per nemora ac montes magnos, silvasque profundas:
Quæ loca vitandi plerumque est nostra potestas.

At niſi purgatum eſt pectus, quæ prœlia nobis,
Atque pericula tunc ingratis inſinuandum?
Quantæ conſcindunt hominem cuppedinis acres
Sollicitum curæ? quantique perinde timores?
Quidve ſuperbia, ſpurcities, petulantia, quantas
Efficiunt clades? quid luxus, deſidieſque?

Hæc igitur qui cuncta ſubegerit, ex animoque
Expulerit dictis, non armis, nonne decebit
Hunc hominem numero Divûm dignarier eſſe?
Cùm bene præſertim multa, ac divinitùs ipſis
Immortalibu' de Divis dare dicta ſuêrit,
Atque omnem rerum Naturam pandere dictis.

Quojus ego ingreſſus veſtigia, nunc rationes
Perſequor, ac doceo dictis, quo quæque creata
Fœdere ſint, in eo quàm ſit durare neceſſum;
Nec validas ævi valeant reſcindere leges.
Quo genere imprimis Animi natura reperta eſt,
Nativo primùm conſiſtere corpore creta,
Nec poſſe incolumis magnum durare per ævum:
Sed ſimulacra ſolere in ſomnis fallere mentem,
Cernere cùm videamur eum, quem vita reliquit.

Quod ſupereſt, nunc me huc rationis detulit ordo,
Ut mihi, mortali conſiſtere corpore Mundum,
Nativumque ſimul, ratio reddunda ſit, eſſe:
Et quibus ille modis congreſſus materiaï
Fundârit Terram, Cœlum, Mare, Sidera, Solem,
Lunaïque globum: tum quæ tellure animantes
Exſtiterint, & quæ nullo ſint tempore natæ:
Quove modo genus humanum variante loquelâ
Cœperit inter ſe veſci per nomina rerum;
Et quibus ille modis Divûm metus inſinuari

Pectora, terrarum qui in Orbi ſancta tuetur
Fana, lacus, lucos, aras, ſimulacraque Divûm.

Præterea Solis curſus, Lunæque meatus
Expediam, quâ vi flectat Natura gubernans;
Ne fortè hæc inter Cœlum, Terramque reamur
Libera ſponte ſuâ curſus luſtrare perennes,
Morigera ad fruges augendas, atque animantes:
Neve aliquâ Divûm volvi ratione putemus.
Nam, bene qui didicêre Deos ſecurum agere ævum;
Si tamen interea mirantur, quâ ratione
Quæque geri poſſint, præſertim rebus in illis,
Quæ ſuperà caput ætheriis cernuntur in oris;
Rurſus in antiquas referuntur Relligiones,
Et dominos acres adciſcunt, omnia poſſe
Quos miſeri credunt, ignari quid queat eſſe,
Quid nequeat, finita poteſtas denique quoique
Quânam ſit ratione, atque altè terminus hærens.

Quod ſupereſt, ne te in promiſſis plura moremur,
Principiò maria ac terras, cœlumque tuere:
Horum naturam triplicem, tria corpora, Memmi,
Tres ſpecies tam diſſimiles, tria talia texta,
Una dies dabit exitio, multoſque per annos
Suſtentata ruet moles, & machina Mundi.
Nec me animi fallit, quàm res nova, miraque menti
Accidat, exitium cœli terræque futurum;
Et quàm difficile id mihi ſit pervincere dictis:
Ut fit, ubi inſolitam rem adportes auribus antè,
Nec tamen hanc poſſis oculorum ſubdere viſu,
Nec jacere indu manus, via quà munita fidei
Proxima ſert humanum in pectus, templaque mentis.
Sed tamen effabor: dictis dabit ipſa fidem res
Forſitan, & graviter terrarum motibus orbis
Omnia conquaſſari in paryo tempore cernes;

Quod procul à nobis flectat Fortuna gubernans,
Et ratio potiùs, quàm res perſuadeat ipſa,
Succidere horriſono poſſe omnia victa fragore.

Quâ priùs aggrediar quàm de re fundere fata
Sanctiùs, & multò certâ ratione magis, quàm
Pythia quæ tripode è Phœbi, lauroque profatur,
Multa tibi expediam doctis ſolatia dictis:
Relligione refrænatus ne fortè rearis
Terras, & Solem, Cœlum, Mare, Sidera, Lunam,
Corpore divino debere æterna manere;
Propterea que putes ritu par eſſe Gigantum,
Pendere eos pœnas immani pro ſcelere omnes,
Qui ratione ſuâ diſturbent mœnia Mundi,
Præclarumque velint cœli reſtinguere Solem,
Immortalia mortali ſermone notantes.

Quæ procul uſque adeò divino ab Numine diſtent,
Inque Deûm numero ſic ſunt indigna videri,
Notitiam potiùs præbere ut poſſe putentur,
Quid ſit vitali motu, ſenſuque remotum.
Quippe etenim non eſt, cum quovis corpore ut eſſe
Poſſe Animi natura putetur, conſiliumque.
Sicut in æthere non arbor, nec in æquore ſalſo
Nubes eſſe queunt, neque piſces vivere in arvis,
Nec cruor in lignis, nec ſaxis ſuccus ineſſe.
Certum ac diſpoſitum eſt ubi quidquid creſcat & inſit:
Sic Animi natura nequit ſine corpore oriri
Sola, neque à nervis & ſanguine longiter eſſe.
Hoc ſi poſſet enim, multò priùs ipſa Animi vis
In capite, aut humeris, aut imis calcibus eſſe
Poſſet, & innaſci quâvis in parte ſoleret:
Tandem in eodem homine, atque in eodē vaſe maneret.
Quod quoniam noſtro quoque cōſtat corpore certum,
Diſpoſitumque videtur, ubi eſſe & creſcere poſſit

Seorsũ Anima, atque Animus; tantò magis inficiandũ,
Totum posse extra corpus, formamque animalem
Putribus in glebis terrarum, aut Solis in igni,
Aut in aquâ durare, aut altis ætheris oris.
Haud igitur constant divino prædita sensu,
Quandoquidem nequeunt vitaliter esse animata.

Illud item non est ut possis credere, sedes
Esse Deûm sanctas in Mundi partibus ullis.
Tenuis enim natura Deûm, longèque remota
Sensibus à nostris, Animi vix mente videtur.
Quæ quoniam manuum tactum suffugit, & ictum,
Tactile nil nobis quod sit, contingere debet.
Tangere enim non quit, quod tangi non licet ipsum.
Quare etiam sedes quoque nostris sedibus esse
Dissimiles debent, tenues de corpore eorum.
Quæ tibi posteriùs largo sermone probabo.

Dicere porrò, hominum causâ voluisse parare
Præclaram Mundi naturam, propterea que
Id laudabile opus Divûm laudare decere,
Æternumque putare, atque immortale futurum,
Nec fas esse, Deûm quod sit ratione vetustâ
Gentibus humanis fundatum perpetuo ævo,
Sollicitare suis ullum de sedibus unquam,
Nec verbis vexare, & ab imo evertere Summam:
Cætera de genere hoc adfingere, & addere, Memmi,
Desipere est. Quid enim Immortalibus, atque beatis
Gratia nostra queat largirier emolumenti,
Ut nostrâ quidquam causâ gerere adgrediantur?
Quidve novi potuit tantò post antè quietos
Inlicere, ut cuperent vitam mutare priorem?
Nam gaudere novis rebus debere videtur,
Cui veteres obsunt; sed, cui nil accidit ægri
Tempore in anteacto, cùm pulchrè degeret ævum,

Quid potuit novitatis amorem accendere tali?
An, credo, in tenebris vita ac mœrore jacebat,
Donec diluxit rerum genitalis origo?
Quidve mali fuerat nobis non esse creatis?
Natus enim debet quicunque est, velle manere
In vitâ, donec retinebit blanda voluptas.
Qui nunquam verò vitæ gustavit amorem,
Nec fuit in numero, quid obest non esse creatum?

Exemplum porrò gignundis rebus, & ipsa
Notities hominum, Divis unde insita primùm,
Quid vellent facere ut scirent, animoque viderent?
Quove modo est unquam vis cognita principiorum,
Quidnam inter sese permutato ordine possent,
Si non ipsa dedit specimen Natura creandi?
Namque ita multa modis multis primordia rerum
Ex infinito jam tempore percita plagis,
Ponderibusque suis consuêrunt concita ferri,
Omnimodisque coire, atque omnia pertentare,
Quæcunque inter se possint congressa creare,
Ut non sit mirum, si in tales disposituras
Deciderunt quoque, & in tales venêre meatus,
Qualibus hæc rerum genitur nunc Summa novando.

Quòd si jam rerum ignorem primordia quæ sint,
Hoc tamen ex ipsis Cœli rationibus ausim
Confirmare, aliisque ex rebus reddere multis,
Nequaquam nobis divinitùs esse paratam
Naturam rerum; tantâ stat prædita culpâ.

Principiò, quantùm Cœli tegit impetus ingens,
Indè avidam partem montes, sylvæque ferarum
Possedêre, tenent rupes, vastæque paludes,
Et mare, quod latè terrarum distinet oras.
Indè duas porrò prope partes fervidus ardor,
Assiduusque geli casus mortalibus aufert.

Quod ſupereſt arvi, tamen id Natura ſuâ vi
Sentibus obducat, ni vis humana reſiſtat,
Vitaï causâ valido conſueta bidenti
Ingemere, & terram preſſis proſcindere aratris.
Si non fœcundas vertentes vomere glebas,
Terraïque ſolum ſubigentes cimus ad ortus,
Sponte ſuâ nequeant liquidas exiſtere in auras.
Et tamen interdum magno quæſita labore,
Cùm jam per terras frondent, atque omnia florent:
Aut nimiis torret fervoribus ætherius Sol,
Aut ſubiti perimunt imbres, gelidæque pruinæ,
Flabraque ventorum violento turbine vexant.

Præterea genus horriferum Natura ferarum,
Humanæ genti infeſtum, terrâque marique,
Cur alit, atque auget? cur anni tempora morbos
Adportant? quare mors immatura vagatur?

Tum porrò puer, ut ſævis projectus ab undis
Navita, nudus humi jacet, infans, indigus omni
Vitaï auxilio, cùm primùm in luminis oras
Nixibus ex alvo matris Natura profudit;
Vagituque locum lugubri complet, ut æquum eſt,
Cui tantùm in vitâ reſtet tranſire malorum.
At variæ creſcunt pecudes, armenta, feræque;
Nec crepitacula eis opus eſt, nec cuiquam adhibēda eſt
Almæ nutricis blanda atque infracta loquela;
Nec varias quærunt veſtes pro tempore Cœli.
Denique non armis opus eſt, non mœnibus altis,
Queis ſua tutentur, quandò omnibus omnia largè
Tellus ipſa parit, Naturaque dædala rerum.

Principiò, quoniam terraï corpus, & humor,
Aurarumque leves animæ, calidique vapores,
E quibus hæc rerum conſiſtere Summa videtur,

Omnia nativo ac mortali corpore conſtant;
Debet tota eadem Mundi natura putari.
Quippe etenim quorum partes, & membra videmus
Corpore nativo & mortalibus eſſe figuris,
Hæc eadem fermè mortalia cernimus eſſe,
Et nativa ſimul. Quapropter maxima Mundi
Cùm videam membra, ac partes conſumpta regigni,
Scire licet Cœli quoque idem, terræque fuiſſe
Principiale aliquod tempus, clademque futuram.

Illud in his rebus ne me arripuiſſe rearis,
Memmi, quòd Terram, atque Ignem mortalia ſumpſi
Eſſe; neque humorem dubitavi, auraſque perire;
Atque eadem gigni, rurſuſque augeſcere dixi.

Principiò, pars terraï nonnulla peruſta
Solibus aſſiduis, multâ pulſata pedum vi,
Pulveris exhalat nebulam, nubeſque volantes,
Quas validi toto diſpergunt aëre venti:
Pars etiam glebarum ad diluviem revocatur
Imbribus, & ripas radentia flumina rodunt.
Præterea, pro parte ſuâ quodcunque alid auget,
Roditur; & quoniam dubio procul eſſe videtur
Omniparens, eadem rerum commune ſepulcrum:
Ergò terra tibi limatur, & aucta recreſcit.

Quod ſupereſt, humore novo mare, flumina, fontes
Semper abundare, & latices manare perennes,
Nil opus eſt verbis; magnus decurſus aquarum
Undique declarat: ſed primùm quidquid aquaï
Tollitur, in ſummâque fit, ut nihil humor abundet:
Partim quòd validi verrentes æquora venti
Deminuunt, radiiſque retexens ætherius Sol:
Partim quòd ſubter per terras diditur omnes.
Percolatur enim virus, retroque remanat

Materies humoris, & ad caput amnibus omnis
Convenit; indè ſuper terras fluit agmine dulci,
Quà via ſecta ſemel liquido pede detulit undas.

Aëra nunc igitur dicam, qui corpore toto
Innumerabiliter privas mutatur in horas:
Semper enim quodcunque fluit de rebus, id omne
Aëris in magnum fertur mare; qui niſi contrà
Corpora retribuat rebus, recreetque fluentes,
Omnia jam reſoluta forent, & in aëra verſa.
Haud igitur ceſſat gigni de rebus, & in res
Recidere aſſiduè, quoniam fluere omnia conſtat.

Largus item liquidi fons luminis, ætherius Sol
Inrigat aſſiduè Cœlum candore recenti,
Suppeditatque novo confeſtim lumine lumen.
Nam primùm quidquid fulgoris diſperit eii,
Quòcunque accidit: id licet hinc cognoſcere poſſis,
Quòd ſimul ac primùm nubes ſuccedere Soli
Cœpêre, & radios inter quaſi rumpere lucis,
Extemplò inferior pars horum diſperit omnis,
Terraque inumbratur, quà nimbi cunque feruntur;
Ut noſcas ſplendore novo res ſemper egere,
Et primum jactum fulgoris quemque perire:
Nec ratione aliâ res poſſe in Sole videri,
Perpetuò ni ſuppeditet lucis caput ipſum.

Quin etiam noctúrna tibi, terreſtria quæ ſunt,
Lumina, pendentes lychni, claræque coruſcis
Fulguribus pingues multâ caligine tædæ,
Conſimili properant ratione, ardore miniſtro,
Suppeditare novum lumen, tremere ignibus inſtant:
Inſtant, nec loca lux inter quaſi rupta relinquit:
Uſque adeò properanter ab omnibus ignibus ejus
Exitium celeri toleratur origine flammæ.

Sic igitur, Solem, Lunam, ſtellaſque putandum
Ex alio atque alio lucem jactare ſubortu,
Et primum quidquid flammaï perdere ſemper,
Inviolabilia hæc ne credas fortè vigere.

Denique non lapides quoque vinci cernis ab ævo?
Non altas rurres tuere, & putreſcere ſaxa?
Non delubra Deûm, ſimulacraque feſſa fatiſci?
Nec ſanctum numen Fati protollere fines
Poſſe? neque adversùs Naturæ fœdera niti?
Denique non monumenta virûm dilapſa videmus
Cedere proporrò, ſubitoque ſeneſcere caſu?
Non ruere avolſos ſilices à montibus altis,
Nec validas ævi vires perferre, patique
Finiti? neque enim caderent avolſa repentè,
Ex infinito quæ tempore pertoleraſſent
Omnia tormenta ætatis privata fragore.

Denique jam tuere hoc circùm ſupràque, quod omnẽ
Continet amplexu Terram; quod procreat ex ſe
Omnia, [quod quidã memorant] recipitque perempta:
Totum nativum mortali corpore conſtat.
Nam quodcunque alias ex ſe res auget, alitque,
Deminui debet, recreari, cùm recipit res.

Præterea ſi nulla fuit genitalis origo
Terraï & Cœli, ſemperque æterna fuêre,
Cur ſuperà bellum Thebanum, & funera Trojæ,
Non alias alii quoque res cecinêre poëtæ?
Quò tot facta virûm toties cecidêre, nec uſquam
Æternis famæ monumentis inſita florent?

Verùm, ut opinor, habet novitatẽ Summa, recenſque
Natura eſt Mundi, neque pridem exordia cepit.
Quare etiam quædam nunc artes expoliuntur,

Nunc etiam augeſcunt: nunc addita navigiis ſunt
Multa; modò organici melicos peperêre ſonores.
Denique Naturâ hæc rerum, ratioque reperta eſt
Nuper; & hanc primus cum primis ipſe repertus
Nunc ego ſum, in patrias qui poſſim vertere voces.

Quòd ſi fortè fuiſſe antehac eadem omnia credis;
Sed periiſſe hominum torrenti ſæcla vapore,
Aut cecidiſſe urbes magno vexamine Mundi,
Aut ex imbribus aſſiduis exîſſe rapaces
Per terras amnes, atque oppida cooperuiſſe:
Tantò quippe magis victus fateare neceſſe eſt,
Exitium quoque Terraï, Cœlique futurum.
Nam cùm res tantis morbis tantiſque periclis
Tentarentur, ibi ſi triſtior incubuiſſet
Cauſa, darent latè cladem, magnaſque ruinas;
Nec ratione aliâ mortales eſſe videmur
Inter nos, niſi quòd morbis ægriſcimus iſdem,
Atque illi, quos à vitâ Natura removit.

Præterea, quæcunque manent æterna, neceſſe eſt,
Aut quia ſunt ſolido cum corpore, reſpuere ictus,
Nec penetrare pati ſibi quidquam, quod queat arctas
Diſſociare intùs partes, ut materiaï
Corpora ſunt, quorum naturam oſtendimus antè:
Aut ideò durare ætatem poſſe per omnem,
Plagarum quia ſunt expertia, ſicut Inane eſt,
Quod manet intactum, neque ab ictu fungitur hilum?
Aut etiam, quia nulla loci ſit copia circùm,
Quò quaſi res poſſint diſcedere, diſſolvique,
Sicut Summarum Summa eſt æterna, neque extrà
Quis locus eſt, quò diſſiliant; neque corpora ſunt, quæ
Poſſint incidere, & validâ diſſolvere plagâ.
At neque, uti docui, ſolido cum corpore Mundi
Natura eſt, quoniam admiſtum eſt in rebus Inane;

Nec tamen eſt ut Inane; neque autem corpora deſunt,
Ex infinito quæ poſſint fortè coorta
Proruere hanc rerum violento turbine Summam,
Aut aliam quamvis cladem importare pericli.
Nec porrò natura loci, ſpatiumque profundi
Deficit, exſpergi quò poſſint mœnia Mundi,
Aut aliâ quâvis poſſint vi pulſa perire.
Haud igitur lethi præcluſa eſt janua Cœlo,
Nec Soli, Terræque, nec altis Æquoris undis;
Sed patet immani, & vaſto reſpectat hiatu.
Quare etiam nativa neceſſum eſt confiteare
Hæc eadem; neque enim mortali corpore quæ ſunt;
Ex infinito jam tempore adhuc potuiſſent
Immenſi validas ævi contemnere vires.

Denique tantopere inter ſe cùm maxima Mundi
Pugnent membra, pio nequaquam concita bello,
Nonne vides aliquam longi certaminis ollis
Poſſe dari finem? vel cùm Sol, & vapor omnis
Omnibus epotis humoribus exſuperârint,
Quod facere intendunt, neque adhuc conata patrantur;
Tantum ſuppeditant amnes, ultròque minantur
Omnia diluviare ex alto gurgite ponti:
Nequicquam; quoniam verrentes æquora venti
Deminuunt, radiiſque retexens ætherius Sol;
Et ſiccare priùs confidunt omnia poſſe,
Quàm liquor incœpti poſſit contingere finem.
Tantum ſpirantes æquo certamine bellum
Magnis de rebus inter ſe cernere certant:
Cùm ſemel in terrâ fuerit ſuperantior ignis,
Et ſemel, ut fama eſt, humor regnârit in arvis.
Ignis enim ſuperavit, & ambens multa peruſſit,
Avia cùm Phaëthonta rapax vis Solis equorum
Æthere raptavit toto, terraſque per omnes.
At Pater omnipotens, irâ tum percitus acri,

Magnanimum Phaëtonta repenti fulminis ictu
Deturbavit equis in terram; Solque cadenti
Obvius æternam ſuſcepit lampada Mundi;
Disjectoſque redegit equos, junxitque trementes;
Indè ſuum per iter recreavit cuncta gubernans,
Scilicet ut veteres Graiûm cecinêre poëtæ;
Quod procul à verâ eſt animi ratione repulſum.
Ignis enim ſuperare poteſt, ubi materiaï
Ex infinito ſunt corpora plura coorta;
Indè cadunt vires aliquâ ratione revictæ,
Aut pereunt res exuſtæ torrentibus auris.
Humor item quondam cœpit ſuperare coortus,
Ut fama eſt hominum, multas quandò obruit urbes:
Indè ubi vis aliquâ ratione averſa receſſit,
Ex Infinito fuerat quæcunque coorta,
Conſtiterunt imbres, & flumina vim minuerunt.

Sed quibus ille modis conjectus materiaï
Fundârit Cœlum ac Terram, Pontique profunda,
Soliſque & Lunæ curſus, ex ordine ponam.
Nam certè neque conſilio primordia rerum
Ordine ſe quæque, atque ſagaci mente locârunt;
Nec quos quæque darent motus, pepigêre profectò;
Sed quia multa modis multis primordia rerum
Ex infinito jam tempore percita plagis,
Ponderibuſque ſuis conſuêrunt concita ferri,
Omnimodiſque coire, atque omnia pertentare,
Quæcunque inter ſe poſſent congreſſa creare;
Propterea fit uti magnum volgata per ævum,
Omnigenos cœtus, & motus experiundo,
Tandem ea, conveniant ea quæ conjuncta, repentè
Magnarum rerum fiant exordia ſæpe,
Terraï, maris, & cœli, generiſque animantum.

Hic neque tum Solis rota cerni lumine largo

Altivolans poterat, neque magni ſidera Mundi,
Nec mare, nec cœlum, nec denique terra, neque aër,
Nec ſimilis noſtris rebus res ulla videri,
Sed nova tempeſtas quædam, moleſque coorta.
Diffugere indè loci partes cœpêre, pareſque
Cum paribus jungi res, & diſcludere Mundum,
Membraque dividere, & magnas diſponere partes
Omnigenis è principiis, diſcordia quorum
Intervalla, vias, connexus, pondera, plagas,
Concurſus, motus turbabat, prælia miſcens,
Propter diſſimiles formas variaſque figuras;
Quòd non omnia ſic poterant conjuncta manere,
Nec motus inter ſeſe dare convenientes:
Hoc eſt à terris altum ſecernere cœlum,
Et ſeorſum mare uti ſecreto humore pateret,
Seorſus item puri, ſecretique ætheris ignes.

Quippe etenim primùm terrai corpora quæque,
Propterea quòd erant gravia, & perplexa, coibant,
In medioque imas capiebant omnia ſedes.
Quæ quantò magis inter ſe perplexa coibant,
Tam magis expreſsêre ea, quæ mare, ſidera, Solem,
Lunamque efficerent, & magni mœnia Mundi.
Omnia enim magis hæc è lævibus atque rotundis
Seminibus, multòque minoribu' ſunt elementis,
Quàm Tellus. Ideò per rara foramina Terræ
Partibus erumpens primus ſe ſuſtulit Æther
Signifer, & multos ſecum levis abſtulit Ignes:
Non aliâ longè ratione, ac ſæpe videmus,
Aurea cùm primùm gemmantes rore per herbas
Matutina rubent radiati lumina Solis,
Exhalantque lacus nebulam, fluviique perennes;
Ipſa quoque interdum Tellus fumare videtur:
Omnia quæ ſurſum cùm conciliantur in alto,
Corpore concreto ſubtexunt nubila cœlum.

Sic igitur tum ſe levis, ac diffuſilis Æther
Corpore concreto circumdatus undique ſepſit,
Et latè diffuſus in omnes undique partes,
Omnia ſic avido complexu cætera ſepſit.
Hunc exordia ſunt Solis Lunæque ſecuta;
Inter utroſque globi quorum vertuntur in auris:
Quæ neque Terra ſibi adſcivit, neque maximus Æther,
Quòd nec tam fuerint gravia, ut depreſſa ſederent,
Nec levia, ut poſſent per ſummas labier oras.
Et tamen inter utroſque ita ſunt, ut corpora viva
Verſent, & partes ut Mundi totius extent.
Quod genus in nobis quædam licet in ſtatione
Membra manere, tamen cùm ſint ea, quæ moveantur.

His igitur rebus retractis, Terra repentè,
Maxima quà nunc ſe ponti plaga cærula tendit,
Succidit, & falſo ſubfodit gurgite foſſas:
Inque dies quantò circùm magis Ætheris æſtus,
Et radii Solis cogebant undique Terram
Verberibus crebris extrema ad limina apertam,
In medio ut propulſa ſuo condenſa coiret;
Tam magis expreſſus falſus de corpore ſudor
Augebat Mare manando, campoſque natantes;
Et tantò magis illa foràs elapſa volabant
Corpora multa vaporis, & aëris, altaque Cœli
Denſebant procul à Terris fulgentia templa.
Sidebant campi, creſcebant montibus altis
Aſcenſus; neque enim poterant ſubſidere ſaxa,
Nec pariter tantùmdem omnes ſuccumbere partes.
Sic igitur Terræ concreto corpore pondus
Conſtitit, atque omnis Mundi quaſi limus in imum
Confluxit gravis, & ſubſedit funditùs, ut fæx.

Indè Mare, indè Aër, indè Æther ignifer ipſe,
Corporibus liquidis ſunt omnia pura relicta;

Et

Et leviora aliis alia; & liquidiſſimus Æther,
Atque leviſſimus aërias ſuper influit auras;
Nec liquidum corpus turbantibus Aëris auris
Commiſcet: ſinit hæc violentis omnia verti
Turbinibus, ſinit incertis turbare procellis:
Ipſe ſuos ignes certo fert impete labens.
Nam modicè fluere, atque uno poſſe Æthera niſu,
Significat ponti Mare, certo quod fluit æſtu,
Unum labendi conſervans uſque tenorem.

Motibus Aſtrorum nunc quæ ſit cauſa, canamus.
Principiò magnus Cœli ſi vertitur orbis,
Ex utrâque polum parti premere Aëra nobis
Dicendum eſt, extràque tenere, & claudere utrinque:
Indè alium ſuperà fluere, atque intendere eòdem,
Quò volvenda micant alterni ſidera Mundi:
Aſt alium ſubter, contrà qui ſubvehat Orbem,
Ut fluvios verſare rotas, atque hauſtra videmus.
Eſt etiam quoque, uti poſſit Cœlum omne manere
In ſtatione, tamen cùm lucida ſigna ferantur:
Sive quòd incluſi rapidi ſunt Ætheris æſtus,
Quærenteſque viam circumverſantur, & ignes
Paſſim per Cœli volvunt ſe immania templa:
Sive aliundè fluens alicundè extrinſecus Aër
Verſat agens ignes; ſive ipſi ſerpere poſſunt,
Quò cujuſque cibus vocat atque invitat euntes,
Flammea per Cœlum paſcentes corpora paſſim.
Nam quid in hoc Mundo ſit eorum, ponere certum
Difficile eſt: ſed quid poſſit, fiatque per Omne
In variis Mundis variâ ratione creatis,
Id doceo; pluresque ſequor diſponere cauſas
Motibus Aſtrorum, quæ poſſint eſſe per Omne.
E quibus una tamen ſit & hæc quoque cauſa neceſſe eſt,
Quæ vegetat motum ſignis: ſed quæ ſit earum
Præcipere, haud quaquã eſt pedetentim progredientis

Terraque ut in mediâ Mundi regione quieſcat;
Evaneſcere paulatim, & decreſcere pondus
Convenit; atque aliam naturam ſubter habere
Ex ineunte ævo conjunctam, atque uniter aptam
Partibus aëriis Mundi, quibus infita ſidit.
Propterea non eſt oneri, neque deprimit auras:
Ut ſua cuique homini nullo ſunt pondere membra;
Nec caput eſt oneri collo, nec denique totum
Corporis in pedibus pondus ſentimus ineſſe.
At quæcunque foris veniunt, impoſtaque nobis
Pondera ſunt, lædunt permultò ſæpe minora.
Uſque adeò magni refert, cui quæ adjaceat res.
Sic igitur Tellus non eſt aliena repentè
Adlata, atque auris aliundè objecta alienis:
Sed pariter primâ concepta ab origine Mundi,
Certaque pars ejus, quaſi nobis membra, videtur.

Præterea grandi tonitru concuſſa repentè
Terra, ſupra ſe quæ ſunt, concutit omnia motu;
Quod facere haud ullâ poſſet ratione, niſi eſſet
Partibus aëriis Mundi, Cœloque revincta.
Nam communibus inter ſe radicibus hærent
Ex ineunte ævo conjuncta, atque uniter apta.
Nonne vides etiam, quàm magno pondere nobis
Suſtineat corpus tenuiſſima vis Animaï,
Propterea quia tam conjuncta, atque uniter apta eſt?
Denique jam ſaltu pernici tollere corpus
Quis potis eſt, niſi vis Animæ quæ membra gubernat?
Jamne vides quantùm tenuis natura valere
Poſſit, ubi eſt conjuncta gravi cum corpore, ut Aër
Conjunctus Terris, & nobis eſt Animi vis?

Nec nimiò Solis major rota, nec minor ardor
Eſſe poteſt, noſtris quàm ſenſibus eſſe videtur.

Nam quibus è ſpatiis cunque ignes lumina poſſunt
Adjicere, & calidum membris adflare vaporem,
Illa ipſa intervalla nihil de corpore libant
Flammarum, nihilò ad ſpeciem eſt contractior ignis.
Proinde calor quoniam Solis, lumenque profuſum
Perveniunt noſtros ad ſenſus, & loca tingunt;
Forma quoque hinc Solis debet ſilumque videri,
Nil adeò ut poſſis plùs, aut minùs addere verè.

Lunaque ſive notho fertur loca lumine luſtrans,
Sive ſuam proprio jactat de corpore lucem,
Quidquid id eſt, nihilò fertur majore figurâ,
Quàm, noſtris oculis quam cernimus, eſſe videtur.
Nam priùs omnia, quæ longè remota tuemur
Aëra per multum, ſpecie confuſa videntur,
Quàm minimum ſilum. Quapropter Luna neceſſe eſt,
Quandòquidem claram ſpeciem, certamque figuram
Præbet, ut eſt oris extremis cunque notata,
Quanta hæc cunque ſuat, tanta hinc videatur in alto.
Poſtremò, quoſcunque vides hinc Ætheris ignes,
[Quandòquidem, quoſcunque in terris cernimus ignes,
Dum tremor eſt clarus, dum cernitur ardor eorum,
Perparvum quiddam interdum mutare videntur
Alterutram in partem ſilum, cùm longiùs abſint,]
Scire licet, perquàm pauxillò poſſe minores
Eſſe; vel exiguâ majores parte, brevique.

Illud item non eſt mirandum, quâ ratione
Tantulus ille queat tantum Sol mittere lumen,
Quod maria, ac terras omnes cœlumque rigando
Compleat, & calido perfundat cuncta vapore.
Nam licet hinc Mundi patefactum totius unum
Largifluum fontem ſcatere, atque erumpere lumen
Ex omni Mundo, quò ſic elementa vaporis
Undique conveniunt, & ſic conjectus eorum

Confluit, ex uno capite hic ut profluat ardor.
Nonne vides etiam quàm latè parvus aquaï
Prata riget fons interdum, campiſque redundet?
Eſt etiam quoque, uti non magno Solis ab igni
Aëra percipiat calidis fervoribus ardor,
Opportunus ita eſt ſi fortè, & idoneus Aër,
Ut queat accendi parvis ardoribus ictus:
Quod genus interdum ſegetes ſtipulamque videmus
Accipere ex unâ ſcintillâ incendia paſſim.
Forſitan & roſeâ Sol altè lampade lucens
Poſſideat multum cæcis fervoribus ignem
Circum ſe, nullo qui ſit fulgore notatus,
Æſtiferum ut tantùm radiorum exaugeat ictum.

Nec ratio Solis ſimplex, nec certa pateſcit,
Quo pacto æſtivis è partibus Ægocerotis
Brumales adeat flexus, atque indè revertens
Canceris ut vertat metas ſe ad ſolſtitiales;
Lunaque menſibus id ſpatium videatur obire,
Annua Sol in quo conſumit tempora curſu:
Non, inquam, ſimplex his rebus reddita cauſa eſt.
Nam fieri vel cum primis id poſſe videtur,
Democriti quod ſancta viri ſententia ponit,
Quantò quæque magis ſint Terram ſidera propter,
Tantò poſſe minùs cum Cœli turbine ferri.
Evaneſcere enim rapidas illius, & acres
Imminui ſubter vires, ideòque relinqui
Paulatim Solem cum poſterioribu' ſignis,
Inferior multò quòd ſit, quàm fervida ſigna:
Et magis hoc Lunam, & quantò demiſſior ejus
Curſus abeſt procul à Cœlo, Terriſque propinquat,
Tantò poſſe minùs cum Signis tendere curſum;
Flaccidiore etiam quantò jam turbine fertur
Inferior quàm Sol, tantò magis omnia ſigna
Hanc adipiſcuntur, circùm præterque ferantur

Propterea fit, ut hæc ad ſignum quodque reverti
Mobiliùs videatur, ad hanc quia ſigna reviſunt.

Fit quoque ut è Mundi tranſverſis partibus Aër
Alternis certo fluere alter tempore poſſit,
Qui queat æſtivis Solem detrudere Signis
Brumales uſque ad flexus, gelidumque rigorem;
Et qui rejiciat gelidis à frigoris umbris
Æſtiferas uſque in partes, & fervida ſigna.
Et ratione pari Lunam, ſtellaſque putandum eſt,
Quæ volvunt magnos in magnis orbibus annos,
Aëribus poſſe alternis à partibus ire.
Nonne vides etiam diverſis nubila ventis
Diverſas ire in partes, infernaſupernis?
Quî minùs illa queant per magnos Ætheris orbes,
Æſtibus inter ſe diverſis ſidera ferri?

At nox obruit ingenti caligine terras:
Aut ubi de longo curſu Sol extima Cœli
Impulit, atque ſuos efflavit languidus ignes
Concuſſos itere, & labefactos aëre multo:
Aut quia ſub terras curſum convertere cogit
Vis eadem, ſuperà terras quæ pertulit orbem.

Tempore item certo roſeam Matuta per oras
Ætheris Auroram defert, & lumina pandit;
Aut quia Sol idem ſub terras ille revertens
Anticipat Cœlum, radiis accendere tentans:
Aut quia conveniunt ignes, & ſemina multa
Confluere ardoris conſuêrunt tempore certo,
Quæ faciunt Solis nova ſemper lumina gigni.
Quod genus Idæis fama eſt è montibus altis
Diſperſos ignes orienti lumine cerni,
Indè coire globum quaſi in unum, & conficere orbem.

Nec tamen illud in his rebus mirabile debet
Esse, quòd hæc ignis tam certo tempore possint
Semina confluere, & Solis reparare nitorem:
Multa videmus enim, certo quæ tempore fiunt
Omnibus in rebus. Floresçunt tempore certo
Arbusta, & certo dimittunt tempore florem.
Nec minùs in certo dentes cadere imperat ætas
Tempore, & impubem molli pubescere veste,
Et pariter mollem malis demittere barbam.
Fulmina postremò, nix, imbres, nubila, venti,
Non nimis incertis fiunt in partibus anni:
Namque ubi sic fuerunt causarum exordia prima,
Atque uti res Mundi cecidère ab origine primâ,
Consequa Natura est jam rerum ex ordine certo.

Cresçere itemque dies licet, & tabescere noctes,
Et minui luces, cùm sumant augmina noctes;
Aut quia Sol idem sub terras, atque supernè,
Imparibus currens anfractibus Ætheris oras
Partit, & in partes non æquas dividit Orbem:
Et quod ab alterutrâ detraxit parte, reponit
Ejus in adversâ tantò plus parte relatus,
Donicum ad id Signum Cœli pervenit, ubi anni
Nodus nocturnas exæquat lucibus umbras.
Nam medio cursu flatûs Aquilonis, & Austri,
Distinet æquato Cœlum discrimine metas,
Propter signiferi posituram totius orbis,
Annua Sol in quo contundit tempora serpens,
Obliquo Terras, & Cœlum lumine lustrans:
Ut ratio declarat eorum, qui loca Cœli
Omnia dispositis Signis ornata notârunt.
Aut quia crassior est certis in partibus Aër,
Sub terris ideò tremulum jubar hæsitat ignis,
Nec penetrare potest facilè atque emergere ad ortus.

Propterea noctes hyberno tempore longæ
Ceſſant, dum veniat radiatum inſigne diei.
Aut etiam, quia ſic alternis partibus anni
Tardiùs & citiùs conſuêrunt confluere ignes,
Qui faciant Solem certâ de ſurgere parte.

Luna poteſt Solis radiis percuſſa nitere,
Inque dies majus lumen convertere nobis
Ad ſpeciem, quantùm Solis ſecedit ab orbe,
Donicum eum contra pleno bene lumine fulſit,
Atque oriens obitus ejus ſuper edita vidit:
Indè minutatim retro quaſi condere lumen
Debet item, quantò propiùs jam Solis ad ignem
Labitur ex aliâ Signorum parte per orbem;
Ut faciunt, Lunam qui fingunt eſſe pilaï
Conſimilem, curſûsque viam ſub Sole tenere:
Propterea fit, uti videantur dicere verum.

Eſt etiam quoque uti proprio cum lumine poſſit
Volvier, & varias ſplendoris reddere formas.
Corpus enim licet eſſe aliud, quod fertur, & unà
Labitur omnimodis occurſans officienſque,
Nec potis eſt cerni, quia caſſum lumine fertur.
Verſarique poteſt, globus ut ſi fortè pilaï
Dimidiâ ex parti candenti lumine tinctus,
Verſandoque globum variantes edere formas;
Donicum eam partem, quæcunque eſt ignibus aucta,
Ad ſpeciem vertit nobis, oculoſque patentes:
Indè minutatim retro contorquet, & aufert
Luciferam partem glomeraminis, atque pilaï:
Ut Babylonica Chaldæam doctrina refutans
Aſtrologorum artem contra convincere tendit:
Proinde quaſi fieri nequeat, quod pugnat uterque,
Aut minùs hoc illo ſit cur amplectier auſis.

Denique, cur nequeat ſemper nova Luna creari
Ordine formarum certo, certiſque figuris;
Inque dies privos aboleſcere quæque creata,
Atque aliâ illius reparari in parte, locoque,
Difficile eſt ratione docere & vincere verbis;
Ordine cùm videas tam certo multa creari.
It ver, & Venus, & Veneris prænuntius antè
Pinnatus graditur Zephyrus veſtigia propter:
Flora quibus mater præſpergens antè viaï
Cuncta coloribus egregiis, & odoribus opplet.
Indè loci ſequitur calor aridus, & comes unà
Pulverulenta Ceres, & Eteſia flabra Aquilonum.
Indè Autumnus adit; graditur ſimul Evius Evan:
Indè aliæ tempeſtates, ventique ſequuntur,
Altitonans Vulturnus, & Auſter fulmine pollens.
Tandem Bruma nives adfert, pigrumque rigorem
Reddit; hyems ſequitur, crepitans ac dentibus Algus.
Quò minùs eſt mirum, ſi certo tempore Luna
Gignitur, & certo deletur tempore rurſus,
Cùm fieri poſſint tam certo tempore multa.

Solis item quoque defectus, Lunæque latebras,
Pluribus è cauſis fieri tibi poſſe putandum eſt.
Nam cur Luna queat Terram ſecludere Solis
Lumine, & à terris altum caput obſtruere eii,
Objiciens cæcum radiis ardentibus orbem;
Tempore eodem aliud facere id non poſſe putetur
Corpus, quod caſſum labatur lumine ſemper?
Solque ſuos etiam dimittere languidus ignes
Tempore cur certo nequeat, recreareque lumen,
Cùm loca præteriit flammis infeſta per auras,
Quæ faciunt ignes interſtingui atque perire?
Et cur terra queat Lunam ſpoliare viciſſim
Lumine, & oppreſſum Solem ſuper ipſa tenere,

Menſtrua

Menſtrua dum rigidas coni perlabitur umbras:
Tempore eodem aliud nequeat ſuccurrere Lunæ
Corpus, vel ſuperà Solis perlabier orbem,
Quod radios interrumpat, lumenque profuſum?
Et tamen ipſa ſuo ſi fulgit Luna nitore,
Cur nequeat certâ Mundi langueſcere parte,
Dum loca luminibus propriis inimica pererrat?

Quod ſupereſt, quoniam magni per cærula Mundi
Quâ fieri quidquid poſſet ratione, reſolvi:
Solis uti varios curſus, Lunæque meatus
Noſcere poſſemus, quæ vis, & cauſa cieret:
Quove modo ſoleant offecto lumine obire,
Et nec-opinantes tenebris obducere terras,
Cùm quaſi connivent, & aperto lumine rurſum
Omnia conviſunt clarâ loca candida luce:
Nunc redeo ad Mundi novitatem, & mollia terræ
Arva, novo fœtu quid primùm in luminis oras
Tollere, & incertis tentârit credere ventis.

Principiò genus herbarum, viridemque nitorem
Terra dedit circum colles; campoſque per omnes
Florida fulſerunt viridanti prata colore;
Arboribuſque datum eſt variis exinde per auras
Creſcendi magnum immiſſis certamen habenis.
Ut pluma atque pili primùm, ſetæque creantur
Quadrupedûm in membris, & corpore pennipotentum:
Sic nova tum Tellus herbas virgultaque primùm
Suſtulit; indè loci mortalia ſæcla creavit
Multa modis multis variâ ratione coorta.
Nam neque de Cœlo cecidiſſe animalia poſſunt,
Nec terreſtria de ſalſis exiſſe lacunis.
Linquitur ut meritò maternum nomen adepta
Terra ſit, & Terrâ quoniam ſunt cuncta creata.
Multaque nunc etiam exiſtunt animalia terris,

Imbribus, & calido Solis concreta vapore.
Quò minùs eſt mirum, ſi tum ſunt plura coorta;
Et majora novâ tellure, atque æthere adulto.

Principiò genus alituum, variæque volucres
Ova relinquebant excluſæ tempore verno:
Folliculos ut nunc teretes æſtate cicadæ
Linquunt, ſponte ſuâ victum, vitamque petentes.
Tum tibi Terra dedit primùm mortalia ſæcla:
Multus enim calor, atque humor ſuperabat in arvis.
Hinc ubi quæque loci regio opportuna dabatur,
Creſcebant uteri terræ radicibus apti:
Quos ubi tempore maturo patefecerat ætas
Infantum, fugiens humorem, auraſque petiſſens,
Convertebat ibi Natura foramina terræ,
Et ſuccum venis cogebat fundere apertis
Conſimilem lactis: ſicut nunc fœmina quæque
Cùm peperit, dulci repletur lacte, quòd omnis
Impetus in mammas convertitur ille alimenti.
Terra cibum pueris, veſtem vapor, herba cubile
Præbebat multâ & molli lanugine abundans.

At novitas Mundi nec frigora dura ciebat,
Nec nimios æſtus, nec magnis viribus auras:
Omnia enim pariter creſcunt, & robora ſumunt.
Quare etiam atque etiam maternum nomen adepta
Terra tenet meritò, quoniam genus ipſa creavit
Humanum; atque animal propè certo tempore fudit
Omne, quod in magnis bacchatur montibu' paſſim,
Aëriaſque ſimul volucres variantibu' formis.
Sed quia finem aliquam pariendi debet habere,
Deſtitit, ut mulier ſpatio defeſſa vetuſto:
Mutat enim Mundi naturam totius ætas,
Ex alioque alius ſtatus excipere omnia debet,
Nec manet ulla ſui ſimilis res; omnia migrant,

Omnia commutat Natura, & vertere cogit.
Namque aliud putreſcit, & ævo debile languet:
Porrò aliud concreſcit, & è contemptibus exit.
Sic igitur Mundi naturam totius ætas
Mutat, & ex alio terram ſtatus excipit alter;
Quod potuit, nequeat; poſſit, quod non tulit antè.

Multaque tum Tellus etiam portenta creare
Conata eſt, mirâ facie, membriſque coorta,
[Androgynum inter utrum, nec utrumque & utrinque remotum]
Orba pedum partim, manuum viduata viciſſim;
Muta, ſine ore, etiam, ſine voltu cæca reperta;
Vinctaque membrorum per totum corpus adhæſu,
Nec facere ut poſſent quidquam, nec cedere quoquam,
Nec vitare malum, nec ſumere, quod foret uſus.
Cætera de genere hoc monſtra, ac portenta creabat:
Nequicquam, quoniam natura abſterruit auctum;
Nec potuêre cupitum ætatis tangere florem,
Nec reperire cibum, nec jungi per Veneris res.
Multa videmus enim rebus concurrere debere,
Ut propagando poſſint procudere ſæcla.
Pabula primùm ut ſint, genitalia deinde per artus
Semina quà poſſint membris manare remiſſis;
Fœminaque ut maribus conjungi poſſit, habendum,
Mutua queis nectant inter ſe gaudia, utriſque.

Multaque tum interiiſſe animantûm ſæcla neceſſe eſt,
Nec potuiſſe propagando procudere prolem.
Nam quæcunque vides veſci vitalibus auris,
Aut dolus, aut virtus, aut denique mobilitas eſt
Ex ineunte ævo genus id tutata reſervans.
Multaque ſunt, nobis ex utilitate ſuâ quæ
Commendata manent tutelæ tradita noſtræ.
Principiò, genus acre Leonum, ſævaque ſæcla

Tutata eſt virtus, Vulpes dolus, & fuga Cervos;
At leviſomna Canum fido cum pectore corda,
Et genus omne, quod eſt veterino ſemine partum,
Lanigeræque ſimul pecudes, & bucera ſæcla,
Omnia ſunt hominum tutelæ tradita, Memmi.
Nam cupidè fugêre feras, pacemque ſecutæ
Sunt, & larga ſuo ſine pabula parta labore;
Quæ damus utilitatis eorum præmia causâ.
At queis nil horum tribuit Natura, nec ipſa
Sponte ſuâ poſſent ut vivere, nec dare nobis
Utilitatem aliquam, quare pateremur eorum
Præſidio noſtro paſci genus, eſſe que tutum?
Scilicet hæc aliis prædæ, lucroque jacebant
Indupedita ſuis fatalibus omnia vinclis,
Donicum ad interitum genus id Natura redegit.

Sed neque Centauri fuerunt, neque tempore in ullo
Eſſe queat duplici naturâ, & corpore bino
Ex alienigenis membris compacta poteſtas,
Hinc illinc par vis ut non ſic eſſe potis ſit.
Id licet hinc quamvis hebeti cognoſcere corde.

Principiò circùm tribus actis impiger annis
Floret equus, puer haudquaquâ: quin ſæpe etiamnum
Ubera mammarum in ſomnis lactantia quærit.
Poſt ubi equum validæ vires ætate ſenectâ,
Membraque deficiunt fugienti languida vitâ,
Tum demum pueris, ævo florente, juventas
Occipit, & molli veſtit lanugine malas
Ne fortè ex homine, & veterino ſemine equorum
Confieri credas Centauros poſſe, nec eſſe;
Aut rapidis canibus ſuccinctas ſemimarinis
Corporibus Scyllas, & cætera de genere horum,
Inter ſe quorum diſcordia membra videmus:
Quæ neque floreſcunt pariter, neque robora ſumunt

Corporibus, neque projiciunt ætate senectâ;
Nec simili Venere ardescunt, nec moribus unis
Conveniunt, nec sunt eadem jucunda per artus.
Quippe videre licet pinguescere sæpe cicutâ
Barbigeras pecudes, homini quæ est acre venenum.
Flamma quidem verò cùm corpora fulva Leonum
Tam soleat torrere, atque urere, quàm genus omne
Visceris, in terris quodcunque & sanguinis extet;
Qui fieri potuit, triplici cum corpore ut unà
Prima Leo, postrema Draco, media ipsa Chimæra
Ore foràs acrem efflaret de corpore flammam?
Quare etiam, tellure novâ, cœloque recenti,
Talia qui fingit potuisse animalia gigni,
Nixus in hoc uno novitatis nomine inani,
Multa licet simili ratione effutiat ore;
Aurea tum dicat per terras flumina volgò
Fluxisse, & gemmis florere arbusta fuêsse:
Aut hominem tanto membrorum esse impete natum,
Trans maria alta pedum nisus ut ponere posset,
Et manibus totum circum se vertere cœlum.
Nam quòd multa fuêre in terris semina rerum,
Tempore quo primùm Tellus animalia fudit;
Nil tamen est signi, mistas potuisse creari
Inter se pecudes, compactaque membra animantum;
Propterea quia quæ de terris nunc quoque abundant
Herbarum genera, ac fruges, arbustaque læta,
Non tamen inter se possunt complexa creari.
Res sic quæque suo ritu procedit, & omnes
Fœdere naturæ certo discrimina servant.

Et genus humanum multò fuit illud in arvis
Durius, ut decuit, tellus quod dura creâsset:
Et majoribus, & solidis magis ossibus intùs
Fundatum, & validis aptum per viscera nervis:
Nec facilè ex æstu, nec frigore quod caperetur,

Nec novitate cibi, nec labi corporis ullâ.
Multaque per cœlum Solis volventia luſtra
Volgivago vitam tractabant more ferarum.
Nec robuſtus erat curvi moderator aratri
Quiſquam, nec ſcibat ferro molirier arva,
Nec nova defodere in terram virgulta, nec altis
Arboribus veteres decidere falcibu' ramos.
Quod Sol, atque imbres dederant, quod terra creârat
Sponte ſuâ, ſatis id placabat pectora donum:
Glandiferas inter curabant corpora quercus
Plerumque; & quæ nunc hyberno tempore cernis
Arbuta Pœniceo fieri matura colore,
Plurima tum Tellus etiam majora ferebat:
Multaque præterea novitas tum florida Mundi
Pabula dia tulit, miſeris mortalibus ampla.
At ſedare ſitim fluvii fonteſque vocabant,
Ut nunc montibus è magnis decurſus aquaï
Claricitat latè ſitientia ſæcla ferarum.
Denique noctivagi ſilveſtria templa tenebant
Nympharum, quibus exibant humore fluenta
Lubrica, proluvie largâ lavere humida ſaxa,
Humida ſaxa ſuper viridi ſtillantia muſco,
Et partim plano ſcatere, atque erumpere campo.

Necdum res igni ſcibant tractare, nec uti
Pellibus, & ſpoliis corpus veſtire ferarum:
Sed nemora, atque cavos montes, ſilvaſque colebant,
Et frutices inter condebant ſqualida membra,
Verbera ventorum vitare imbreſque coacti.
Nec commune bonum poterant ſpectare, nec ullis
Moribus inter ſe ſcibant, nec legibus uti.
Quod cuique obtulerat prædæ fortuna, ferebat
Sponte ſuâ, ſibi quiſque valere & vivere doctus.
Et Venus in ſilvis jungebat corpora amantum:
Conciliabat enim vel mutua quamque cupido,

Vel violenta viri, vis atque impensa libido,
Vel pretium, glandes, atque arbuta, vel pira lecta.
Et manuum mirâ freti virtute, pedumque,
Consectabantur silvestria fœcla ferarum
Missilibus saxis, & magno pondere clavæ:
Multaque vincebant, vitabant pauca latebris;
Setigerisque pares Suibus silvestria membra
Nuda dabant terræ nocturno tempore capti,
Circùm se foliis ac frondibus involventes.
Nec plangore diem magno, Solemque per agros
Quærebant pavidi, palantes noctis in umbris:
Sed taciti respectabant, somnoque sepulti,
Dum roseâ face Sol inferret lumina Cœlo.
A parvis quòd enim consuêrant cernere semper
Alterno tenebras, & lucem tempore gigni,
Non erat, ut fieri posset, mirarier unquam,
Nec diffidere, ne terras æterna teneret
Nox, in perpetuum detracto lumine Solis:
Sed magis illud erat curæ, quòd fœcla ferarum
Infestam miseris faciebant sæpe quietem;
Ejectique domo fugiebant saxea tecta
Setigeri Suis adventu, validique Leonis,
Atque intempestâ cedebant nocte paventes
Hospitibus sævis instrata cubilia fronde.

Nec nimiò tum plùs, quàm nunc, mortalia fœcla
Dulcia linquebant labentis lumina vitæ.
Unus enim tum quisque magis deprensus eorum
Pabula viva feris præbebat dentibus haustus;
Et nemora ac montes gemitu, silvasque replebat,
Viva videns vivo sepeliri viscera busto.
At quos effugium servârat, corpore adeso,
Posteriùs tremulas super ulcera tetra tenentes
Palmas, horriferis accibant vocibus Orcum,
Donicum eos vitâ privârant vermina sæva,

Expertes opis, ignaros quid volnera vellent.

At non multa virûm ſub ſignis millia ducta
Una dies dabat exitio, nec turbida ponti
Æquora lædebant naves ad ſaxa, virosque.
Sed temerè, incaſſum mare fluctibu' ſæpe coortis
Sævibat, leviterque minas ponebat inanes:
Nec poterat quemquam placidi pellacia ponti
Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis.
Improba navigii ratio tum cæca jacebat.
Tum penuria deinde cibi languentia letho
Membra dabat: contrà nunc rerum copia merſat.
Illi imprudentes ipſi ſibi ſæpe venenum
Vergebant: nunc dant aliis ſolertiùs ipſi.

Indè caſas poſtquam, ac pelles, ignemque parârunt,
Et mulier conjuncta viro conceſſit in unum;
Caſtaque privatæ Veneris connubia læta
Cognita ſunt, prolemque ex ſe vidêre creatam:
Tum genus humanum primùm molleſcere cœpit.
Ignis enim curavit, ut alſia corpora frigus
Non ita jam poſſent Cœli ſub tegmine ferre;
Et Venus imminuit vires, puerique parentum
Blanditiis facilè ingenium fregêre ſuperbum.
Tunc & amicitiam cœperunt jungere, habentes
Finitima inter ſe, nec lædere, nec violare;
Et pueros commendârunt, muliebreque ſæclum
Vocibus, & geſtu, cùm balbè ſignificarent,
Imbecillorum eſſe æquum miſererier omnium.
Non tamen omnimodis poterat concordia gigni;
Sed bona magnaque pars ſervabant fœdera caſti:
Aut genus humanum jam tum foret omne peremptum,
Nec potuiſſet adhuc perducere ſæcla propago.

At varios linguæ ſonitus Natura ſubegit

Mittere, & utilitas expreſſit nomina rerum ;
Non aliâ longè ratione, atque ipſa videtur
Protrahere ad geſtum pueros infantia linguæ,
Cùm facit, ut digito, quæ ſint præſentia, monſtrent.
Sentit enim vim quiſque ſuam, quam poſſit abuti :
Cornua nata priùs vitulo quàm frontibus extent,
Illis iratus petit, atque infenſus inurget.
At catuli Pantherarum, ſcymnique Leonum
Unguibus, ac pedibus jam tum, morſuque repugnant ;
Vixdum cùm ipſis ſunt dentes unguesque creati.
Alituum porrò genus alis omne videmus
Fidere, & à pennis tremulum petere auxiliatum.
Proinde putare aliquem tum nomina diſtribuiſſe
Rebus, & indè homines didiciſſe vocabula prima ;
Deſipere eſt : nam cur hic poſſet cuncta notare
Vocibus, & varios ſonitus emittere linguæ,
Tempore eodem alii facere id non quiſſe putentur.

Præterea, ſi non alii quoque vocibus uſi
Inter ſe fuerant : unde inſita notities eſt
Utilitatis, & unde data eſt huic prima poteſtas,
Quid vellet, facere, ut ſcirent, animoque viderent ?
Cogere item plures unus, victoſque domare
Non poterat, rerum ut perdiſcere nomina vellent ;
Nec ratione docere ullâ, ſuadereque ſurdis,
Quid facto eſſet opus : faciles neque enim paterentur ;
Nec ratione ullâ ſibi ferrent ampliùs aures
Vocis inauditos ſonitus obtundere fruſtra.

Poſtremò, quid in hâc mirabile tantopere eſt re,
Si genus humanum, cui vox, & lingua vigeret,
Pro vario ſenſu varias res voce notaret,
Cùm pecudes mutæ, cùm denique ſæcla ferarum
Diſſimiles ſoleant voces variaſque ciere,
Cùm metus, aut dolor eſt, & cùm jam gaudia gliſcunt ?

Quippe etenim id licet è rebus cognoſcere apertis.
Inritata canum cùm primùm magna Moloſsûm
Mollia rictа fremunt duros nudantia dentes,
Longè alio ſonitu rabie diſtrictа minantur,
Et cùm jam latrant, & vocibus omnia complent.
At catulos blandè cùm linguâ lambere tentant,
Aut ubi eos jactant pedibus, morſuque petentes,
Suſpenſis teneros imitantur dentibus hauſtus,
Longè alio pacto gannitu vocis adulant;
Et cùm deſerti baubantur in ædibus, aut cùm
Plorantes fugiunt ſummiſſo corpore plagas.

Denique non hinnitus item differre videtur,
Inter equas, ubi equus florenti ætate juvencus
Pinnigeri ſævit calcaribus ictus amoris,
Et fremitum patulis ſub naribus edit ad arma;
Ac cùm ſis alias concuſſis artubus hinnit?

Poſtremò, genus alituum, variæque volucres,
Accipitres, atque Oſſifragæ, Mergique marinis
Fluctibus in ſalſis victum vitamque petentes,
Longè alias alio jaciunt in tempore voces;
Et cùm de victu certant, prædâque repugnant:
Et partim mutant cum tempeſtatibus unà
Rauciſonos cantus; Cornicum ut ſæcla vetuſta,
Corvorumque greges, ubi aquam dicuntur & imbres
Poſcere, & interdum ventos auraſque vocare.
Ergò ſi varii ſenſus animalia cogunt,
Muta tamen cùm ſint, varias emittere voces:
Quantò mortales magis æquum eſt tum potuiſſe
Diſſimiles aliâ atque aliâ res voce notare?

Illud in his rebus tacitus ne fortè requiras:
Fulmen detulit in terras mortalibus ignem
Primitùs; indè omnis flammarum diditur ardor.

Multa videmus enim cœleſtibus incita flammis
Fulgere, cùm cœli donavit plaga vapores.
Et ramoſa tamen cùm ventis pulſa vacillans
Æſtuat in ramos incumbens arboris arbor,
Exprimitur validis extritus viribus ignis:
Et micat interdum flammaï fervidus ardor,
Mutua dum inter ſe rami ſtirpeſque teruntur:
Quorum utrumque dediſſe poteſt mortalibus ignem.

Indè cibum coquere, ac flammæ mollire vapore
Sol docuit, quoniam miteſcere multa videbant
Verberibus radiorum, atque æſtu victa per agros:
Inque dies magis hi victum vitamque priorem
Commutare novis monſtrabant rebus, & igni,
Ingenio qui præſtabant, & corde vigebant.

Condere cœperunt urbes, arcemque locare
Præſidium reges ipſi ſibi, perfugiumque;
Et pecudes, & agros diviſère, atque dedère
Pro facie cujuſque, & viribus, ingenioque:
Nam facies multùm valuit, vireſque vigebant.
Poſterjàs res inventa eſt, aurumque repertum,
Quod facilè & validis, & pulchris dempſit honorem.
Divitioris enim ſectam plerumque ſequuntur
Quàmlibet & fortes, & pulchro corpore creti.

Quòd ſi quis verâ vitam ratione gubernet,
Divitiæ grandes homini ſunt, vivere parcè
Æquo animo: neque enim eſt unquam penuria parvi.
At claros ſe homines voluêre eſſe, atque potentes,
Ut fundamento ſtabili fortuna maneret,
Et placidam poſſent opulenti degere vitam;
Nequicquam: quoniam ad ſummũ ſuccedere honorem
Certantes, iter infeſtum fecêre viaï.
Et tamen è ſummo quaſi fulmen dejicit ictos

Invidiæ interdum contemptim in Tartara tetra:
Ut satiùs multò jam sit parere quietum,
Quàm regere imperio res velle, & regna tenere.
Proinde, sine incassum defessi sanguine sudent
Angustum per iter luctantes ambitionis:
Invidiâ quoniam, ceu fulmine, summa vaporant
Plerumque, & quæ sunt aliis magis edita cunque:
Quandoquidem sapiunt alieno ex ore, petuntque
Res ex auditis potiùs, quàm sensibus ipsis:
Nec magis id nunc est, nec erit mox, quàm fuit antè.

Ergò, regibus occisis, subversa jacebat
Pristina majestas soliorum & sceptra superba;
Et capitis summi præclarum insigne cruentum
Sub pedibus volgi magnum lugebat honorem:
Nam cupidè conculcatur nimis antè metutum.
Res itaque ad summam fœcem turbasque redibat,
Imperium sibi cùm, ac summatum quisque petebat.
Indè magistratum partim docuêre creare,
Juraque constituêre, ut vellent legibus uti.
Nam genus humanum defessum vi colere ævum,
Ex inimicitiis languebat; quò magis ipsum
Sponte suâ cecidit sub leges, arctaque jura.
Acriùs ex irâ quòd enim se quisque parabat
Ulcisci, quàm nunc concessum est legibus æquis;
Hanc ob rem est homines pertæsum vi colere ævum:
Unde metus maculat pœnarum præmia vitæ.
Circumretit enim vis atque injuria quemque,
Atque, unde exorta est, ad eum plerumque revertit;
Nec facile est placidam ac pacatam degere vitam,
Qui violat factis communia fœdera pacis.
Etsi fallit enim Divûm genus, humanumque,
Perpetuò tamen id fore clam diffidere debet:
Quippe ubi se multi per somnia sæpe loquentes,
Aut morbo delirantes procráxe ferantur,

Et celata diu in medium peccata dediſſe.

Nunc quæ cauſa Deûm per magnas numina gentes
Pervolgârit, & ararum compleverit urbes,
Suſcipiendaque curârit ſolennia ſacra,
Quæ nunc in magnis florent ſacra rebu', lociſque;
Unde etiam nunc eſt mortalibus inſitus horror,
Qui delubra Deûm nova toto ſuſcitat orbi
Terrarum, & feſtis cogit celebrare diebus:
Non ita difficile eſt rationem reddere verbis.
Quippe etenim jam tum Divûm mortalia ſæcla
Egregias animo facies vigilante videbant,
Et magis in ſomnis mirando corporis auctu.
His igitur ſenſum tribuebant, propterea quòd
Membra movere videbantur, voceſque ſuperbas
Mittere pro facie præclara, & viribus amplis;
Æternamque dabant vitam, quia ſemper eorum
Suppeditabatur facies, & forma manebat;
[Et manet omninò] & quòd tantis viribus auctos
Non temerè ullâ vi convinci poſſe putabant.
Fortuniſque ideò longè præſtare putabant,
Quòd mortis timor haud quemquam vexaret eorum;
Et ſimul in ſomnis quia multa, & mira videbant
Efficere, & nullum capere ipſos indè laborem.

Præterea Cœli rationes ordine certo,
Et varia annorum cernebant tempora verti;
Nec poterant, quibus id fieret, cognoſcere cauſis;
Ergò perfugium ſibi habebant omnia Divis
Tradere, & illorum nutu facere omnia flecti.
In Cœloque Deûm ſedes, & templa locârunt,
Per cœlum volvi quia Sol, & Luna videntur;
Luna, dies, & nox, & noctis ſigna ſevera,
Noctivagæque faces cœli, flammæque volantes,
Nubila, ros, imbres, nix, venti, fulmina, grando,

Et rapidi fremitus, & murmura magna minarum.

O genus infelix humanum, talia Divis
Cùm tribuit facta, atque iras adjunxit acerbas!
Quantos tum gemitus ipsi sibi, quantaque nobis
Volnera, quas lacrymas pepèrre minoribu' nostris?
Nec pietas ulla est velatum sæpe videri
Vertier ad lapidem, atque omnes accedere ad aras;
Nec procumbere humi prostratum, & pandere palmas
Ante Deûm delubra, nec aras sanguine multo
Spargere quadrupedum, nec votis nectere vota:
Sed magè pacatâ posse omnia mente tueri.
Nam cùm suspicimus magni cœlestia Mundi
Templa super, stellisque micantibus æthera fixum,
Et venit in mentem Solis, Lunæque viarum;
Tunc aliis oppressa malis in pectore cura
Illa quoque expergefactum caput erigere infit,
Ecquæ fortè Deûm nobis immensa potestas
Sit, vario motu quæ candida sidera verset.
Tentat enim dubiam mentem rationis egestas,
Ecquænam fuerit Mundi genitalis origo;
Et simul, ecquæ sit finis, quoad mœnia Mundi,
Et tanti motus hunc possint ferre laborem:
An divinitùs æternâ donata salute,
Perpetuò possint ævi labentia tractu,
Immensi validas ævi contemnere vires.

Præterea, cui non Animus formidine Divûm
Contrahitur? cui non conrepunt membra pavore,
Fulminis horribili cùm plagâ torrida tellus
Contremit, & magnum percurrunt murmura cœlum?
Non populi, gentesque tremunt? regesque superbi
Conripiunt Divûm perculsi membra timore,
Ne quod ob admissum fœdè, dictumve superbè
Pœnarum grave sit solvendi tempus adultum?

Summa etiam cùm vis violenti per mare venti
Induperatorem claſſis ſuper æquora verrit,
Cum validis pariter legionibus, atque Elephantis,
Non Divûm pacem votis adit? ac prece quæſit
Ventorum pavidus paces, animaſque ſecundas?
Nequicquam; quoniam violento turbine ſæpe
Conreptus nihilo fertur minùs ad vada lethi:
Uſque adeò res humanas vis abdita quædam
Obterit, & pulcros faſces, ſævaſque ſecures
Proculcare, ac ludibrio ſibi habere videtur.
Denique ſub pedibus tellus cùm tota vacillat,
Concuſſæque cadunt urbes, dubiæque minantur;
Quid mirum ſi ſe temnunt mortalia ſæcla?
Atque poteſtates magnas, miraſque relinquunt
In rebus vires Divûm, quæ cuncta gubernent?

Quod ſupereſt, æs, atque auru, ferruque repertu eſt,
Et ſimul argenti pondus, plumbique poteſtas,
Ignis ubi ingentes ſilvas ardore cremârat
Montibus in magnis, ſeu cœli fulmine miſſo;
Sive quòd inter ſe bellum ſilveſtre gerentes,
Hoſtibus intulerant ignem formidinis ergo;
Sive quòd, inducti terræ bonitate, volebant
Pandere agros pingues, & paſcua reddere rura;
Sive feras interficere, & diteſcere prædâ:
Nam foveâ atque igni priùs eſt venarier ortum,
Quàm ſepire plagis ſaltum, canibuſque ciere.
Quidquid id eſt, quâcunque è causâ flammeus ardor
Horribili ſonitu ſilvas exederat altis
Ab radicibus, & terram percoxerat igni,
Manabat venis ferventibus in loca terræ
Concava conveniens argenti rivus & auri,
Æris item & plumbi: quæ cùm concreta videbant
Poſteriùs claro in terris ſplendere colore,
Tollebant nitido capti, lævique lepore;

Et ſimili formata videbant eſſe figurâ,
Atque lacunarum fuerant veſtigia cuique.
Tum penetrabat eos poſſe hæc liquefacta calore
Quamlibet in formam, & faciem decurrere rerum,
Et prorſum quamvis in acuta ac tenuia poſſe
Mucronum duci faſtigia procudendo,
Ut ſibi tela parent, ſilvaſque excidere poſſint,
Materiem lævare, dolare, ac radere tigna,
Et terebrare etiam, ac pertundere, perque forare.
Nec minùs argento facere hæc auroque parabant,
Quàm validi primùm violentis viribus æris:
Nequicquam; quoniam cedebat victa poteſtas,
Nec poterat pariter durum ſufferre laborem.
Nam fuit in pretio magis æs, aurumque jacebat
Propter inutilitatem hebeti mucrone retuſum;
Nunc jacet æs, aurum in ſummum ſucceſſit honorem.
Sic volvenda ætas commutat tempora rerum:
Quod fuit in pretio, fit nullo denique honore,
Porrò aliud ſuccedit, & è contemptibus exit,
Inque dies magis appetitur, floretque repertum
Laudibus, & miro eſt mortales inter honore.

Nunc tibi quo pacto ferri natura reperta
Sit, facile eſt ipſum per te cognoſcere, Memmi.
Arma antiqua, manus, ungues denteſque fuerunt,
Et lapides, & item ſilvarum fragmina rami,
Et flammæ, atque ignes, poſtquâ ſunt cognita primùm.
Poſterius ferri vis eſt, æriſque reperta;
Et prior æris erat quàm ferri cognitus uſus:
Quò facilis magis eſt natura, & copia major.
Ære ſolum terræ tractabant, æreque belli
Miſcebant fluctus, & volnera vaſta ferebant,
Et pecus, atque agros adimebant: nam facilè ollis
Omnia cedebant armatis nuda & inerma.
Indè minutatim proceſſit ferreus enſis,

Verſaque

Verſaque in opprobrium ſpecies eſt falcis ahenæ:
Et ferro cœpêre ſolum proſcindere terræ,
Exæquataque ſunt creperi certamina belli.

Et priùs eſt armatum in equi conſcendere coſtas,
Et moderarier hunc frænis, dextrâque vigere,
Quàm bijugo curru belli tentare pericla;
Et bijugo priùs eſt, quàm bis conjungere binos,
Et quàm falciferos inventum aſcendere currus.
Indè boves Lucas turrito corpore tetros
Anguimanos belli docuerunt volnera Pœni
Sufferre, & magnas Martis turbare catervas.
Sic alid ex alio peperit diſcordia triſtis,
Horribile humanis quod gentibus eſſet in armis;
Inque dies belli terroribus addidit augmen.
Tentârunt etiam tauros in mœnere belli,
Expertique ſues ſævos ſunt mittere in hoſtes;
Et validos Parthi præ ſe miſêre Leones
Cum ductoribus armatis, ſæviſque magiſtris,
Qui moderarier hos poſſent, vinciſque tenere.
Nequicquam; quoniam permiſtâ cæde calentes
Turbabant ſævi nullo diſcrimine turmas,
Terrificas capitum quatientes undique criſtas;
Nec poterant equites fremitu perterrita equorum
Pectora mulcere, & frænis convertere in hoſtes.
Inritata Leæ jaciebant corpora ſaltu
Undique, & advorsùm venientibus ora petebant,
Et nec-opinantes à tergo diripiebant,
Deplexæque dabant in terram volnere victos,
Morſibus adfixæ validis, atque unguibus uncis.
Jactabantque ſues tauri, pedibuſque terebant:
Et latera, ac ventres hauribant ſubter equorum
Cornibus, ad terramque minanti mente ruebant.
At validis ſocios cædebant dentibus apri,
Tela infracta ſuo tinguentes ſanguine ſævi,

Non magnis opibus jucundè corpora habebant;
Præſertim cùm tempeſtas ridebat, & anni
Tempora pingebant viridantes floribus herbas:
Tum joca, tum ſermo, tum dulces eſſe cachinni
Conſuêrant; agreſtis enim tum muſa vigebat:
Tum caput, atque humeros plexis redimire coronis;
Floribus, & foliis laſcivia læta monebat;
Atque extra numerum procedere membra moventes
Duriter, & duro terram pede pellere matrem:
Unde oriebantur riſus, dulceſque cachinni,
Omnia quod nova tum magis hæc, & mira vigebant;
Et vigilantibus hinc aderant ſolatia ſomni,
Ducere multimodis voces, & flectere cantus,
Et ſuperà calamos unco percurrere labro.
Unde etiam vigiles nunc hæc accepta tuentur,
Et numerum ſervare genus didicêre; neque hilo
Majorem interea capiunt dulcedini' fructum,
Quàm ſilveſtre genus capiebat terrigenarum.

Nam quod adeſt præſtò, niſi quid cognovimus antè
Suavius, in primis placet, & pollere videtur;
Poſteriorque ferè melior res, illa reperta
Perdit, & immutat ſenſus ad priſtina quæque.
Sic odium cœpit glandis; ſic illa relicta
Strata cubilia ſunt herbis, & frondibus aucta.
Pellis item cecidit; veſtis contempta ferina eſt:
Quam reor invidiâ tali tunc eſſe repertam,
Ut lethum inſidiis, qui geſſit primus, obiret;
Et tandem inter eos diſtractum, ſanguine multo
Diſperſiſſe, neque in fructum convertere quiſſe.

Tunc igitur pelles, nunc aurum, & purpura curis
Exercent hominum vitam, belloque fatigant.
Quò magis in nobis, ut opinor, culpa reſidit:
Frigus enim nudos ſine pellibus excruciabat

Terrigenas: at nos nil lædit veſte carere
Purpureâ, atque auro, ſigniſque ingentibus aptâ;
Dum plebeia tamen ſit, quæ defendere poſſit.
Ergò hominum genus incaſſum, fruſtraque laborat;
Semper & in curis conſumit inanibus ævum.
Nimirum quia non cognovit, quæ ſit habendi
Finis, & omninò quoad creſcat vera voluptas;
Idque minutatim vitam provexit in altum,
Et belli magnos commovit funditùs æſtus.

At vigiles Mundi magnum & verſatile templum
Sol & Luna ſuo luſtrantes lumine circùm,
Perdocuêre homines annorum tempora verti;
Et certâ ratione geri rem, atque ordine certo.

Jam validis ſepti degebant turribus ævum,
Et diviſa colebatur, diſcretaque tellus:
Tum mare velivolum florebat navibu' pandis:
Auxilia, & ſocios jam pacto fœdere habebant,
Carminibus cùm res geſtas cœpêre poëtæ
Tradere, nec multò priùs' ſunt elementa reperta.
Propterea, quid ſit priùs actum, reſpicere ætas
Noſtra nequit, niſi quà ratio veſtigia monſtrat.

Navigia, atque agri culturas, mœnia, leges,
Arma, vias, veſtes, & cætera de genere horum,
Præmia, delicias quoque vitæ funditùs omnes,
Carmina, picturas, & dædala ſigna polire,
Uſus, & impigræ ſimul experientia mentis
Paulatim docuit pedetentim progredientes.
Sic unum quidquid paulatim protrahit ætas
In medium, ratioque in luminis eruit oras.
Namque alid ex alio clareſcere corde videmus
Artibus, ad ſummum donec venêre cacumen.

Finis Libri Quinti.

ARGUMENTUM

LIBRI SEXTI.

PROFUSUS ubique Lucretius in Anteſignani ſui Epicuri laudes, ſextum hunc librum auſpicatur ab Athenarum encomio, quæ tantum virum genuerint. Deinde libri hujus argumentum ritè ſocians cum iis quæ ſuperiori libro diſputata ſunt de nativo hujus Mundi ortu, mortalique interitu, pergit naturam eorum, quæ *Meteora* dicimus, intùs perſcrutari.

Atque, ut omni depoſitâ formidine Mortales queant irati Jovis intueri fulmina, docet I. de *Tonitru*, quod fieri putat vel ex colliſione, aut corraſione, aut diſruptione nubium, ventis contra pugnantibus; vel ex vi ventorum, aut intra nubes colluctantium, aut eas invicem agitantium; vel ex

crepitu flammarum è ſiccâ nube in humidam decidentium ; vel ex prærupto grandinis ac geli fragore.

II. De *Fulgure*, quod nihil aliud eſſe ait, quàm aut ignem expreſſum ex colliſione vel motu nubium ; aut flammarum ſemina de nubibus vi ventorum excuſſa.

III. De *Fulmine*, quòd ſubtili & ignitâ naturâ conſtet ; quòd in craſſis & ſpiſſis nubibus generetur ; quòd maturum è nubibus erumpat vi venti, vel perfringentis, vel diſcutientis, vel extrinſecùs percutientis ; quòd adeò minutis conſtet Atomis, ut mirâ feratur mobilitate ; quòd in verno & autumnali tempore potiſſimùm fiat. Hinc ridet haruſpicinam Hetruſcorum, qui non ex Naturæ cauſis, ſed ad Deorum arbitrium Fulmina fieri voluerunt. Quia verò *Præſter*, *Turbo*, & *Vortex* ſunt quædam Meteorum genera, naturam, cauſas, motus ac differentias illorum notat & explicat.

IV. De *Nubibus*, quas creari putat aut ex aëris aſperioribus Atomis, aut ex halitibus de terrâ & aquis emergentibus. Pluviam verò in nubibus autumat generari, vel per *Compreſſionem*, ut aiunt, vel per *Tranſmutationem*. Per *Compreſſionem* quidem, ſi vis ventorum imbrem exprimit è nubibus; per *Tranſmutationem*, ſi nubes mutentur ac diſtillent in cadentes aquarum guttas. Quæ porrò ſuperſunt Meteora, nix, grando, gelu, ventus, atque arcus etiam cœleſtis, de iis parcius aut nihil diſputat.

V. His addit jucundiſſimas quæſtiones de Terræ motu; de Maris uno & eodem ſtatu; de Ætnæ ignibus; de variis fontium ac puteorum naturis pro variâ anni tempeſtate; de Magnetis virtute; deque peſtilentiæ origine. Quâ datâ occaſione, Athenienſis peſtilentiæ funeſtiſſimæ deſcriptionem eleganti carminum ſerie, quæ libri hujus clauſula eſt, ex Thucydide, penè ad verbum exprimit. Statuit

Statuit igitur *Terræ motum* fieri, vel ex glebis terræ deruptis, quæ cadentes Terram tremere faciunt; vel ex Aquarum titubatione, quibus innatat Terra; vel ex Ventis, quorum aut horrore Terra concutiatur, aut ſuccuſſu tremat, aut impulſa hinc indè feratur. Quòd autem *Mare* non majus fiat, id refert, aut in illius vaſtitatem immenſam, aut in Solis ardorem aquas exſiccantem, aut in ventorum vim aquas verrentium, aut in nubes multùm humorum attrahentes, aut in terræ ipſius ſiccitatem.

VI. De Ætnæ ignibus quærens, eorum cauſas refundit, aut in vim venti, aut in Maris æſtum, qui ſubter intrantes, ſemina flammarum ibi collectarum per apertas fauces ſurſùm extrudant. *Nilum* pariter æſtate increſcere ait, vel ex concurſu Eteſiarum hinc, & indè Aquilonum; vel ex arenarum cumulis ab æſtu Maris ad oſtia Nili congeſtis; vel ex pluviis aut nivibus

ad caput Nili cadentibus ac ſolutis.

VII. De *Avernis* locis diſputat; quæ tetrum adeò exhalant odorem, ut ſupra volantes aves in ea corruant. Docet cur fontium & puteorum quorumdam aqua calida ſit hyeme, frigida verò æſtate; cur *Magnes* ferrum trahat; quæ ſit cauſa & origo morborum ac peſtilentiæ. Denique deſcriptionem inſtituit peſtilentiæ, quæ Athenas penitùs vaſtavit tempore belli Peloponneſii.

Franc van Mieris inv. et del. *Cl. Duflos Sculp.*

VI.

UNIV. OF MICH.

TITI LUCRETII CARI

DE

RERUM NATURA

LIBER SEXTUS.

PRIMÆ frugiferos fœtus mortalibus ægris
Dididerunt quondam præclaro nomine Athenæ,
Et recreaverunt vitam, legesque rogârunt:
Et primæ dederunt solatia dulcia vitæ,
Cùm genuêre virum tali cum corde repertum,
Omnia veridico qui quondam ex ore profudit;
Cujus & extincti, propter divina reperta
Divolgata, vetus jam ad cœlum gloria fertur.
Nam cùm vidit hic, ad victum quæ flagitat usus,
Et per quæ possent vitam consistere rutam,

Omnia jam fermè mortalibus esse parata ;
Divitiis homines, & honore, & laude potentes
Affluere, atque bonâ natorum excellere famâ ;
Nec minùs esse domi cuiquam tamen anxia corda,
Atque animum infestis cogi servire querelis :
Intellexit, ibi vitium vas efficere ipsum,
Omniaque illius vitio corrumpier intùs,
Quæ conlata foris, & commoda cunque venirent ;
Partim quòd fluxum, pertusumque esse videbat,
Ut nullâ posset ratione explerier unquam ;
Partim quòd tetro quasi conspurcare sapore
Omnia cernebat, quæcunque receperat intùs.
Veridicis igitur purgavit pectora dictis,
Et finem statuit cuppedinis atque timoris ;
Expositque bonum summum, quò tendimus omnes ;
Quid foret, atque viam monstravit tramite prono,
Quâ possemus ad id recto contendere cursu ;
Quidve mali foret in rebus mortalibu' passim :
Quòd flueret Fortunaï, varièque volaret,
Seu casu, seu vi, quòd sic Natura parâsset ;
Et quibus è portis occurri cuique deceret :
Et genus humanum frustra plerumque probavit
Volvere curarum tristes in pectore fluctus.
Nam veluti pueri trepidant, atque omnia cæcis
In tenebris metuunt : sic nos in luce timemus
Interdum, nihilò quæ sunt metuenda magis, quàm
Quæ pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.
Hunc igitur terrorem animi, tenebrasque necesse est,
Non radii Solis, nec lucida tela diei
Discutiant, sed Naturæ species, ratioque :
Quò magis inceptum pergam pertexere dictis.

Et quoniam docui Mundi mortalia templa
Esse, & nativo consistere corpore Cœlum ;
Et quæcunque in eo sunt, fierique, necesse

Esse ea dissolvi, quæ restant percipe porrò;
Quandoquidem semel insignem conscendere currum
Vincendi spes hortata est, atque obvia cursu
Quæ fuerant, sunt placato conversa furore.
Cætera, quæ fieri in terris, cœloque tuentur
Mortales, pavidis cùm pendent mentibu' sæpe,
Efficiunt animos humiles formidine Divûm,
Depressosque premunt ad terram; propterea quòd
Ignorantia causarum conferre Deorum
Cogit ad imperium res, & concedere regnum; &
Quorum operum causas nullâ ratione videre
Possunt, hæc fieri divino numine rentur.
Nam bene qui didicêre Deos securum agere ævum,
Si tamen interea mirantur, quâ ratione
Quæque geri possint, præsertim rebus in illis,
Quæ supera caput ætheriis cernuntur in oris,
Rursus in antiquas referuntur Relligiones;
Et dominos acres adsciscunt, omnia posse
Quos miseri credunt, ignari quid queat esse,
Quid nequeat, finita potestas denique cuique
Quânam sit ratione, atque altè terminus hærens:
Quò magis errantes totâ regione feruntur.
Quæ nisi respuis ex animo, longèque remittis,
Diis indigna putando, alienaque pacis eorum,
Delibrata Deûm per te tibi numina sancta
Sæpe aderunt; non quòd violari summa Deûm vis
Possit, ut ex irâ pœnas petere imbibat acres:
Sed quia tute tibi placidâ cum pace quietos
Constitues magnos irarum volvere fluctus,
Nec delubra Deûm placido cum pectore adibis;
Nec de corpore quæ sancto simulacra feruntur,
In mentes hominum divinæ nuntia formæ,
Suscipere hæc animi tranquillâ pace valebis.
Indè videre licet, qualis jam vita sequatur.
Quam quidem ut à nobis ratio verissima longè

Rejiciat, quanquam ſunt à me mu[illegible]ata;
Multa tamen reſtant, & ſunt ornand[illegible]olitis
Verſibus, & ratio Cœli, ſpecieſque tenenda.
Sunt tempeſtates, & fulmina clara canenda,
Quid faciant, & quâ de causâ quæque ferantur,
Ne trepides Cœli diviſis partibus amens,
Unde volans ignis pervenerit, aut in utram ſe
Verterit hinc partem; quo pacto per loca ſepta
Inſinuârit, & hinc dominatus ut extulerit ſe:
Quorum operum cauſas nullâ ratione videre
Poſſunt, ac fieri divino numine rentur.
Tu mihi ſupremæ preſcripta ad candida calcis
Currenti, ſpatium præmonſtra, callida Muſa
Calliope, requies hominum, Divûmque voluptas,
Te duce ut inſignem capiam cum laude coronam.

Principiò, Tonitru quatiuntur cærula Cœli,
Propterea quia concurrunt ſublimè volantes
Ætheriæ nubes contrà pugnantibu' ventis.
Nec fit enim ſonitus Cœli de parte ſerenâ,
Verùm ubicunque magis denſo ſunt agmine nubes,
Tam magis hinc magno fremitus fit murmure ſæpe.
Præterea, neque tam condenſo corpore nubes
Eſſe queunt, quàm ſunt lapides, ac tigna; neque autē
Tam tenues, quàm ſunt nebulæ, fumique volantes.
Nam aut cadere abrupto deberent pondere preſſæ,
Ut lapides; aut, ut fumus, conſtare nequirent,
Nec cohibere nives gelidas, & grandinis imbres.

Dant etiam ſonitum patuli ſuper æquora Mundi,
Carbaſus ut quondam magnis intenta theatris
Dat crepitum malos inter jactata, trabeſque;
Interdum perſciſſa furit petulantibus Euris,
Et fragiles ſonitus chartarum commeditatur.
Id quoque enim genus in tonitru cognoſcere poſſis;

Aut ubi ſuſpenſam veſtem, chartaſve volantes
Verberibus Venti verſant, planguntque per auras.
Fit quoque enim interdũ, ut non tam cõcurrere nubes
Frontibus adverſis poſſint, quàm de latere ire
Diverſo motu radentes corpori' tractum;
Aridus unde aures terget ſonus ille, diuque
Ducitur, exierit donec regionibus arctis.

Hoc etiam pacto Tonitru concuſſa videntur
Omnia ſæpe gravi tremere, & divolſa repentè
Maxima diſſiluiſſe capacis mœnia Mundi,
Cùm ſubitò validi venti conlecta procella
Nubibus intorſit ſeſe, concluſaque ibidem
Turbine verſanti magis ac magis undique nubem
Cogit, uti fiat ſpiſſo cava corpore circùm.
Poſt ubi commovit vis ejus, & impetus acer,
Tum perterricrepo ſonitu dat miſta fragorem.
Nec mirum, cùm plena animæ veſiculâ partu
Sæpe ita dat pariter ſonitum diſploſa repentè.

Eſt etiam ratio, cũm venti nubila perflant,
Cur ſonitus faciant: etenim ramoſa videmus
Nubila ſæpe modis multis, atque aſpera ferri.
Scilicet ut crebram ſilvam cùm flamina Cauri
Perflant, dant ſonitum frondes, ramique fragorem.
Fit quoque ut interdum validi vis incita venti
Perſcindat nubem perfringens impete recto.
Nam quid poſſit ibi flatus manifeſta docet res;
Hîc, ubi lenior eſt, in terrâ cùm tamen altâ
Arbuſta evolvens radicibus haurit ab imis.
Sunt etiam fluctus per nubila, qui quaſi murmur
Dant infringendo graviter; quod item fit in altis
Fluminibus, magnoque mari, cùm frangitur æſtu.

Fit quoque ubi è nube in nubem vis incidit ardens

Fulminis, hæc multo ſi fortè humore recepit
Ignem, continuò ut magno clamore trucidet:
Ut calidis candens ferrum è fornacibus olim
Stridit, ubi in gelidum properè demerſimus imbrem.
Aridior porrò ſi nubes accipit ignem,
Uritur ingenti ſonitu ſuccenſa repentè:
Lauricomos ut ſi per montes flamma vagetur,
Turbine ventorum comburens impete magno;
Nec res ulla magis, quàm Phœbi Delphica laurus,
Terribili ſonitu flammâ crepitante crematur.

Denique ſæpe geli multus fragor, atque ruina
Grandinis, in magnis ſonitum dat nubibus altè;
Ventus enim cùm confercit, franguntur in arctum
Concreti montes nimborum, & grandine miſti.

Fulgit item, nubes ignis cùm ſemina multa
Excuſſêre ſuo concurſu, ceu lapidem ſi
Percutiat lapis, aut ferrum; nam tum quoque lumen
Exſilit, & claras ſcintillas diſſupat ignis.
Sed Tonitrum fit uti poſt auribus accipiamus,
Fulgere quàm cernant oculi, quia ſemper ad aures
Tardiùs adveniunt, quàm viſum quæ moveant res.
Id licet hinc etiam cognoſcere, cædere ſi quem
Ancipiti videas ferro procul arboris auctum,
Antè fit ut cernas ictum; quàm plaga per aures
Det ſonitum: ſic Fulgorem quoque cernimus antè,
Quàm Tonitrum accipimus, pariter qui mittitur igni,
E ſimili cauſâ, & concurſu natus eodem.

Hoc etiam pacto volucri loca lumine tingunt
Nubes, & tremulo tempeſtas impete fulgit.
Ventus ubi invaſit nubem, & verſatus ibidem
Fecit, ut antè, cavam, docui, ſpiſſeſcere nubem;
Mobilitate ſuâ ferviſcit; ut omnia motu

Percalefacta vides ardeſcere : plumbea verò
Glans etiam longo curſu volvenda liqueſcit.
Ergò fervidus hic nubem cùm perſcidit atram,
Diſſupat ardoris quaſi per vim expreſſa repentè
Semina, quæ faciunt nictantia fulgura flammæ:
Indè ſonus ſequitur, qui tardiùs adlicit aures,
Quàm quæ perveniunt oculos ad lumina noſtros.
Scilicet hoc denſis fit nubibus, & ſimul altè
Exſtructis aliis alias ſuper impete miro.

Nec tibi ſit fraudi, quòd nos infernè videmus
Quàm ſint lata magis, quã ſurſũ exſtructa quid extent;
Contemplator enim, cùm montibus adſimilata
Nubila portabunt venti tranſverſa per auras:
Aut ubi per magnos montes cumulata videbis
Inſuper eſſe aliis alia, atque urgere ſupernã
In ſtatione locata ſepultis undique ventis;
Tum poteris magnas moles cognoſcere eorum,
Speluncaſque velut ſaxis pendentibus ſtructas
Cernere, quas venti cùm, tempeſtate coortã,
Complêrunt, magno indignantur murmure clauſi
Nubibus, in caveiſque ferarum more minantur.
Nunc hinc, nunc illinc fremitus per nubila mittunt;
Quærenteſque viam circumverſantur, & ignis
Semina convolvunt ẽ nubibus, atque ita cogunt
Multa, rotantque cavis flammam fornacibus intùs,
Donec divolsã fulſerunt nube coruſci.

Hãc etiam fit uti de causã mobilis ille
Devolet in terram liquidi color aureus ignis,
Semina quòd nubes ipſas permulta neceſſe eſt
Ignis habere: etenim cùm ſunt humore ſine ullo,
Flammeus eſt plerumque colos & ſplendidus ollis.
Quippe etenim Solis de lumine multa neceſſe eſt
Concipere, ut meritò rubeant, igneſque profundant;

Hæsce igitur cùm ventus agens contraſit in unum,
Compreſſitque locum cogens, expreſſa profundunt
Semina, quæ faciunt flammæ fulgere colores.

Fulgit item, cùm rareſcunt quoque nubila cœli
Nam cùm ventus eas leviter diducit euntes,
Diſſolvitque, cadant ingratis illa neceſſe eſt
Semina, quæ faciunt fulgorem: tùm ſine tetro
Terrore, & ſonitu fulgit, nulloque tumultu.

Quod ſupereſt, quali naturâ prædita conſtent
Fulmina, declarant ictus, & inuſta vapore
Signa, notæque graves halantes ſulfuris auras:
Ignis enim ſunt hæc, non venti ſigna, neque imbris.
Præterea, per ſe accendunt quoque tecta domorum,
Et celeri flammâ dominantur in ædibus ipſis.
Hunc tibi ſubtilem cùmprimis ignibus ignem
Conſtituit Natura minutis, mobilibuſque
Corporibus, cui nil omninò obſiſtere poſſit.
Tranſit enim validè fulmen per ſepta domorum,
Clamor uti, ac voces; tranſit per ſaxa, per æra;
Et liquidum puncto facit æs in tempore, & aurum.
Curat item ut, vaſis integris, vina repentè
Diffugiant; quia nimirum facilè omnia circùm
Conlaxat, rareque facit lateramina vaſis,
Adveniens calor ejus, ut inſinuatur in ipſum, &
Mobiliter ſolvens differt primordia vini:
Quod Solis vapor ætatem non poſſe videtur
Efficere; uſque adeò pollens fervore coruſco,
Tantò mobilior vis, & dominantior hæc eſt.

Nunc ea quo pacto gignantur, & impete tanto
Fiant, ut poſſint ictu diſcludere turres,
Diſturbare domos, avellere tigna trabeſque,
Et monumenta virûm demoliri, atque ciere,

Exanimare homines, pecudes proſternere paſſim;
Cætera de genere hoc, quâ vi facere omnia poſſint,
Expediam, neque te in promiſſis plura morabor.

Fulmina gignier è craſſis, altèque putandum eſt
Nubibus exſtructis: nam cœlo nulla ſereno,
Nec leviter denſis mittuntur nubibus unquam.
Nam dubio procùl hoc fieri manifeſta docet res,
Quòd tunc per totum concreſcunt aëra nubes
Undique, uti tenebras omnes Acherunta reamur
Liquiſſe, & magnas Cœli complêſſe cavernas:
Uſque adeò, tetrâ nimborum nocte coortâ,
Impendent atræ formidinis ora ſupernè,
Cùm commoliri tempeſtas fulmina cœptat.

Præterea, perſæpe niger quoque per mare nimbus
Ut picis è cœlo demiſſum flumen, in undas
Sic cadit, & fertur tenebris procul, & trahit atram
Fulminibus gravidam tempeſtatem, atque procellis,
Ignibus, ac ventis cumprimis ipſe repletus,
In terrâ quoque ut horrefcant, ac tecta requirant.
Sic igitur ſupera noſtrum caput eſſe putandum eſt
Tempeſtatem altam: neque enim caligine tantâ
Obruerent terras, niſi inædificata ſupernè
Multa forent multis exempto nubila Sole;
Nec tanto poſſent hæc terras opprimere imbri,
Flumina abundare ut facerent, campoſque natare,
Si non exſtructis foret altè nubibus æther.

His igitur ventis, atque ignibus omnia plena
Sunt; ideò paſſim fremitus, & fulgura fiunt.
Quippe etenim ſuperà docui, permulta vaporis
Semina habere cavas nubes; & multa neceſſe eſt
Concipere ex Solis radiis, ardoreque eorum.
Hic ubi ventus eas idem qui cogit in unum

Fortè locum quemvis, expreſſit multa vaporis
Semina, ſeque ſimul cum eo commiſcuit igni:
Inſinuatus ibi vortex verſatur in alto,
Et calidis acuit fulmen fornacibus intùs.
Nam duplici ratione accenditur; ipſe ſuâ nam
Mobilitate caleſcit, & è contagibus ignis.
Indè ubi percaluit vis venti, vel gravis ignis
Impetus inceſſit, maturum tum quaſi fulmen
Perſcindit ſubitò nubem, ferturque coruſcis
Omnia luminibus luſtrans loca percitus ardor,
Quem gravis inſequitur ſonitus, diſploſa repentè
Opprimere ut Cœli videantur templa ſupernè.
Indè tremor terras graviter pertentat, & altum
Murmura percurrunt Cœlum; nam tota ferè tum
Tempeſtas concuſſa tremit, fremituſque moventur:
Quo de concuſſu ſequitur gravis imber, & uber,
Omnis uti videatur in imbrem vertier æther,
Atque ita præcipitans ad diluviem revocare;
Tantus diſcidio nubis, ventique procellâ,
Mittitur ardenti ſonitus cùm provolat ictu.

Eſt etiam, cùm vis extrinſecùs incita venti
Incidit in validam maturo Fulmine nubem;
Quam cùm perſcidit, extemplò cadit igneus ille
Vortex, quod patrio vocitamus nomine Fulmen.
Hoc fit idem in partes alias, quòcunque tulit vis.

Fit quoque ut interdùm venti vis miſſa ſine igni,
Igneſcat tamen in ſpatio, longoque meatu,
Dum venit, amittens in curſu corpora quædam
Grandia, quæ nequeunt pariter penetrare per auras;
Atque alia ex ipſo conradens aëre portat
Parvola, quæ faciunt ignem commiſta volando:
Non aliâ longè ratione, ac plumbea ſæpe
Ferviđa fit glans in curſu, cùm multa rigoris

Corpora dimittens, ignem concepit in auris.

Fit quoque ut ipſius plagæ vis excitet ignem,
Frigida cùm venti pepulit vis miſſa ſine igni:
Nimirum quia, cùm vehementi percutit ictu,
Confluere ex ipſo poſſunt elementa vaporis,
Et ſimul ex illâ, quæ tum res excipit ictum,
Ut lapidem ferro cùm cædimus, evolat ignis.
Nec quòd frigida vis ſit ferri, hoc ſeciùs illa
Semina concurrunt calidi fulgoris ad ictum:
Sic igitur quoque res accendi fulmine debet,
Opportuna fuit ſi fortè, & idonea flammis.
Nec temerè omninò planè vis frigida venti
Eſſe poteſt, ex quo tantâ vi immiſſa ſupernè eſt;
Quin priùs in curſu ſi non accenditur igni,
At tepefacta tamen veniat commiſta calore.

Mobilitas autem fit fulminis, & gravis ictus;
Et celeri fermè pergunt ſic fulmina lapſu,
Nubibus ipſa quòd omninò priùs incita ſe vis
Conligit, & magnum conamen ſumit eundi.
Indè, ubi non potuit nubes capere impetis auctum,
Exprimitur vis, atque ideò volat impete miro,
Ut validis quæ de tormentis miſſa feruntur.

Adde, quòd è parvis, ac lævibus eſt elementis;
Nec facile eſt tali naturæ obſiſtere quidquam;
Inter enim fugit, ac penetrat per rara viarum.
Non igitur multis offenſibus in remorando
Hæſitat: hanc ob rem celeri volat impete labens;
Deinde, quòd omninò naturâ pondera deorſum
Omnia nituntur; cùm plaga ſit addita verò,
Mobilitas duplicatus, & impetus ille graveſcit;
Ut vehementiùs, & citiùs, quæcunque morantur
Obvia, diſcutiat plagis, itinerque ſequatur,

Arguit, & liquidam molem, campoſque natantes?

Præterea, ſi vult caveamus fulminis ictum,
Cur dubitat facere, ut poſſimus cernere miſſum?
Si nec-opinantes autem vult opprimere igni,
Cur tonat ex illâ parte, ut vitare queamus?
Cur tenebras antè, & fremitus, & murmura concit?
Et ſimul in multas partes quî credere poſſis
Mittere? an hoc auſis nunquam contendere factum,
Ut fierent ictus uno ſub tempore plures?
At ſæpe eſt numerò factum, fierique neceſſe eſt,
Ut pluere in multis regionibus, & cadere imbres,
Fulmina ſic uno fieri ſub tempore multa.

Poſtremò, cur ſancta Deûm delubra, ſuaſque
Diſcutit infeſto præclaras fulmine ſedes,
Et bene facta Deûm frangit ſimulacra? ſuiſque
Demit imaginibus violento volnere honorem?
Altaque cur plerumque petit loca? plurimaque hujus
Montibus in ſummis veſtigia cernimus ignis?

Quod ſupereſt, facile eſt ex his cognoſcere rebus,
Πρηστῆρας Graii quos ab re nominitârunt,
In mare quâ miſſi veniant ratione ſuperne.
Nam fit ut interdum tanquam demiſſa columna
In mare de cœlo deſcendat, quam freta circum
Ferviſcunt graviter ſpirantibus incita flabris;
Et quæcunque in eo tum ſunt deprenſa tumultu
Navigia, in ſummum veniunt vexata periclum:
Hoc fit, ubi interdum non quit vis incita venti
Rumpere, quam cœpit, nubem; ſed deprimit, ut ſit
In mare de cœlo tanquam demiſſa columna
Paulatim, quaſi quid pugno, brachiique ſupernè
Conjectu trudatur, & extendatur in undas:
Quam cùm diſcidit, hinc prorumpitur in mare venti
Vis,

Vis, & fervorem mirum concinnat in undis.
Verſabundus enim turbo deſcendit, & illam
Deducit pariter lento cum corpore nubem:
Quam ſimul ac gravidam detruſit ad æquora ponti,
Ille in aquam ſubitò totum ſe immittit, & omne
Excitat ingenti ſonitu mare fervere cogens.

Fit quoque, ut involvat venti ſe nubibus ipſe
Vortex, conradens ex aëre ſemina nubis,
Et quaſi demiſſum cœlo preſtera imitetur.
Hic ubi ſe in terras demiſit, diſſolvitque,
Turbinis immanem vim provomit, atque procellæ.
Sed quia fit rarò omninò, monteſque neceſſe eſt
Officere in terris, apparet crebriùs idem
Proſpectu maris in magno, cœloque patenti.

Nubila concreſcunt, ubi corpora multa volando
Hoc ſuper in cœli ſpatio coiêre repentè
Aſperiora, modis quæ poſſint indupedita
Exiguis, tamen inter ſe comprenſa teneri.
Hæc faciunt primùm parvas conſiſtere nubes;
Indè ea comprendunt inter ſe, conque gregantur,
Et conjungendo creſcunt, ventiſque feruntur
Uſque adeò, donec tempeſtas ſæva coorta eſt.

Fit quoque, uti montis vicina cacumina Cœlo
Quàm ſint quæque magis, tantò magis edita fument
Aſſiduè fulvæ nubis caligine craſsâ;
Propterea quia, cùm conſiſtunt nubila primùm,
Antè viděre oculi quàm poſſint tenuia, venti
Portantes cogunt ad ſumma cacumina montis.
Hîc demum fit uti, turbâ majore coortâ,
Condenſa, ac ſtipata ſimul cernantur, & udo
Vertice de montis videantur ſurgere in æthram.
Nam loca declarat ſurſùm ventoſa patere

Res ipſa, & ſenſus, montes cùm aſcendimus altos.

Præterea, permulta mari quoque tollere toto
Corpora naturam, declarant littore veſtes
Suſpenſæ, cùm concipiunt humoris adhæſum.
Quò magis ad nubes augendas multa videntur
Poſſe quoque è ſalſo conſurgere momine ponti.
Nam ratio cum ſanguine abeſt humoribus omnis.

Præterea, fluviis ex omnibus, & ſimul ipsâ
Surgere de terrâ n bulas, æſtumque videmus,
Quæ velut halitus, hinc ita ſurſùm expreſſa feruntur,
Suffunduntque ſuâ Cœlum caligine, & altas
Sufficiunt nubes paulatim conveniundo;
Urget enim quoque ſigniferi ſuper ætheris æſtus,
Et quaſi denſendo ſubtexit cærula nimbis.

Fit quoque, ut hunc veniant in cœtũ extrinſecùs illa
Corpora, quæ faciunt nubes, nimboſque volantes;
Innumerabilem enim numerum, ſummãque profundi
Eſſe infinitam docui; quantâque volarent
Corpora mobilitate, oſtendi, quàmque repentè
Immemorabile per ſpatium tranſire ſolerent.
Haud igitur mirum eſt, ſi parvo tempore ſæpe
Tam magnos montes tempeſtas, atque tenebræ
Cooperiant maria, ac terras, impenſa ſupernè.
Undique quandoquidem per caulas ætheris omnes,
Et quaſi per magni circùm ſpiracula Mundi
Exitus, introituſque elementis redditus extat.

Nunc age, quo pacto pluvius concreſcat in altis
Nubibus humor, & in terras demiſſus ut imber
Decidat, expediam. Primùm jam ſemina aquaï
Multa ſimul vincam conſurgere nubibus ipſis
Omnibus ex rebus, pariterque ita creſcere utraſque;

Et nubes, & aquam, quæcunque in nubibus extat,
Ut pariter nobis corpus cum ſanguine creſcit,
Sudor item, atque humor quicunque eſt denique membris.
Concipiunt etiam multum quoque ſæpe marinum
Humorem, veluti pendentia vellera lanæ,
Cùm ſupera magnum venti mare nubila portant.
Conſimili ratione ex omnibus amnibus humor
Tollitur in nubes: quò cùm bene ſemina aquarum
Multa modis multis convenêre undique adaucta;
Conſertæ nubes vi venti mittere certant
Dupliciter: nam vis venti contrudit, & ipſa
Copia nimborum, turbâ majore coortâ,
Urget, & è ſupero premit, ac facit effluere imbres.

Præterea cùm rareſcunt quoque nubila ventis,
Aut diſſolvuntur Solis ſuper icta calore,
Mittunt humorem pluviam, ſtillantque, quaſi igni
Cera ſuper calido tabeſcens multa liqueſcat;
Sed vehemens imber fit, ubi vehementer utroque
Nubila vi cumulata premuntur, & impete venti.

At retinere diu pluviæ longùmque morari
Conſuêrunt, ubi multa fuerunt ſemina aquarum;
Atque aliis aliæ nubes, nimbique rigantes
Inſuper, atque omni volgò de parte feruntur,
Terraque cùm ſumans humorem tota rehalat.

Hinc ubi Sol radiis tempeſtatem inter opacam
Adversâ fulſit nimborum aſpergine contrà,
Tum color in nigris exiſtit nubibus arqui.
Cætera, quæ ſurſùm creſcunt, ſurſùmque creantur,
Et quæ concreſcunt in nubibus omnia, prorsùm
Omnia, nix, venti, grando, gelidæque pruinæ,
Et vis magna geli, magnum duramen aquarum,
Et mora, quæ fluvios paſſim refrænat euntes,

Perfacile eſt tamen hæc reperire, animoque videre;
Omnia quo pacto fiant, quæve creentur,
Cùm bene cognôris, elementis reddita quæ ſint.

Nunc age, quæ ratio Terraï motibus extet,
Percipe; & imprimis Terram fac ut eſſe rearis
Subter item, ut ſuperà eſt, ventis, atque undique plenâ
Speluncis, multoſque lacus, multaſque lacunas
In gremio gerere, & rupes, & ruptaque ſaxa;
Multaque ſub tergo Terraï flumina tecta
Volvere vi fluctus, ſubmerſaque ſaxa putandum eſt;
Undique enim ſimilem eſſe ſui res poſtulat ipſa.
His igitur rebus ſubjunctis, ſuppoſitiſque,
Terra ſupernè tremit, magnis concuſſa ruinis
Subter, ubi ingentes ſpeluncas fluxit ætas.
Quippe cadunt toti montes, magnoque repentè
Concuſſu latè diſſerpunt indè tremores;
Et meritò, quoniam plauſtris concuſſa tremiſcunt
Tecta viam propter non magno pondere tota.
Nec minùs exultant, ubi currus fortis equûm vis
Ferratos utrinque rotarum ſuccutit orbes.
Fit quoque, ubi magnas in aquæ, vaſtaſque lacunas
Gleba vetuſtate è Terrâ provolvitur ingens,
Ut jactetur aqua, & fluctu quoque Terra vacillet;
Ut vas in terrâ non quit conſtare, niſi humor
Deſtitit in dubio fluctu jactarier intùs.

Præterea, ventus cùm per loca ſubcava Terræ
Conlectus parti ex unâ procumbit, & urget
Obnixus magnis ſpeluncas viribus altas,
Incumbit Tellus, quò venti prona premit vis:
Tum ſupera Terram quæ ſunt exſtructa domorum;
Ad Cœlumque magis quantò ſunt edita quæque,
Inclinata minent in eandem prodita partem;
Protractæque trabes impendeant ire paratæ,

Et metuunt magni Naturam credere Mundi
Exitiale aliquod tempus, clademque manere,
Cùm videant tantam terrarum incumbere molem.
Quòd nisi respirent venti, non ulla refrænet
Res, neque ab exitio possit reprendere euntes:
Nunc quia respirant alternis, inque gravescunt,
Et quasi conlecti sedeunt, ceduntque repulsi,
Sæpiùs hanc ob rem minitatur Terra ruinas,
Quàm facit: inclinatur enim, retroque recellit,
Et recipit prolapsa suas se in pondere sedes.
Hâc igitur ratione vacillant omnia tecta,
Summa magis mediis, media imis, ima perhilum.

Est hæc ejusdem quoque magni causa tremoris,
Ventus ubi, atque animæ subitò vis maxima quædam
Aut extrinsecùs, aut ipsâ à Tellure coorta,
In loca se cava Terraï conjecit, ibique
Speluncas inter magnas fremit antè tumultu,
Versabundaque portatur: post incita cùm vis
Exagitata foràs erumpitur, & simul aream
Diffindens terram magnum concinnat hiatum:
In Tyriâ Sidone quod accidit, & fuit Ægis
In Peloponneso. Quas exitus hic animaï
Disturbât urbes, & terræ motus obortus!
Multaque præterea ceciderunt mœnia magnis
Motibus in terris, & multæ per mare pessum
Subsedêre suis pariter cum civibus urbes.
Quòd nisi prorumpit, tamen impetus ipse animaï,
Et fera vis venti, per crebra foramina terræ
Dispertitur, ut horror, & incutit indè tremorem:
Frigus uti nostros penitùs cùm venit in artus,
Concutit, invitos cogens tremere atque moveri.
Ancipiti trepidant igitur terrore per urbes:
Tecta supernè timent, metuunt infernè, cavernæ
Terraï ne dissolvat Natura repentè,

Neu diſtracta ſuum latè diſpandat hiatum,
Idque ſuis confuſa velit complere ruinis.

Proinde licèt quamvis Cœlum Terramque reantur
Incorrupta fore, æternæ mandata ſaluti,
Attamen interdum præſens vis ipſa pericli
Subditat hunc ſtimulum quâdam de parte timoris,
Ne pedibus raptim Tellus ſubtracta feratur
In barathrum, rerumque ſequatur prodita Summa
Funditùs, & fiat Mundi confuſa ruina.

Nunc ratio reddunda, augmen cur neſciat æquor.
Principiò Mare mirantur non reddere majus
Naturam, quò tantu' fuat decurſus aquarum,
Omnia quò veniant ex omni flumina parte.
Adde vagos imbres, tempeſtateſque volantes:
Omnia quæ Maria, ac Terras ſparguntque, rigantque.
Adde ſuos fontes: tamen ad Maris omnia ſummam
Guttaï vix inſtar erunt unius ad augmen;
Quò minùs eſt mirum, Mare non augeſcere magnum.

Præterea, magnam Sol partem detrahit æſtu:
Quippe videmus enim veſtes humore madentes
Exſiccare ſuis radiis ardentibu' Solem.
At Pelage multa, & latè ſubſtrata videmus:
Proinde licèt quamvis ex uno quoque loco Sol
Humoris parvam delibet ab æquore partem,
Largiter in tanto ſpatio tamen auferet undis.

Tum porrò venti magnam quoque tollere partem
Humoris poſſunt verrentes æquora ponti:
Unâ nocte vias quoniam perſæpe videmus
Siccari, molliſque luti concreſcere cruſtas.

Præterea docui multum quoque tollere nubes

Humorem magno conceptum ex æquore ponti,
Et paſſim toto terrarum ſpargere in orbe,
Cùm pluit in terris, & venti nubila potant.

Poſtremò, quoniam raro cum corpore Tellus
Eſt, & conjunctas oras Maris undique cingit,
Debet, ut in mare de terris venit humor aquaï,
In terras itidem manare ex æquore ſalſo.
Percolatur enim virus, retroque remanat
Materies humoris, & ad caput amnibus omnis
Confluit; indè ſuper terras redit agmine dulci,
Quà via ſecta ſemel liquido pede detulit undas.

Nunc ratio quæ ſit, per fauces montis ut Ætnæ
Exſpirent ignes interdum turbine tanto,
Expediam: neque enim mediâ de clade coorta
Flammæ tempeſtas, Siculûm dominata per agros,
Finitimis ad ſe convertit gentibus ora,
Fumida cùm Cœli ſcintillare omnia templa
Cernentes, pavidâ complebant pectora curâ,
Quid moliretur rerum Natura novarum.

Hiſce tibi rebus latè eſt, altèque videndum,
Et longè cunctas in partes diſpiciendum,
Ut reminiſcaris Summam rerum eſſe profundam,
Et videas, Cœlum Summaï totius unum
Quàm ſit parvula pars, & quàm multeſima conſtet;
Et quota pars homo Terraï ſit totius unus.
Quod bene propoſitum ſi planè contueare,
Ac videas planè, mirari multa relinquas.

Num quis enim noſtrûm miratur, ſi quis in artus
Accepit calido febrim fervore coortam,
Aut alium quemvis morbi per membra dolorem?
Obturgeſcit enim ſubitò pes, arripit acer

Sæpe dolor dentes, oculos invadit in ipſos;
Exiſtit ſacer ignis, & urit corpore ſerpens
Quamcunque arripuit partem, repitque per artus:
Nimirum, quia ſunt multarum ſemina rerum;
Et ſatis hæc Tellus nobis Cœlumque mali fert,
Unde queat vis immenſa procreſcere morbi.
Sic igitur toti Cœlo, Terræque putandum eſt
Ex infinito ſatis omnia ſuppeditare,
Unde repentè queat Tellus concuſſa moveri,
Perque Mare, & Terras rapidus percurrere turbo;
Ignis abundare Ætnæus, flammeſcere Cœlum.
Id quoque enim fit, & ardeſcunt cœleſtia templa:
Ut tempeſtates pluviæ graviore coortu
Sunt, ubi fortè ita ſe tetulerunt ſemina aquarum.
At nimis eſt ingens incendi turbidus ardor.
Scilicet & fluvius, qui non eſt, maximus ei eſt,
Qui non antè aliquem majorem vidit; & ingens
Arbor, homoque videtur, & omnia de genere omni,
Maxima quæ vidit quiſque, hæc ingentia fingit:
Cùm tamen omnia cum Cœlo, Terràque, Marique
Nil ſint ad ſummam Summaï totius omnem.

Nunc tamen, illa modis quibus inritata repentè
Flamma foràs vaſtis Ætnæ fornacibus efflet,
Expediam. Primùm totius ſubcava montis
Eſt natura, ferè ſilicum ſuffulta cavernis.
Omnibus eſt porrò in ſpeluncis ventus & aër;
Ventus enim fit, ubi eſt agitando percitus aër.
Hic ubi percaluit, calefecitque omnia circùm
Saxa furens, quà contingit, terramque, & ab ollis
Excuſſit calidum flammis velocibus ignem,
Tollit ſe, ac rectis ita faucibus ejicit altè,
Funditque ardorem longè, ſongèque favillam:
Differt, & craſsâ volvit caligine fumum;
Extruditque ſimul mirando pondere ſaxa:

Ne

Ne dubites quin hæc animaï turbida ſit vis.

Præterea magnâ ex parti mare montis ad ejus
Radices frangit fluctus, æſtumque reſorbet.
Ex hoc uſque mari ſpeluncæ montis ad altas
Perveniunt ſubter fauces: hàc ire fatendum eſt,
Et penetrare mari penitùs res cogit aperto,
Atque efflare foràs, ideòque extollere flammas,
Saxaque ſubjectare, & arenæ tollere nimbos.
In ſummo ſunt ventigeni Crateres, ut ipſi
Nominitant, nos quas fauces perhibemus, & ora.

Sunt aliquot quoque res, quarum unâ dicere cauſam
Non ſatis eſt, verùm plures, unde una tamen ſit.
Corpus ut exanimum ſi quod procul ipſe jacere
Conſpicias hominis, ſit ut omnes dicere cauſas
Conveniat lethi, dicatur ut illius una.
Nam neque cùm ferro, neque frigore vincere poſſis
Interiiſſe, neque à morbo, neque fortè veneno;
Verùm aliquid genere eſſe ex hoc, quod concio dicat,
Scimus: item in multis hoc rebus diſcere habemus.

Nilus in æſtati creſcit, campiſque redundat
Unicus in terris Ægypti cotius amnis:
Is rigat Ægyptum medium per ſæpe calorem,
Aut quia ſunt æſtate Aquilones oſtia contra
Anni tempore eo, quo Eteſia flabra feruntur;
Et contrà fluvium flantes remorantur, & undas
Cogentes ſurſùs replent, coguntque manere.
Nam dubio procul hæc adverſo flabra feruntur
Flumine, quæ gelidis à ſtellis axis aguntur.
Ille ex æſtiferâ parti venit amnis ab Auſtro
Inter nigra virûm, percoctaque ſæcla calore,
Exoriens penitùs mediâ ab regione diei.

Eſt quoque uti poſſit magnus congeſtus arenæ
Fluctibus adverſis oppilare oſtia contrà,
Cùm mare permotum ventis ruit intùs arenam.
Quo fit uti pacto liber minùs exitus amni,
Et proclivus item fiat minùs impetus undis.

Fit quoque uti pluviæ forſan magis ad caput ejus
Tempore eo fiant, quo Etefia flabra Aquilonum
Nubila conjiciunt in eas tunc omnia partes.
Scilicet ad mediam regionem ejecta diei
Cùm convenerunt, ibi ad altos denique montes
Contruſæ nubes coguntur, vique premuntur.
Forſit & Æthiopum penitùs de montibus altis
Creſcat, ubi in campos albas deſcendere ningues
Tabificis ſubigit radiis Sol omnia luſtrans.

Nunc age, Averna tibi quæ ſint loca cũque, lacuſque,
Expediam, quali naturâ prædita conſtent.
Principiò, quòd Averna vocantur, nomen id ab re
Impoſitum eſt, quia ſunt avibus contraria cunctis,
E regione ea quòd loca cùm advenêre volantes,
Remigii oblitæ pennarum vela remittunt,
Præcipiteſque cadunt molli cervice profuſæ
In terram, ſi fortè ita fert natura locorum;
Aut in aquam, ſi fortè lacus ſubſtratus Averno eſt.
Qualis apud Cumas locus eſt montemque Veſevum,
Oppleti calidis ubi fumant fontibus auctus.

Eſt & Athenæis in mœnibus, arcis in ipſo
Vertice, Palladis ad templum Tritonidos almæ,
Quò nunquam pennis appellunt corpora raucæ
Cornices, non cùm fumant altaria donis:
Uſque adeò fugitant non iras Palladis acres
Pervigili causâ, Graiûm ut cecinêre poëtæ

Sed natura loci hoc opus efficit ipſa ſuâ vi.

In Syriâ quoque fertur item locus eſſe, videri,
Quadrupedes quoque quò ſimul ac veſtigia primùm
Intulerint, graviter vis cogat concidere ipſa,
Manibus ut ſi ſint Divis mactata repentè,
Omnia quæ naturali ratione geruntur;
Et, quibus è cauſis fiant, apparet origo:
Janua ne his Orci potiùs regionibus eſſe
Credatur poſta, hinc animas Acheruntis in oras
Ducere fortè Deos Manes infernè reamur;
Naribus alipedes ut Cervi ſæpe putantur
Ducere de latebris ſerpentia ſæcla ferarum.
Quod procul à verâ quàm ſit ratione repulſum,
Percipe: namque ipſâ de re nunc dicere conor.

Principiò hoc dico, quod dixi ſæpe quoque antè,
In terrâ cujuſque modi rerum eſſe figuras:
Multa, homini quæ ſunt vitalia, multaque morbos
Incutere, & mortem quæ poſſint accelerare;
Et magis eſſe aliis alias animantibus aptas
Res ad vitaï rationem oſtendimus antè,
Propter diſſimilem naturam, diſſimileſque
Texturas inter ſeſe, primaſque figuras.
Multa meant inimica per aures, multa per ipſas
Inſinuant nares infeſta atque aſpera odore;
Nec ſunt multa parùm tactu vitanda, nec autem
Aſpectu fugienda, ſaporeque triſtia quæ ſint.
Deinde videre licet, quàm multæ ſint homini res
Acriter infeſto ſenſu, ſpurcæque, graveſque.
Arboribus primùm certis gravis umbra tributa eſt,
Uſque adeò, capitis faciant ut ſæpe dolores,
Siquis eas ſubter jacuit proſtratus in herbis.

Eſt etiam in magnis Heliconis montibus arbos

Floris odore hominem tetro consuetaque necare?
Scilicet hæc ideò terris ex omnia surgunt
Multa modis multis multarum semina rerum,
Quòd permista gerit tellus, discretaque tradit.
Nocturnumque recens extinctum lumen, ubi acri
Nidore offendit nares, consopit ibidem,
Dejicere ut pronos qui morbus sæpe suevit.
Castoreoque gravi mulier sopita recumbit,
Et manibus nitidum teneris opus effluit ei,
Tempore eo si odorata est, quo menstrua solvit.
Multaque præterea languentia membra per artus
Solvunt, atque Animam labefactant sedibus intùs.
Denique, si in calidis etiam cunctêre lavacris,
Plenior & solio in fueris ferventis aquaï,
Quàm facilè in medio sit uti des sæpe ruinas?
Carbonumque gravis vis, atque odor insinuatur
Quàm facilè in cerebrũ, nisi aquam præcepimus antè?
At cùm membra hominis percepit fervida febris,
Tum fit odor vini plagæ mactabilis instar.
Nonne vides etiam terrâ quoque sulfur in ipsâ
Gignier, & tetro concrescere odore bitumen?
Denique ubi argenti venas, aurique sequuntur,
Terraï penitùs scrutantes abdita ferro,
Quales exspirat Scaptesula subter odores?
Quidve mali sit ut exhalent aurata metalla?
Quas hominum reddunt facies? qualesque colores?
Nonne vides, audisve perire in tempore parvo
Quàm soleant, & quàm vitaï copia desit,
Quos opere in tali cohibet vis magna? necesse est
Hos igitur Tellus omnes exæstuet æstus,
Exspiretque foràs in aperta, promptaque Cœli.

Sic & Averna loca alitibus summittere debent
Morriferam vim, de terrâ quæ surgit in auras,
Ut spatium Cœli quâdam de parte venenet:

Quò ſimul ac primùm pennis delata ſit ales,
Impediatur ibi cæco conrepta veneno,
Ut cadat è regione loci, quà dirigit æſtus:
Quò cùm conruit, hæc eadem vis illius æſtûs
Reliquias vitæ membris ex omnibus aufert.
Quippe etenim primò quaſi quendam conciet æſtum:
Poſteriùs ſit, uti cùm jam cecidêre veneni
In fontes ipſos, ibi ſit quoque vita vomenda,
Propterea quòd magna mali ſit copia circùm.

Fit quoque ut interdum vis hæc, atque æſtus Averni
Aëra, qui inter aves cunque eſt terramque locatus,
Diſcutiat, prope uti locus hinc linquatur inanis:
Cujus ubi è regione loci venêre volantes,
Claudicat extemplò pennarum niſus inanis,
Et conamen utrinque alarûm proditur omne.
Hîc, ubi nictari nequeunt, inſiſtereque alis,
Scilicet in terram delabi pondere cogit
Natura; & vacuum prope jam per inane jacentes,
Diſpergunt animas per caulas corporis omnes.

Frigidior porrò in puteis æſtate ſit humor,
Rareſcit quia terra calore, & ſemina ſi qua
Fortè vaporis habet, properè dimittit in auras.
Quò magis eſt igitur Tellus affecta calore,
Hoc ſit frigidior, qui in terrâ eſt abditus, humor.
Frigore cùm premitur porrò omnis Terra, coitque,
Et quaſi concreſcit; ſit ſcilicet, ut coëundo
Exprimat in puteos, ſi quem gerit ipſa, calorem.

Eſt apud Ammonis fanum fons luce diurnâ
Frigidus, at calidus nocturno tempore fertur:
Hunc homines fontem nimis admirantur, & acri
Sole putant ſubter terras ferviſcere raptim,
Nox ubi terribili terras caligine texit;

Quod nimis à verâ eſt longè ratione remotum.
Quippe ubi Sol nudum contrectans corpus aquaï,
Non quierit calidum ſuperâ de reddere parte,
Cùm ſuperum lumen tanto fervore fruatur:
Quî queat hic ſubter tam craſſo corpore terram,
Percoquere humorem, & calido ſociare vapori?
Præſertim cùm vix poſſit per ſepta domorum
Inſinuare ſuum radiis ardentibus æſtum?
Quæ ratio eſt igitur? nimirum terra magis quòd
Rara tenet circùm hunc fontem, quàm cætera tellus;
Multaque ſunt ignis prope ſemina corpus aquaï.
Hinc ubi roriferis terram nox obruit umbris,
Extemplò ſubtùs frigeſcit terra, coitque.
Hâc ratione fit ut, tanquam compreſſa manu ſit,
Exprimat in fontem, quæ ſemina cunque habet ignis,
Quæ calidum faciunt laticis tactum atque ſaporem.
Indè ubi Sol radiis terram dimovit obortis,
Et rarefecit calido miſcente vapore,
Rurſùs in antiquas redeunt primordia ſedes
Ignis, & in terram cedit calor omnis aquaï:
Frigidus hanc ob rem fit fons in luce diurnâ.
Præterea Solis radiis jactatur aquaï
Humor, & in luci tremulo rareſcit ab æſtu:
Propterea fit uti, quæ ſemina cunque habet ignis,
Dimittat, quaſi ſæpe gelum, quod continet in ſe,
Mittit, & exolvit glaciem, nodoſque relaxat.

Frigidus eſt etiam fons, ſupra quem ſita ſæpe
Stupa jacit flammas concepto protinùs igni;
Tædaque conſimili ratione accenſa per undas
Conlucet, quòcunque natans impellitur auris:
Nimirum quia ſunt in aquâ permulta vaporis
Semina, de terrâque neceſſe eſt funditùs ipſa
Ignis corpora per totum conſurgere fontem,
Et ſimul exſpirare foràs, exireque in auras,

Non tam viva tamen, calidus queat ut fieri fons.

Præterea, diſperſa foràs erumpere cogit
Vis per aquam ſubitò, ſursùmque ea conciliari:
Quod genus endo mari ſpirat fons dulcis aquaï,
Qui ſcatit, & ſalſas circum ſe dimovet undas.
Et multis aliis præbet regionibus æquor
Utilitatem opportunam ſitientibu' nautis,
Quòd dulces inter ſalſas intervomit undas.
Sic igitur per eum poſſunt erumpere fontem,
Et ſcatere illa foràs in ſtupam ſemina; quò cùm
Conveniunt, aut cùm tædaï corpori adhærent,
Ardeſcunt facilè extemplò, quia multa quoque in ſe
Semina habent ignis ſtupæ tædæque tenentes.
Nonne vides etiam, nocturna ad lumina lychnum
Nuper ubi extinctum admoveas, accendier antè,
Quàm tetigit flammam? tædamque pari ratione?
Multaque præterea priùs ipſo tacta vapore
Eminùs ardeſcunt, quàm cominùs imbuat ignis.
Hoc igitur fieri quoque in illo fonte putandum eſt.

Quod ſupereſt, agere incipiam quo fœdere fiat
Naturæ, lapis hic ut ferrum ducere poſſit,
Quem Magneta vocant patrio de nomine Graï,
Magnetum quia ſit patriis in finibus ortus.
Hunc homines lapidem mirantur, quippe catenam
Sæpe ex annellis reddit pendentibus ex ſe:
Quinque etenim licet interdum, plureſque videre
Ordine demiſſos levibus jactarier auris,
Unus ubi ex uno dependet ſubter adhærens;
Ex alioque alius lapidis vim, vinclaque noſcit:
Uſqueadeò permananter vis pervalet ejus.

Hoc genus in rebus firmandũ eſt multa priùs, quàm
Ipſius rei rationem reddere poſſis;

Et nimiùm longis ambagibus eſt adeundum:
Quò magis attentas aures, animumque repoſco.

Principiò, omnibus à rebus, quaſcunque videmus,
Perpetuò fluere, ac mitti ſpargique neceſſe eſt
Corpora, quæ feriant oculos, viſumque laceſſant;
Perpetuòque fluunt certis ab rebus odores,
Frigus ut à fluviis, calor à Sole, æſtus ab undis
Æquoris exeſor mœrorum littora propter;
Nec varii ceſſant ſonitus manare per aures.
Denique in os ſalſi venit humor ſæpe ſaporis,
Cùm mare verſamur propter; dilutaque contrà
Cùm tuimur miſeri abſinthia, tangit amaror:
Uſqueadeò omnibus ab rebus res quæque fluenter
Fertur, & in cunctas dimittitur undique partes;
Nec mora, nec requies inter datur ulla fluendi,
Perpetuò quoniam ſentimus, & omnia ſemper
Cernere, odorari licet, & ſentire ſonorem.

Nunc omnes repetam quàm raro corpore ſint res
Cõmemorare, quod in primo quoque carmine claret.
Quippe etenim, quanquam multis hoc pertinet ad res
Noſcere, eumprimis hanc ad rem protinùs ipſam,
Quâ de diſſerere aggredior, firmare neceſſe eſt,
Nil eſſe in promptu, niſi miſtum corpus Inane.
Principiò fit, ut in ſpeluncis ſaxa ſuperna
Sudent humore, & guttis manantibu' ſtillent:
Manat item nobis è toto corpore ſudor,
Creſcit barba, pilique per omnia membra, per artus:
Diditus in venas cibus omnes auget, alitque
Corporis extremas quoque partes, unguiculoſque:
Frigus item tranſire per æs, calidumque vaporem
Sentimus, ſentimus item tranſire per aurum,
Atque per argentum, cùm pocula plena tenemus,
Denique per diſſepta domorum ſaxea voces

Pervolitant, permanat odos, friguſque, vapoſque
Ignis; quin ferri quoque vim penetrare ſuevit,
Undique quà circùm corpus lorica coërcet,
Morbida vis quæcunque extrinſecùs inſinuatur.
Et tempeſtates, terrâ cœloque coortæ,
E cœlo emotæ terrâque repentè faceſſunt,
Quandoquidem nihil eſt non raro corpore nexum.

Huc accedit, uti non omnia, quæ jaciuntur
Corpora cunque ab rebus, eodem prædita ſchſu,
Atque eodem pacto rebus ſint omnibus apta.
Principiò terram Sol excoquit, & facit are:
At glaciem diſſolvit, & altis montibus altè
Exſtructas ningues radiis tabeſcere cogit.
Denique cera liqueſcit in ejus poſita vapore;
Ignis item liquidum facit æs, aurumque reſolvit:
At coria, & carnem trahit, & conducit in unum.
Humor aquæ porrò ferrum condurat ab igni:
At coria, & carnem mollit durata calore.
Barbigeras oleaſter eò juvat uſque capellas,
Diffluat ambroſiâ quaſi, vero & nectare tinctus:
At nihil eſt, homini fronde hâc quod amarius extet.
Denique amaracinum fugitat ſus, & timet omne
Unguentum; nam ſetigeris ſubus acre venenum eſt,
Quod nos interdum tanquam recreare videtur.
At contrà nobis cœnum teterrima cùm ſit
Spurcities, eadem ſubus hæc res munda videtur,
Inſatiabiliter toti ut volvantur ibidem.

Hoc etiam ſupereſt, ipsâ quàm dicere de re
Aggredior, quod dicendum priùs eſſe videtur.
Multa foramina cùm variis ſint reddita rebus,
Diſſimili inter ſe naturâ prædita debent
Eſſe, & habere ſuam naturam quæque, viaſque;
Quippe etenim variis ſenſus animantibus inſunt,

Quorum quiſque ſuam propriè rem percipit in ſe:
Nam penetrare alià ſonitus, aliàque ſaporem
Cernimus è ſuccis, alià nidoris odores,
Propter diſſimilem naturam, texturaque rerum.
Præterea manare aliud per ſaxa videtur,
Atque aliud per ligna, aliud tranſire per aurum,
Argentoque foràs aliud, vitroque meare.
Nam fluere hàc ſpecies, illàc calor ire videtur;
Atque aliis aliud citiùs tranſmittere eadem.
Scilicet id fieri cogit natura viarum,
Multimodis varians, ut paulò oſtendimus antè.
Quapropter bene ubi hæc confirmata atque locata
Omnia conſtiterint nobis præpoſita, parata:
Quod ſupereſt, facilè hinc ratio reddetur, & omnis
Cauſa patefiet, quæ ferri pelliciat vim.

Principiò fluere è lapide hoc permuſta neceſſe eſt
Semina, ſive æſtum, qui diſcutit aëra plagis
Inter qui lapidem, ferrumque eſt cunque locatus.
Hoc ubi inanitur ſpatium, multuſque vacefit
In medio locus; extemplò primordia ferri
In vacuum prolapſa cadunt conjuncta, fit utque
Annulus ipſe ſequatur, eatque ita corpore toto.
Nec res ulla magis primoribus ex elementis
Indupedita ſuis arctè connexa cohæret,
Quàm validi ferri naturæ frigidus horror.
Quò minùs eſt mirum, quod paulò diximus antè,
Corpora ſi nequeunt de ferro plura coorta
In vacuum ferri, quin annulus ipſe ſequatur:
Quod facit, & ſequitur, donec pervenit ad ipſum
Jam lapidem, cæciſque in eo compagibus hæſit.
Hoc fit item cunctas in partes, unde vacefit
Cunque locus, ſive ex tranſverſo, ſive ſupernè;
Corpora continuò in vacuum vicina feruntur.
Quippe agitantur enim plagis aliunde, nec ipſa

Sponte suâ sursùm possunt consurgere in auras.

Huc accedit item, quare queat id magis esse:
Hæc quoque res adjumento, motuque juvatur;
Quòd simul à fronte est annelli rarior aër
Factus, inanitusque locus magis ac vacuatus,
Continuò fit uti qui post est cunque locatus
Aër, à tergo quasi provehat atque propellat.
Semper enim circùm positus res verberat aër.
Sed tali fit uti propellat tempore ferrum,
Parte quòd ex unâ spatium vacat, & capit in se.
Hic ubi, quem memoro, per crebra foramina ferri est
Parvas ad partes subtiliter insinuatus,
Trudit & impellit, quasi navim velaque ventus.
Denique res omnes debent in corpore habere
Aëra, quandoquidem raró sunt corpore, & aër
Omnibus est rebus circumdatus appositusque.
Hic igitur, penitùs qui in ferró est abditus aër,
Sollicito motu semper jactatur, eòque
Verberat annellum dubio procul, & ciet intùs
Scilicet, atque eòdem fertur, quò præcipitavit
Jam semel, & quamquam in partem conamina sumpsit.

Fit quoque ut à lapide hoc ferri natura recedat
Interdum, fugere, atque sequi consueta viciſſim.
Exsultare etiam Samothracia ferrea vidi,
Et ramenta simul ferri furere intùs ahenis
In scaphiis, lapis hic Magnes cùm subditus esset:
Usque adeò fugere à saxo gestire videtur.
Ære interposito discordia tanta creatur
Propterea, quia nimirum priùs æstus ubi æris
Præcepit, ferrique vias possedit apertas,
Posterior lapidis venit æstus, & omnia plena
Invenit in ferro; neque habet quà tranet, ut antè.
Cogitur offensare igitur, pulsareque fluctu

Ferrea texta ſuo : quo pacto reſpuit ab ſe,
Atque per æs agitat, ſine eo quæ ſæpe reſorbet.

Illud in his rebus mirari mitte, quòd æſtus
Non valet è lapide hoc alias impellere item res :
Pondere enim fretæ partim ſtant, quod genus auru;
Ac partim, raro quia ſunt cum corpore, ut æſtus
Pervolet intactus, nequeunt impellier uſquam,
Lignea materies in quo genere eſſe videtur.
Inter utraſque igitur ferri natura locata,
Æris ubi accepit quædam corpuſcula, tum fit,
Impellant ut eam Magneſi ſemina ſaxi.

Nec tamen hæc ita ſunt aliarum rerum aliena,
Ut mihi multa parùm genere ex hoc ſuppeditentur,
Quæ memorare queam inter ſe ſinglariter apta.
Saxa vides primùm ſolâ cooleſcere calce :
Glutine materies taurino ita jungitur unâ,
Ut vitio venæ tabularum ſæpiùs hiſcant,
Quàm laxare queant compages taurea vincla.
Vitigeni latices in aquaï fontibus audent
Miſceri, cùm pix nequeat gravis & leve olivum;
Purpureuſque colos conchyli mergitur unà
Corpore cum lanæ, dirimi qui non queat uſquam,
Non ſi Neptuni fluctu renovare operam det,
Non mare ſi totum velit eluere omnibus undis.
Denique res auro argentum concopulat unà,
Ærique æs plumbo fit uti jungatur ab albo.
Cætera jam quàm multa licet reperire? quid ergò?
Nec tibi tam longis opus eſt ambagibus uſquam,
Nec me tam multam hîc operam conſumere par eſt:
Sed breviter paucis reſtat comprendere multa.
Quorum ita texturæ cecidérunt mutua contrà,
Ut cava conveniant plenis hæc illius, illa
Hujuſque; inter ſe junctura horum optima conſtat.

Eſt etiam, quaſi ut annellis, hamiſque plicata,
Inter ſe quædam poſſint coplata teneri:
Quod magis in lapide hoc fieri ferroque videtur.

Nunc, ratio quæ ſit morbis, aut unde repentè
Mortiferam poſſit cladem conflare coorta
Morbida vis hominum generi, pecudumque catervis,
Expediam. Primùm multarum ſemina rerum
Eſſe ſuprà docui, quæ ſint vitalia nobis;
Et contrà, quæ ſint morbo, mortique, neceſſe eſt
Multa volare: ea cùm caſu ſunt fortè coorta,
Et perturbârunt cœlum, fit morbidus aër.
Atque ea vis omnis morborum, peſtilitaſque,
Aut extrinſecùs, ut nubes nebulæque ſuperne
Per Cœlum veniunt, aut ipsâ ſæpe coorta
De terrâ ſurgunt, ubi putrorem humida nacta eſt,
Intempeſtivis pluviiſque, & ſolibus icta.
Nonne vides etiam Cœli novitate, & aquarum
Tentari, procul à patriâ quicunque domoque
Adveniunt? ideò quia longè diſcrepat aër.
Nam quid Britannum Cœlum differre putamus,
Et quod in Ægypto eſt, quà Mundi claudicat axis?
Quidve, quod in Ponto eſt, differre à Gadibus, atque
Uſque ad nigra virûm, percoctaque ſæcla calore?
Quæ cùm quatuor inter ſe diverſa videmus,
Quatuor à ventis, & Cœli partibus eſſe;
Tum color & facies hominum diſtare videntur
Largiter, & morbi genera ſæcla tenere.

Eſt elephas morbus, qui propter flumina Nili
Gignitur Ægypto in mediâ, neque præterea uſquam;
Atthide tentantur greſſus, oculique in Achæis
Finibus; indè aliis alius locus eſt inimicus
Partibus, ac membris: varius concinnat id aër.
Proinde ubi ſe Cœlum, quod nobis fortè alienum eſt,

Commovet, atque aër inimicus ſerpere cœpit;
Ut nebula, ac nubes paulatim repit, & omne,
Quà graditur, conturbat, & immutare coactat:
Fit quoque ut, in noſtrum cùm venit denique Cœlum,
Corrumpat, reddatque ſui ſimile, atque alienum.

Hæc igitur ſubitò clades nova, peſtilitaſque,
Aut in aquas cadit, aut fruges perſidit in ipſas,
Aut alios hominum paſtus, pecudumque cibatus,
Aut etiam ſuſpenſa manet vis aëre in ipſo;
Et cùm ſpirantes miſtas hinc ducimus auras,
Illa quoque in corpus pariter ſorbere neceſſe eſt.
Conſimili ratione venit bubus quoque ſæpe
Peſtilitas, etiam pecubus balantibus ægror.
Nec refert utrùm nos in loca deveniamus
Nobis adverſa, & Cœli mutemus amictum;
An Cœlum nobis ultrò Natura cruentum
Deferat, aut aliquid quo non conſuevimus uti,
Quod nos adventu poſſit tentare recenti.

Hæc ratio quondam morborum, & mortifer æſtus
Finibu' Cecropiis funeſtos reddidit agros,
Vaſtavitque vias, exhauſit civibus urbem.
Nam penitùs veniens Ægypti è finibus ortus,
Aëra permenſus multum, campoſque natantes,
Incubuit tandem populo Pandionis: omnes
Indè catervatim morbo mortique dabantur.

Principiò caput incenſum fervore gerebant,
Et duplices oculos ſuffuſâ luce rubentes:
Sudabant etiam fauces intrinſecùs atro
Sanguine, & ulceribus vocis via ſepta coibat,
Atque animi interpres manabat lingua cruore,
Debilitata malis, motu gravis, aſpera tactu.
Indè ubi per fauces pectus complêrat, & ipſum

Morbida vis in cor mœſtum confluxerat ægris;
Omnia tum verò vitaï clauſtra lababant.
Spiritus ore foràs tetrum volvebat odorem,
Rancida quo perolent projecta cadavera ritu;
Atque Animi prorſum vires totius, & omne
Languebat corpus, lethi jam limine in ipſo;
Intolerabilibuſque malis erat anxius anguor
Aſſiduè comes, & gemitu commiſta querela;
Singultuſque frequens noctem per ſæpe, diemque
Conripere aſſiduè nervos & membra coactans,
Diſſolvebat eos, defeſſos antè, fatigans.
Nec nimio cuiquam poſſes ardore tueri
Corporis in ſummo ſummam ferviſcere partem:
Sed potiùs tepidum manibus propone tactum,
Et ſimul ulceribus quaſi inuſtis omne rubere
Corpus, ut eſt, per membra ſacer cùm diditur ignis;
Intima pars homini verò flagrabat ad oſſa:
Flagrabat ſtomacho flamma, ut fornacibus, intùs.
Nil adeò poſſet cuiquam leve, tenueque membris
Vertere in utilitatem: ad ventum & frigora ſemper,
In fluvios partim gelidos ardentia morbo
Membra dabant, nudum jacientes corpus in undas;
Multi præcipites lymphis putealibus altè
Inciderunt, ipſo venientes ore patente.
Inſedabiliter ſitis arida corpora merſans,
Æquabat multum parvis humoribus imbrem.
Nec requies erat ulla mali; defeſſa jacebant
Corpora, muſſabat tacito medicina timore.
Quippe patentia cùm totas ardentia noctes
umina verſarent oculorum expertia ſomno,
ultaque præterea mortis tum ſigna dabantur,
erturbata Animi mens in mœrore, metuque,
iſte ſupercilium, furioſus voltus, & acer,
llicitæ porrò, plenæque ſonoribus aures,
eber ſpiritus, aut ingens, raròque coortus,

Sudoriſque madens per collum ſplendidus humor;
Tenuia ſputa, minuta, croci contincta colore,
Salſaque, per fauces raucas vix edita tuſſi.
In manibus verò nervi trahier, tremere artus;
A pedibuſque minutatim ſuccedere frigus
Non dubitabat; item ad ſupremum denique tempus
Compreſſæ nares; naſi primoris acumen
Tenue, cavati oculi, cava tempora, frigida pellis,
Duraque; inhorrebat rictum; frons tenta minebat;
Nec nimiò rigidâ poſt ſtrati morte jacebant;
Octavoque ferè candenti lumine Solis,
Aut etiam nonâ reddebant lampade vitam.
Quorum ſi quis, ut eſt, vitârat funera lethi,
Ulceribus tetris, & nigrâ proluvie alvi,
Poſteriùs tamen hunc tabes lethumque manebat:
Aut etiam multus capitis cum ſæpe dolore
Conruptus ſanguis plenis ex naribus ibat:
Huc hominis totæ vires corpuſque fluebat.
Profluvium porrò qui tetri ſanguinis acre
Exierat, tamen in nervos huic morbus & artus
Ibat, & in partes genitales corporis ipſas;
Et graviter partim metuentes limina lethi
Vivebant ferro privati parte virili;
Et manibus ſin nonnulli pedibuſque manebant
In vitâ tamen, & perdebant lumina partim:
Uſque adeò mortis metus his inceſſerat acer.
Atque etiam quoſdam cepêre oblivia rerum
Cunctarum, neque ſe poſſent cognoſcere ut ipſi.
Multaque humi cùm inhumata jacerent corpora ſuprà
Corporibus, tamen alituum genus atque ferarum
Aut procul abſiliebat, ut acrem exiret odorem;
Aut, ubi guſtârat, languebat morte propinquâ.
Nec tamen omninò temerè illis ſolibus ulla
Comparebat avis, nec noctibu' ſæcla ferarum
Exibant ſilvis: languebant pleraque morbo,

Et

Et moriebantur: cumprimis fida canum vis
Strata viis animam ponebat in omnibus ægram;
Extorquebat enim vitam vis morbida membris.
Incomitata rapi certabant funera vasta;
Nec ratio remedi communis certa dabatur:
Nam quod alis dederat vitales aëris auras,
Volvere in ore licere, & Cœli templa tueri,
Hoc aliis erat exitio, lethumque parabat.

Illud in his rebus miserandum & magnopere unum
Ærumnabile erat, quòd, ubi se quisque videbat
Implicitum morbo, morti damnatus ut esset,
Deficiens animo mœsto cum corde jacebat
Funera respectans, animam & mittebat ibidem;
Idque vel imprimis cumulabat funere funus.
Quippe etenim nullo cessabant tempore apisci
Ex aliis alios avidi contagia morbi:
Nam quicunque suos fugitabant visere ad ægros,
Vitaï nimiùm cupidi, mortisque timentes,
Pœnibat paulò post turpi morte malâque
Desertos, opis expertes, incuria mactans,
Lanigeras tamquam pecudes, & bucera sæcla.
Qui fuerant autem præstò, contagibus ibant,
Atque labore, pudor quem tum cogebat obire,
Blandâque lassorum vox mistâ voce querelæ.
Optimus hoc lethi genus ergò quisque subibat;
Inque aliis alium populum sepelire suorum
Certantes, lacrymis lassi luctuque redibant.
Indè bonam partem in lectum mœrore dabantur;
Nec poterat quisquam reperiri, quem neque morbus,
Nec mors, nec luctus temptare tempore tali.
Præterea jam pastor, & armentarius omnis,
Et robustus item curvi moderator aratri,
Languebant, penitùsque casis contrusa jacebant
Corpora, paupertate & morbo dedita morti.

Exanimis pueris ſuper examinata parentum
Corpora nonnunquam poſſes, retroque videre
Matribus, & patribus natos ſuper edere vitam;
Nec minimùm partim ex agris ægroris in hurbem
Confluxit, languens quem contulit agricolarum
Copia, conveniens ex omni morbida parti.
Omnia complebant loca, tectaque, quò mage eos tum
Confertos ita acervatim mors accumulabat.

Multa ſiti proſtrata viam per, proque voluta
Corpora, ſilanos ad aquarum ſtrata jacebant,
Interclusâ animâ nimiâ ab dulcedine aquaï.
Multaque per populi paſſim loca prompta, viaſque
Languida ſemianimo tum corpore membra videres,
Horrida pædore, & pannis cooperta, perire
Corporis inluvie: pellis ſuper oſſibus una,
Ulceribus tetris prope jam, ſordique ſepulta.
Omnia denique ſancta Deûm delubra replêrat
Corporibus mors exanimis, onerataque paſſim
Cuncta cadaveribus cœleſtûm templa manebant,
Hoſpitibus loca quæ complêrant ædituentes.
Nec jam relligio Divûm, nec numina magni
Pendebantur: enim præſens dolor exſuperabat.
Nec mos ille ſepulturæ remanebat in urbe,
Ut priùs hîc populus ſemper conſuêrat humari.
Perturbatus enim totus trepidabat, & unus
Quiſque ſuum pro re conſortem mœſtus humabat.
Multaque vis ſubita, & paupertas horrida ſuaſit;
Namque ſuos conſanguineos aliena rogorum
Inſuper exſtructa ingenti clamore locabant,
Subdebantque faces, multo cum ſanguine ſæpe
Rixantes potiùs, quàm corpora deſererentur.

FINIS.

VARIÆ LECTIONES.

LIBER PRIMUS.

Pagina prima, Verſu 7.

Adventumque tuum :
Ad ventumque tuum tibi ſuaves dædala tellus
Submittit flores. *Preigerus.*

ibidem.
Adventuque tuo tibi, &c. *Griphius. Nardius. Paræus.*

ver. 9.
lumine. numine. *Jo. Baptiſta Pius.*

ver. 10.
patefacta. calefacta. *Paræus. Creech.*

pag. 2. ver. 3.
perculſæ. percuſſæ. *Gifanius.*

ver. 7.
quò quamque. quocunque. *Par.*

ver. 18.
ornatum. prælatum. *Preig.*

ver. 20.
Effice. Et face. *Faber.*

ibidem.
mænera. munera. *Fab. Creech.*

ver. 22.
Suſpiciens. Sũſpirans. *Pius.*

pag. 3. ver. 3.
Ne mea. Nec mea. *Creech.*

ver. 23.
Graïus. gnarus. *Pius.*

pag. 3. ver. 23.

tollere. tendere. *Nonius. Gif.*

pag. 4. ver. 3.

Obteritur. Opperitur. Exteritur. *Lambinus. Gif.*

ver. 6.

Endogredi. Indugredi. *Fab. Creech. Haverc ampus.*

ibidem.

quod contra. quin contra. *Gif.*

ver. 10.

delecti. dilecti. *Lamb.*

ver. 11.

Cui simul. Quæ simul. *Mſſ.*

ver. 14.

celare. celerare. *Mſſ. Fab. Lamb.*

ver. 18.

donarat. donaret. *Mſſ.*

ver. 27.

deſcisſere. deſistere. *Mſſ. Gaſſendus.*

pag. 5. ver. 5.

dirempta. perempta. *Creech.*

ver. 13.

permanent. perveniant. *Mſſ.*

ver. 16.

lacrimas & fundere. lacrymas effundere. *Mſſ.* lacrymaſque ecfundere ſalſas. *Hav.*

ver. 17.

expandere. exponere. *Mſſ. Gif.*

ver. 20.

genantur. gerantur. *Preig.*

ver. 24.

affectis. adfectas. *Mſſ.*

ibidem.

ſepultis. ſepultas. *Ver. Codd.*

pag. 5. ver. 31.

ſperata voluptas. ſpectata voluntas. *Lamb.*

ver. 32.

perferre. efferre. *Lamb. Hav.*

ver. 33.

ſerenas. ſeveras. *Creech.*

pag. 6. *ver.* 2.

præpandere. propandere. *Ver. Codd.*

ibidem.

menti. mentis. *Mſſ.*

ver. 14.

quod ſequimur. Sequitur. *Lamb. Jenſius.*

ver. 25.

corpora. Semina. *Gaſſ.*

ver. 27.

quidque creatur. quæque creantur. *Mſſ.*

ver. 31.

certis. cunctis. *Fab. Creech.*

ibidem.

Secreta. diverſa. *Libri Vet.*

ver. 32.

Præterea. Propter ea. *Gif.*

pag. 7. *ver.* 1.

Vites. Uvas. *Codex Florentinus.*

ibidem.

Sudante. Suadente. *Lamb.* Sua dante. *Salmaſius.*

ver. 2.

Si non, certa ſuo quia tempore ſemina rerum
Cùm confluxerunt.
Si non certa, ſuoque in tempore ſemina rerum
Cùm confluxerunt. *Hav.*

ver. 16.

Creſcendoque. Creſcenteſque. *Creech.*

ver. 17.

Quæque ſua de materia. Quicque ſua de materie. *Mſſ. Hav.*

pag. 7. ver. 21.

poſſit. poſſet. *Gif.*

ver. 29.

quia. qua. *Mſſ. Hav.*

ver. 33.

poſſint. poſſent. *Ver. Codd.*

pag. 8. ver. 1.

quoniam. quando. *Pius.*

ver. 12.

enim. ei. *Vet. Libri.*

ver. 14.

At nunc. Quod nunc. *Fab. Lamb. Hav.*

ver. 20.

generatim. generatum. *Mſſ.*

ver. 23.

ingenui. ingeniti. *Pius. Gif. Lamb.*

pag. 9. ver. 3.

Inter ſe nexas minùs aut magis endopedite.
Inter ſe nexus, minùs aut magis endopedita. *Gaſſendus. Gif. Par. Hav. Veteres Codd.*
Inter ſe nexu minùs, aut magis endopedito. *Nardius.*
Inter ſe nexus minùs, aut magis endopeditos. *Creech.*

ver. 4.

Tactus enim. Tractus enim. *Pius.*

ver. 5.

eorum. quorum. *Mſſ. Gif. Par.*

ver. 6.

quæque. quemque. *Codd. Florentini.*

ver. 20.

pingues. pingui. *Hav.*

ver. 24.

percuſſa. perculſa. *Lamb.*

pag. 9. ver. 28.

Nunc age, res quoniam docui non posse creari
De Nihilo, neque item genitas ad Nil revocari.
Nunc agesis, quando docui Nil posse creari
De Nihilo, neque res genitas ad Nil revocari.
Veteres Codd. Gif. Faernus. Tettius.

pag. 10. ver. 2.

pontum. porcas. *Salmasius. Creech. Hav.*

ver. 7.

coortus. cortus. *Fab. Preig.*
coortus. Corus. *Preig.*

ver. 10.

vexantia. vexanti. *Pius. Hav.*

ver. 17.

Turbidus. turgidus. *Is. Vossius. Preig.*

ver. 20.

ruit quà. ruunt quæ. *Faber.*

ver. 22.

Veluti validum flumen, cùm procubuere.
Valido cùm flumine procubuere. *Mss. Preig.*
rotantia. rotanti. *Hav.*

ver. 29.

Tum porrò. Quin porrò. *Gif.*

pag. 11. ver. 3.

Suspensæ. Suspansæ. *Vet. Codd. Pius.*

ver. 3. & 4.

Denique fluctifrago suspensæ in littore vestes
Uvescunt, eædem dispansæ in sole serescunt.
Denique fluctifrago dispessæ in littore vestes
Uvescunt, eædem candenti in sole serescunt. *Lamb.*

ver. 9.

Solis. olim. *Faber.*

ver. 12.

occultè decrescit vomer in arvis.
occulto decrescit vomer in arvo. *Servius.*

pag. 11. *ver.* 12.
dextras. extras. *Faber. Gif. Creech.*
ver. 19.
præcluſit. præcludit. *Gif.*
ver. 25.
quoque. quæque. *Gif.*
pag. 12. *ver.* 4.
Officium quod corporis extat.
Officere, &c.
Officium quod corporis eſt, ut
Officere, &c. *Hav.*
ver. FI.
privata carerent. pronata jacerent. *Turneb.* lib. 1. c. 15.
ver. 15.
Hinc tamen eſſe licet raro cum corpore cernas :
In ſaxis, &c.
Hinc tamen eſſe liquet raro cum corpore : cernas
In ſaxis, &c. *Hav.*
ver. 17.
Flent. Fluunt. *Creech.*
ver. 20.
in totas. in totos. *Marull.*
ibidem.
in tota uſque vel ab radicibus imis, &c. *Lib. Mſſ.*
pag. 13. *ver.* 3.
Dedicat. Deliquat. *Lamb. Creech. Hav.*
ver. 20.
Concurſu. Concurſo. *Vet. Codd. Gif. Hav.*
ver. 22.
fuvat. flabit. *Vet. Codd. Pius.*
ver. 25.
primum quemque. privum quiſque. *Voſſ. Hav.*
pag. 14. *ver.* 15.
Uſque adeò largos hauſtus, è fontibus amnes.
Uſque adeò largos, hauſtos de fontibus, amnes.

Mſſ.

Mſſ. Lamb. Creech. Gif. Preig.

pag. 15. *ver.* 1. & 2.

quod poſſis dicere ab omni corpore ſejunctum, &c.
quod dici poſſit ab omni corpore ſejunctum, &c.
M. Ant. Muretus.
quod poſſit dicier omni corpore ſejunctum, &c. *Gif.*

pag. 16. *ver.* 24.

. . . . . *nulla poteſt vis*
Stringere: nam ſolido vincunt ea corpore demum.
. . . . . nulla poteſt vis
Stinguere: nam ſolido evincunt ea corpore damnum.
Vet. Codd.

pag. 16. *ver.* 30.

fero; ferè. *Preig.*

ibid. ver. 30.

ferventia; ferventi. *Vet. Codd.*

pag. 17. *ver.* 12.

geruntur; ginuntur. *Lamb.*

pag. 17. *ver.* 24.

rerum; tectum. *Vet. Codd. Creech. Haver.*

pag. 17. *ver.* 29.

quæcunque; quacunque. *Vet. Codd. Gif.*

pag. 18. *ver.* 1.

cæca; certa. *Creech.* tota. *Pius.*

pag. 18. *ver.* 11.

Et quàm; Et quò. *Vet. Codd. Creech.*

pag. 18. *ver.* 12.

Tam magis his rebus; Tam magis ictibus hæc. *Faber.*

pag. 18. *ver.* 17.

renata.; reducta. *Gaſſend.*

pag. 18. *ver.* 32. & 33.

. . . . . *quapropter longa dies*
Infinitæ ætas anteacti temporis omnis
Quod fregiſſet adhuc, &c.
. . . . . quapropter longa dies, &

Infinita ætas anteacti temporis omnis
Quod fregiſſet adhuc, &c. *Fab. Creech.*
pag. 19. *ver.* 12.
quoniam ſimul; quoniam ſemel. *Mſſ. Hav. Preig.*
ibid. ver. 15.
. . . . . *nam funditùs omnis*
Principio, &c.
. . . . . nam funditùs omni
Principio, &c. *Creech.*
pag. 20. *ver.* 1.
victum; vultum. *Creech.*
ibid. ver. 14.
ullorum; illarum. *Preig.*
ibid. ver. 20.
pars; par. *Preig.*
ibid. ver. 26.
. . . . . *negatque*
Credere poſſe animum, victus, &c.
. . . . . negatque
Credere poſſe: animi victus, &c. *Creech.*
pag. 21. *ver.* 18.
Quamde graves inter Graïos, &c.
Quam gravior Graïos inter, &c. *Pius.*
ibid. ver 24.
Ex vero; Ex uno. *Lamb. Hav.*
pag. 22. *ver.* 29.
Omnimodis; unimodus. *Pius. Lamb.*
pag. 23. *ver.* 16.
Quam neget eſſe Ignis; Quam neget eſſe Ignes. *Lamb. Fab.*
idid. ver. 24.
. . . . . *longèque errâſſe videntur.*
. . . . longè deerrâſſe videntur. *Lamb. Creech.*

pag. 24. *ver.* 5. 6. 7. & 8.

. . . . . *Et hîc Ætnæa minantur*
Murmura flammarum rursum se colligere iras;
Faucibus eruptos iterùm ut vis evomat ignes:
Ad cœlumque ferat flammaï fulgura rursum.
. . . . . Et hîc Ætnæa minantur
Murmura flammarum sursum se colligere iras,
Faucibus eruptos vis omnis ut evomat ignes:
Ad cœlumque ferant flammaï fulgura cursum. *Preig.*

ibid. ver. 28.

in eorum corpus Inane; in eorum corpore Inane. *Creech.*

pag. 25. *ver.* 6.

atqui; utque. *Preig.*

ibid. ver. 8.

virescere; vigescere. *Lamb. Gif. Nard. Creech.*

pag. 26. *ver.* 21.

mutarier omnes; res vertier omnes. *Fab. Creech.*

pag. 28. *ver.* 7.

Sanguis? an ossa? Sanguen? an ossa? *Lamb. Pius; Hav.*

pag. 29. *ver.* 3.

Conveniebat enim fruges quoque sæpe minutas,
Robore cùm saxi franguntur, mittere signum
Sanguinis.
Conveniebat enim fruges quoque sæpe minaci *al.* minacis
Robore cùm in saxi, &c. *Mss. Preig. Hav.*

ibid. ver. 8.

Et latices, dulces guttas; Et laticis dulces guttas. *Creech. Hav.*

ibid. ver. 22.

Donec fulserunt flammæ fulgore coorto;

Donec flammaï fulſerunt flore coorto ;
Vet. Libri. Lamb. Preig

pag. 30. *ver.* 31.

Sed potiùs tali facto ; Sed potiùs tali tactu. *Lamb.*

pag. 31. *ver.* 9.

quænam ſit finis eorum ; ecquam ſit. *Lamb.* quædam. *Hav.*

ibid. ver. 15.

namque extremum ; nam quâ. *Lamb. Hav.*

ibid. ver. 15.

debebat habere ; debebit habere. *Fab. Hav.*

ibid. ver. 17.

ut videatur ; & videatur. *Fab.*

ibid. ver. 19.

niſi ultrà ; niſi extrà. *Lamb. Creech.*

ibid. ver. 26.

Si jam finitum ; Sic jam finitum. *Mſſ. Lamb. Preig.*

pag. 32. *ver.* 12.

Nam res ulla geni, &c. Nam res ulla geri. *Preig. Hav.*

ibid. ver. 19.

quæque genuntur ; quæque geruntur, &c. *Lamb. Preig.*

ibid. ver. 22.

Ante oculos ; ex oculis. *Preig.*

ibid. ver. 27.

Percurrere flumina ; percurrere fulmina. *Mſſ. Vet. Libri. Nardius.*

pag. 33. *ver.* 4.

Aut etiam, alterutrum niſi terminet alterum, eorum
Simplice naturâ & pateat tantum Immoderatum ;
Aut etiam alterutrum niſi terminat alterum eorum,
Simplice naturâ pateat tamen Immoderatum. *Creech. Hav.*

ibid. ver. 16.

mutata ; motata. *Quidam libri.*

pag. 33. ver. 17.
Venantur percita plagis ; Verſantur. *Veteres quidam.*
ibid. ver. 20.
Qualibus hæc rebus ; qualibus hæc rerum , &c. *Fab.*
pag. 34. ver. 1.
Nec plagæ poſſent ; Nec plagæ poſſunt. *Mſſ.*
ibid. ver. 26.
noctes pariles agitare , dieſque ; noctes pariles agitare diebus. *Plures. Mſſ.*
pag. 35. ver. 3.
Æquis ponderibus , motus quàcunque feruntur :
Æquè ponderibus motis quàcunque feruntur.
Veteres lib. & Vulgati.

LIBER SECUNDUS.

pag. 41. ver. 7.
Sed nil dulcius eſt ; Suavius eſt. *Gaſſ. Creech.*
pag. 42. ver. 4.
O miſeras ; O Stultas. *Gif. Lamb.*
ibid. ver. 6.
degitur hoc ævi ; degimus. *Nonius. Lamb. Fab.*
nonne videre ; nonne videtis. *Vulgati. Marull.*
ibid. ver. 7.
. . . . . *niſi ut , cùm*
Corpore ſejunctus dolor abſit , mente fruatur ,
Jucundo ſenſu , curâ ſemota , metuque ?
. . . . . niſi ut , cui
Corpore ſejunctus dolor abſit , mente fruatur
Jucundo ſenſu , curâ ſemotu' , metuque. *Preig.*
ibid. ver. 12.
uti nullas ; uti multas. *Voſſ. Preig.*
pag. 42. ver. 17.
auroque renidet ; oſtroque renidet. *Preig.*

ibib. ver. 18.

aurataque templa ; aurataque tecta. *Macrobius. Lamb.*

pag. 43. *ver.* 1.

timefactæ religiones ; pavefactæ. *Creech.*

ibid. ver. 2.

Effugiunt animo pavidæ, mortisque timores ;
Effugiunt animo, pavidæ *al.* pavidi mortisque timores. *Fab. Emendat. Creech. Hav.*

ibid. ver. 3.

vacuum pectus ; vacuum tempus. *Vet. Codd. Lamb. Gif. Creech.*

ibid. ver. 10.

quin omne sit hoc rationis egestas ?
quin omni' sit hæc rationi' potestas. *Preig. Hav.*

pag. 44 *ver.* 1.

Nec remorantur ibi, &c.
Nec remoratur ibi : sic rerum summa novatur
Semper, & inter se mortales mutua vivunt ;
Et, quasi cursores, vitaï lampada tradunt.
Fab. Emend.

ibid. ver. 11.

Aut ictu fortè alterius : nam, cita supernè
Obvia cùm flixêre, fit, ut diversa. . . .
Aut ictu auferri alterius : nam concita sæpe
Obvia, conflixère ita uti diversa. . . . *Vet. Libri. Gif.*

ibid. ver. 21.

nulla quies est ; multa. *Mss.*

pag. 45. *ver.* 6.

uti memoro ; uti memorabo. *Veteres quidam.*

ibid. ver. 9.

Insertim fundunt radios.... inserti fundunt radii.... *Servius. Veteres plerique. Gif. Creech. Hav.*

ibid. ver. 25.

in cunctas denique partes; in cunctas undique. *Mſſ. Lamb.*

ver. 26.

Scilicet hic d principiis; Scilicet hic & principiis.... *Lamb.*

pag. 46. *ver.* 21.

atque ipſa . . . quin ipſa . . . *Fab. Emend.*

ibid. ver. 22.

Feruntur; Ferantur. *Fab. Emend.*

ibid. ver. 32.

rationibus, ac moderatis; rationibus admoderatè. . . . . *Gronovius* Obſ. lib. III. cap. VI. *Creech. Preig.*

pag. 48. *ver.* 15.

Spatio decedere. . . Spatio ſe pellere . . . . *Veteres lib. Lamb. Hav.*

ibid. ver. 16.

momen mutatum... momen mutatûs.... *Turnebus.* minimum mutatum.... *Creech.*

ibid. ver. 26.

aëra deorſum; aëra rarum. *Creech. Hav.*

pag. 49. *ver.* 26.

per membra rigantur; vagantur. *Gaſſendus.*

pag. 52. *ver.* 9.

læta arbuſta. . . . læta armenta. *Editores Londinenſes. Preig. Hav.*

ibid. ver. 10.

lætantia quæ... liquentia quæ.... *Fab.*

ibid. ver. 31.

Derivare queunt aliò.... Derivare queunt animum.... *Lib. Mſſ. & Vulg.*

pag. 53. *ver.* 17.

magis è parvis . . . . magis & parvis . . . . *Fab. Creech.*

pag. 56. *ver.* 5.

Sudor uti Maris eſt. . . . Udor uti Máris eſt. . . . *Creech.*

ibid. ver. 14.

humor dulcit ubi per terras crebriùs idem
Percolatur. . . . .
humor dulcit ubi, per terras crebriùs idem
Percolatus. . . . *Lamb.*

pag. 57. *ver.* 12.

Odor myrrhæ. . . . Smyrnæ. *Vet. Codd. Creech.*

pag. 69. *ver.* 18.

Ex inſenſilibus. . . . Ex inſenſibili . . . . *Priſcianus*, lib. 4.

ibid. ver. 22.

Non ex omnibus omnino, quæcunque creant res . . .
In hujus verſûs loco,
Sic itidem, quæ ſunt, minimis (*al.* quæ ſentimus;)
Sentire neceſſe eſt. *Pius. Creech.*

pag. 70. *ver.* 25.

(*quod fugimus antè*) (quod figimus antè,) *Creech.*

ibid. ver. 30.

Quòd ſi fortè aliquis dicet, duntaxat oriri
Poſſe ex non-ſenſu ſenſus, mutabilitate
Antè aliquâ, tanquam partum, quàm proditur extrà:
Quòd ſi fortè aliquis dicet, duntaxat oriri
Poſſe ex non-ſenſu ſenſus mutabilitate
Antè aliquâ, totum partum quàm proditur extrà. *Hav.*

pag. 73. *ver.* 14.

Neve putes æterna penès. . . . Neve putes interna minùs. . . . . *Creech. Hav.*

LIBER TERTIUS.

pag. 83. *ver.* 3.

gentis decus . . . gentis dux. . . . *Gaſſendus.*

pag. 84. *ver.* 5.

coortam; coactam. *Lamb. Preig.*

ibid. ver. 16.

diſpiciantur . . . . deſpiciantur. *Preig.*

ibid. ver. 19, & 20.

. . . . . quòd ſic Natura tuâ vi
Tam manifeſta patet ex omni parte retecta.
. . . . . quòd ſic Natura tuâ vi
Tam manifeſta patens ex omni parte retorta. *Creech.*

pag. 85. *ver.* 2. 3. & 4.

Hinc licet advertas animum, magis omnia laudis,
Aut etiam venti, ſi fert ita forte voluntas,
Jactari causâ, quàm quòd res ipſa probetur:
Hæc, licet advertas animum, magis omniâ laudis,
Aut etiam vetiti, ſi fert ita ſera voluntas, &c. . . .
Palmerius. Gronov. Obſ. Lib. IV. Cap. XII. *Preig.*

ibid. ver. 19.

præſtante labore . . . perſtante labore. *Vet. Codd. Lamb. Creech.*

pag. 86. *ver.* 27.

Vivere cum ſenſu . . . . Vivere concentu . . . . *Creech.*

pag. 87. *ver.* 7.

Sine ſenſu corpus onuſtum; Sine ſenſu corpus honeſto. *Preig.*

pag. 87. *ver.* 23.

qui nobis moribundos deſerit artus.
qui, nobis moribundis, deſerit artus. *Fab.*

ibid. ver. 26.

Nomen ab organico ſaltu delatum Heliconis....
Nomen ab organico cantu ductum citharaï . . . *Fab.*

pag. 89. ver. 28.

lapidum conjectum... conlectum.... *Muretus. Lamb.*

ibid. ver. 30.

ita mobilitate.... mobilitate. *Veteres quidam Codd.*

ibid. ver. 31.

cum pondere.... cum corpore. *Creech.*

pag. 90. ver. 28.

Quod genus eſt Bacchi..... Quod genus, aut Bacchi.... *Lamb.*

pag. 91. ver. 23.

Compta modis . . . Copta modis. *Fab. Creech. Hav.*

ibid. ver. 30.

Quod genus in quovis animantum viſcere volgò
Eſt odor, & . . .
Quod genus in quovis animantum eſt viſcere vulgo:
Eſt odor, & . . . *Preig.*

pag. 92. ver 21.

Eſt etiam calor . . . Eſt etenim calor . . . *Faber*, in Emend.

pag. 94. ver. 21.

Si non ipſa palam quod res dedit, ac docuit nos?
Si non ipſe, palam qui res dedit, ac docuit nos? *Lamb.*

pag. 95. ver. 5.

ſancta viri ſententia ponit.... ſancta ſibi ſententia ſumit.... *Fab.*

ibid. ver. 6.

Corporis atque animi primordia ſingula primis
Appoſita alternis variare....
Corporis atque animi primordia ſingula, privis
Adpoſita... *Preig.*

pag. 96. ver. 23.

Tu fac utrumque . . . Tu face utrumque... *Lamb.*

pag. 97. *ver.* 1.

Exhalare vapore altaria . . . Exhalare vaporem altaria. . . *Preig.*

ibid. ver. 8.

Cùm ſemel omnibus è membris . . . Cùm ſemel ex hominis membris . . . *Mſſ.*

pag. 98. *ver.* 3.

nutuque cadenti; vultuque cadenti. *Lib. Florentini.*

ibid. ver. 16.

quæcunque ſequuntur? Cur ea ſunt, niſi. . .
quæcunque ſequuntur, curvaſcunt? nisi . . . *Preig. Hav.*

ibid. ver. 25.

anhelat: inconſtanter, & . . . anhelat incunctanter, & . . . *Preig*

pag. 100. *ver.* 22.

Sed tamen in parvo linquuntur tempore tali *
Sed tamen in parvo liquuntur tempore tabi. *Creech.*
(Secta etenim parvo liquuntur tempore tabi)
Iſ. Voſſius. Preig Hav.

ibid. ver. 27.

animi vivata poteſtas . . . animaï vaſta poteſtas. *Preig.*

pag. 101. *ver.* 33.

Quod genus eſt, animo . . . Quod genus, eſſe animo . . . *Lamb.*

pag. 103. *ver.* 4.

. . . . . *nec manus ipſa*
Eſſe poteſt anima, neque ſeorſum lingua, nec aures
Abſque animâ per ſe poſſunt . . .
. . . . . nec manus ipſa.
Eſſe poteſt; animæ neque ſeorſum lingua, nec auris
Auditu per ſe poſſunt . . . *Creech. Hav.*

pag. 104 *ver.* 33

Subitis è frugibus . . . Subitis offractibus . . . *Fab.*

Subitis affrictibus . . . *Iſ. Voſſius.*

pag. 105. *ver.* 106.

Tantò quæque magis . . . Tantò nempe magis . . . *Fab.* Tantò cuique magis . . . *Mſſ. Preig. Hav.*

ibid. ver. 23.

Sin ita ſinceris membris . . . Quin ita ſincera ex membris . . . *Fab.*

ibid. ver. 29.

& privas in corpora . . . & priva ſi in corpora . . . *Preig. Hav.*

pag 110 *ver.* 18.

Debet enim, miſerè quoi fortè ægrèque futurum eſt,
Ipſe quoque eſſe in eo tum tempore, cùm malè poſſit
Accidere. At quoniam mors eximit im, prohibetque,
Hlum, cui poſſint incommoda conciliari
Hæc eadem . . .
Debet enim, miſerè ſi fortè ægrèque futurum eſt,
Ipſe quoque eſſe in eo tum tempore, cui malè poſſit
Accidere, id quoniam mors eximit, eſſeque prohibet,
Hlum, cui poſſint incommoda conciliari
Hla eadem . . . *Iſ. Voſſius. Libri Vet. Turneb.* Adverſ. lib. XXX. Cap. X.

pag. 111. *ver.* 4.

Se vindicat . . . Se dividit . . . *Hav.*

pag. 112. *ver.* 3.

Fructus homullis; Fructus homulli . . . *Fab.*

ibid. ver. 8.

Nec ſibi enim quiſquam tum ſe, vitamque requirit,
Cùm pariter mens, & corpus ſopita quieſcunt.
Nam licet æternum per nos ſic eſſe ſoporem,
Nec deſiderium noſtri nos adtigit ullum.
Nec ſibi enim quiſquam tum ſe, vitamque requirit,
Cùm pariter mens, & corpus ſopita quieſcunt.
Nec deſiderium noſtri nos adtigit ullum;

Nam licet æternum per nos sic esse suprema, *al.* Supremo. *Salmas.* Epist. LII.

pag. 116. *ver.* 7.

Præstinxit . . . Restinxit . . . *Salmas.* Epist. *L. Hav.*

LIBER QUARTUS.

pag. 124. *ver.* 21.

compta vigeret . . . cõpta vigeret . . . *Fab. Creech. Hav.*

pag. 125. *ver.* 26.

Nam certè jaci, atque emergere multa videmus
Non solùm . . .
Nam certè facilè impertiri multa videmus
Non solùm . . . *Hav.*

pag. 129. *ver.* 29.

Ex alto in terras . . . Ex altoque foràs . . . *Creech.*

pag. 130. *ver.* 7.

Specimen verum . . . Specimen veri . . . *Pius.*

ibid. ver. 15.

. . . . . *Visumque lacessant;*
Perpetuòque fluunt certis ab rebus odores:
Frigus ut à fluviis, calor à Sole, æstus ab undis
Æquoris, exesor mœrorum litora circum.
. . . . . Visumque lacessant;
Frigus ut à fluviis, calor à Sole, æstus ab undis
Æquoris, exesor mœrorum litora circum:
Perpetuòque fluunt certis ab rebus odores. *Lamb.*
litora circum: litora propter . . . *Preig.*

pag. 131. *ver.* 14.

perlabitur omnes; perlabitur omnis... *Fab.* in Notis, *Creech.*

pag. 133. *ver.* 10.

Inde retrorsum reddit se, & . . . Inde retrorsum

pag. 156. *ver.* 2.

Conversum unius amore . . . Conceptum unius amorem . . . *Fab. Creech.*

pag. 159. *ver.* 17.

. . . . . *Venientem offenderit aura* . . .

Veniens offenderit aura . . . *al.* vel venti offenderit aura . . . *Fab.* in Emend.

LIBER QUINTUS.

pag. 169. *ver.* 3.

qui fundere laudes . . . queis fingere laudes . . . *Fab.* in Emend.

pag. 171. *ver.* 21.

Cernere cùm . . . Cernere uti . . . *Lamb.*

pag. 173. *ver.* 10.

æterna manere . . . æterna meare . . . *Quidam Libri Vet. Lamb.*

pag. 77. *ver.* 20.

quodcunque alid . . . quodcunque alit . . . *Lamb. Gass.*

pag. 180. *ver.* 15.

magnasque ruinas . . . æristesque ruinas . . . *Gass.*

ibid. ver. 29.

Sicut summarum . . . Sicut summaï . . . *Gass.*

ibid. ver. 38.

Quis locus est . . . Qui locus est . . . *Mss. Harv.*

pag. 182. *ver.* 7.

Quod procul à verâ est animi ratione repulsum.

Quod procul à verâ mimis est ratione repulsum. *Veteres libri. Creech.*

pag. 183. *ver.* 19.

In medioque imas . . . . in medio, atque imas . . . *Gass. Turneb.*

pag.

pag. 184. *ver.* 5. & 6.

Lunæque ſecuta; inter utroſque globi...
Lunæque ſecuta, Aſtrorumque, globi... *Fab.*

ibid. ver. 13.

quæ moveantur... quæ moveant nos. *Mſſ. Pius. Gryph.*

ibid. ver 16.

Subfodit gurgite... Suffudit gurgite... *Lamb.*

pag. 185. *ver.* 15.

æterni ſidera Mundi... alterni ſidera Mundi... *Fab. Creech. Hav.*

pag. 186. *ver.* 14.

objecta alienis... adjecta alienis... *Quidam libri.*

pag. 187. *ver.* 8.

addere verè. addere veris. *Quidam Mſſ.*

ibid. ver. 22.

Perparvum... Perpetuum... *Gaſſ.*

pag. 189. *ver.* 17.

extima Cæli... ultima Cœli... *Turneb.*

ibid. ver. 23.

Auroram defert... Auroram differt... *Mſſ. quidam.*

pag. 190. *ver.* 11.

Non nimis incertis ſiunt in... Non minùs hæc certis fiunt in... *Fab.*

ibid ver. 14.

Conſequa Natura eſt jam rerum ex ordine certo:
Conſequiæ quoque rerum ſunt ex ordine certo;
Gronov. ex vet. Codice.

pag. 191. *ver.* 22.

globus, ut, ſi fortè, pilaï... globus ut ſit fortè pilaï... *Douza* Filius.

ibid ver 28.

Luciferam partem... Dimidiam partam... *Douza F.*

pag. 192. *ver.* 7. 8. & 9.

Ite Ver, & Venus; & Veneris prænuntius antè
Pinnatus graditur Zephyrus; veſtigia propter

Flora quibus mater . . . *Preig.* ita diſtinguit.

ibid. ver. 20.

Cùm fieri poſſint . . . Cùm florere queant . . . *Lamb.* ex duobus *Mſſ.*

pag. 193. *ver.* 7.

Inimica pererrat . . . per exit? *Libri Vulgati. Hav.*

pag. 96. *ver.* 23.

lactantia quærit . . . lætantia quærit. *Voſſ.* ad Catullum. *Hav.*

ibid. ver. 30.

Aut rapidis canibus . . . rabidis . . . *Creech.*

pag. 198. *ver.* 15.

Pabula dia tulit, miſeris mortalibus ampla.
Pabula dia tulit, miſeris mortalibus, ampla.
Hav. ita diſtinguit, & conjungit *dia & ampla.*

pag. 199. *ver.* 12.

Sed taciti reſpectabant . . . reſupinabant . . . *Creech.*

pag. 202. *ver.* 8.

Suſpenſis teneros . . . Suſpenſis veros . . . *Fab.*

pag. 203. *ver.* 6.

Et micat . . . Emicat . . . *Serv. Lamb. Hav.*

ibid. ver. 19.

vireſque vigebant; vireſque vigentes. *Fab.*

pag. 204. *ver.* 18.

docuêre creare . . . didicêre creare. *Creech.*

ibid. ver. 26. 27. & 28.

Unde metus maculat pœnarum præmia vitæ.
Circumretit enim vis atque injuria quemque;
Atque, unde exorta eſt, ad eum plerumque revertit.
Creech. Horumce trium verſuum ordinem ſic invertit:
Circumretit enim vis atque injuria quemque;
Atque, unde exorta eſt, ad eum plerumque revertit;
Unde metus maculat pœnarum præmia vitæ.

pag. 206. *ver.* 22.

Et tanti motus hunc poſſint ferre laborem.
Hunc tanti motûs poſſint ſufferre laborem. *Fab.*

pag. 208. *ver* 7.

Ut ſibi tela parent, ſylvaſque excidere poſſint . . .
Ut ſibi tela parent quibu' ſylvas cædere poſſint . . .
Lamb. Creech.

pag. 209. *ver.* 7.

Et bijugo priùs eſt . . . Et bijugos priùs eſt . . .
Fab. Creech.

ibid. ver. 15.

in mœnere belli . . . in mœnera . . . . *al.* in munera belli. . . . *Mſſ. librique Typis excuſi,*

ibid. ver 17.

Et validos Parthi . . . Et validos partim . . . *Libri vulgati. Preig.*

ibid. ver. 18.

Cum ductoribus . . . Cum doctoribus. . . *Mſſ.*

ibid. ver. 27.

à tergo diripiebant . . . à tergo deripiebant . . .
Turnebus, Adv. XXX. 22.

pag. 210. *ver.* 12.

Ut nunc ſæpe boves Lucæ, ferro malè mactæ . . .
Ut nunc ſæpe boves Templis ferro malè cæſæ . . .
Giſanius è Codd. *Creech.*

ibid ver. 13.

Fera facta . . . Fera fata . . . *Lamb.*

ibid. ver. 14

Sic fuit, ut . . . *Si fuit, ut . . . Hav.* è Mſſ.

ibid. ver. 21.

ipſique periſſe . . . ipſique perirent . . . *Nonnulli lib.*

ibid. ver. 24.

tela parantur . . . tela paratur . . . *Giſ. Creech.*

pag. 211. *ver.* 31.

tum ſunt omnia cordi; tum ſunt otia cordi *Fab Hav.*

LIBER SEXTUS.

pag. 220. *ver.* 16.

tramite prono . . . limite parvo . . . *Mſſ. Lugd. Bat.*

ibid. ver. 17.

ad id recto . . . ad id rectà . . . *Mſſ.*

Quod flueret fortunaï . . . Quod flueret permananter, *al.* Et flueret permutatim. . . *Fab.*

pag. 221. *ver.* 2.

Quandoquidem ſemel inſignem conſcendere currum
Vincendi ſpes hortata eſt, atque . . .
Jo. Auratus totum hunc locum ſic legendum cenſebat:
Quandoquidem ſemel haud ſegnis conſcendere currū
Ventoſum ſpes hortata eſt, atque . . .

ibid. ver. 25.

Delibrata Deûm . . . Delibata Deûm . . . *Fab.* Deirata . . . *Creech.*

pag. 222. *ver.* 3.

& ratio Cæli, ſpecieſque tenenda . . . & ratio ſuperûm cœlique tenenda. *Lamb.*

ibid. ver. 24.

Tam tenues . . . Tam temui . . . *Creech.*

ibid. ver. 25.

Nam aut cadere abrupto . . . Nam cadere aut bruto. *Mſſ. Fab. Creech.*

pag. 223. *ver.* 27.

exierit donec . . . exierunt donec . . . *Creech.*

pag. 224. *ver.* 2.

magno clamore . . . magno clangore . . . *Lamb.*

pag. 225. *ver.* 9.

impete miro . . . agmine miro . . . *Creech.*

pag. 225. *ver.* 24.

è nubibus . . . in nubibus . . . *Creech.*

pag. 226. *ver.* 11.

Halantes ſulfuris auras . . .
Halantis ſulfuris auras. *Quidam libri.*

pag. 227. *ver.* 16.

& fertur tenebris procul, & trahit atram . . .
& fertus tenebris, procul attrahit atram . . . *Preig. Hav.*
& fertur terris procul, & trahit atram . . . *Fab.*

pag. 228. *ver.* 5.

ipſe ſuâ nam . . . ipſe ſuapte . . . *Lamb. Creech.*

ibid. ver. 18.

Atque ita præcipitans ad . . . Atque ita Pyrrhæ nos ad . . . *Fab.*

pag. 230. *ver.* 10.

Foraminibus liquidis . . . Foraminibus liquidus . . . *Creech.*

ibid. ver 18.

Stellis fulgentibus alta . . . Stellis fulgentibus apta . . . *Creech. Turneb.* Adv. 28. 6.

pag. 231. *ver.* 18.

quò cuique eſt cunque voluptas . . . quò ducit quemque voluptas, *al.* voluntas. *Libri Veteres, & vulgati.*

ibid. ver. 26.

An con bracia . . . An tum brachia . . . *Hav.*

pag. 236. *ver.* 10.

Submerſaque ſaxa putandum eſt . . . Submerſo capite: *al.* capte putandum eſt. *Voſſius* ad Catullum. p. 269. è Codd. *Creech Hav.*

pag. 237. *ver.* 5.

reprehendere euntes . . . euntem . . . *Creech.*
magnas fremit . . . magno fremit . . . *Fab.* in Emend.

pag. 238. *ver.* 2.

Idque ſuis . . . Imque ſuis . . . *Lamb. Creech.*

pag. 239. *ver.* 5.

& conjunctas oras Maris undique cingit . . .

& conjuncta eſt oras Maris undique cingens.
Omnes Codd. Creech. Hav.

ibid. ver. 14.

medid de clade . . . diâ de clade . . *Fab. Creech. Hav.*

ibid. ver. 25.

Et quota pars homo Terraï ſit totius unus.
Nec tota pars, homo Terraï quota totius unius.
J. Voſſius. Preig. Hav.

pag. 240. *ver.* 16.

& fluvius, qui non eſt, maximus ei eſt . . .
& fluvius, qui viſas, maximus eji . . . *Hav.*

pag. 241. *ver.* 9.

In ſummo ſunt ventigeni Crateres . . .
In ſummo ſunt vertice enim Crateres... *Turneb. Hav.*

ibid. ver. 30.

Inter nigra virûm, percoctaque ſæcla calore . . .
Inter nigra virûm percocto ſæcla colore.
Mſſ. Lugd. Bat. Hav.

pag. 243. *ver.* 2.

locus eſſe, videri, Quadrupedes... locus eſſe, vigentes Quadrupedes . . . *Creech.*

pag. 245. *ver.* 16.

nictari nequeunt... nixari nequeunt... *Gif. Fab. Hav.*

pag. 246. *ver.* 17.

terram dimovit . . . umbram dimovit . . . *Creech.*

ibid. ver. 26.

nodoſque relaxat . . . venaſque relaxat . . . *Mſſ. duo.* & *Libri Florentini.*

pag. 247. *ver.* 4.

endo mari ſpirat fons dulcis aquaï . . .
endo mari Aradio Fons, dulcis aquaï... *Preig. Hav.*

pag. 248. *ver.* 28.

Diditus in venas... Diditur in venas... *Mſſ. Codd. Hav.*

pag. 249. *ver.* 14.
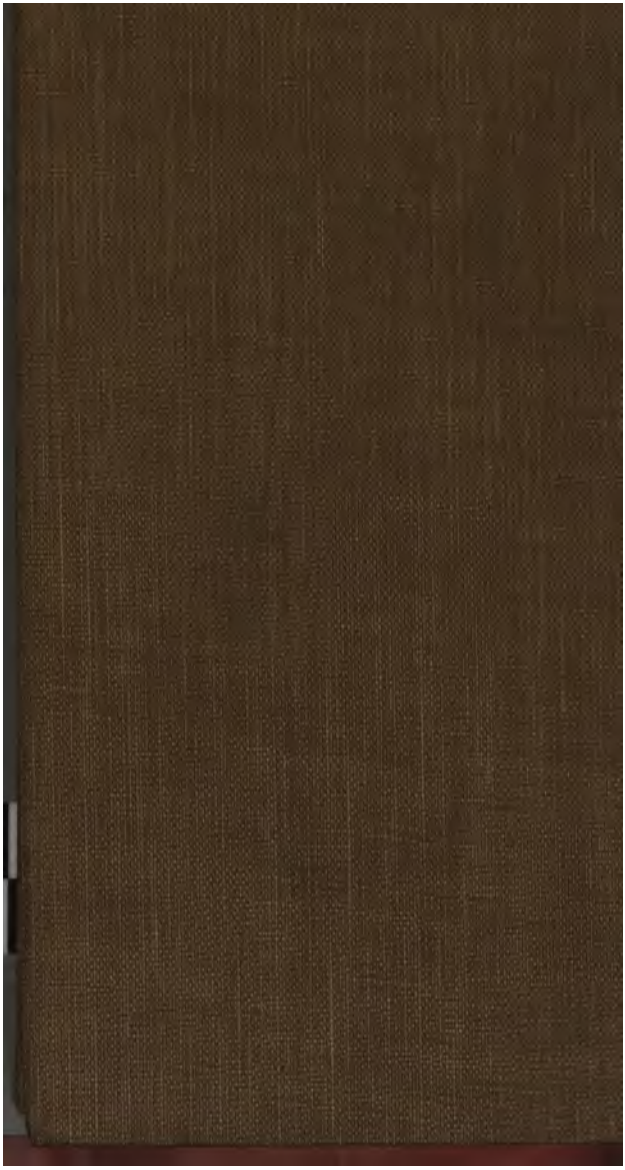
in ejus poſta vapore . . . in ignis poſta vapore.